

Nương tử, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn

Contents

Nương tử, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	14
3. Chương 03	27
4. Chương 04	40
5. Chương 05	50
6. Chương 06	58
7. Chương 07	69
8. Chương 08- End	80

Nương tử, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn

Giới thiệu

Dựa vào tài mạo và tư cách, trên đời này căn bản không có nam nhân nào xứng đôi với nàng!Oa Lý I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-thinh-chi-giao-nhieu-hon>

1. Chương 01

Duyên có

Khứ niên yển tử thiên nhai,

Kim niên yển tử thù gia?

Tam nguyệt hựu thính dạ vũ,

Như kim bất thị thôi hoa —

Trương Viêm – Thanh Bình Nhạc

Đây là một khối lệnh bài bằng gỗ, bề dày khoảng bằng một ngón cái, dài khoảng ba gang tay, một mặt có khắc đầu lâu khô màu đỏ tươi như máu, mặt còn lại điêu khắc một đỉnh kim nguyên bảo, khối lệnh bài đó, đen đến quỷ dị, vàng đến óng ánh, đỏ đến khiến người ta kinh hãi.

Nó còn có một cái tên rất nghiêm chỉnh: Phán Quan Hịch.

Mà người sở hữu nó cũng có một cái tên rất đứng đắn: Ma Diện Phán Quan.

Thế nhưng trên thực tế, Ma Diện Phán Quan chính là tội phạm quan trọng nhất được mười ba ti, một trăm bốn mươi phủ phát lệnh truy nã, đeo trên người tiền án giết hơn năm trăm mạng người cùng gần hai trăm vụ án cướp bóc; là tội phạm số một được nha môn quan phủ muốn cấp tốc bắt về truy án.

Thế nhưng, trong vòng bốn mươi năm qua, bất luận quan phủ có điều động bao nhiêu danh bộ, thần bộ, thiết bộ, đại tiểu bộ đầu truy bắt, muốn đem Ma Diện Phán Quan bắt về quy án, đều chỉ là tốn công vô ích, nửa điểm manh mối cũng không điều tra ra được, bởi vì nơi mà Ma Diện Phán Quan xuất hiện khi nam khi bắc, lúc đông lúc tây, xuất quỷ nhập thần, xoay đầu đã là không thấy tung tích, khiến cho những cao thủ truy đuổi này vô cùng mệt mỏi, biết bao nhiêu lần trượt tay.

Cho dù có bày ra thiên la địa võng, cũng bắt không được nửa con ruồi con muỗi, tối đa chỉ có thể thấy được chiếc mặt nạ quỷ dị kia của hắn, nghe được tiếng cười đắc ý của hắn, sau đó là lập tức chết đi, chỉ có khi dưới tình huống may mắn, mới ăn xong hết bụi của hắn.

Quan phủ thậm chí còn từng mấy lần bỏ qua sĩ diện nhờ người trong giang hồ hỗ trợ, nhưng kết quả vẫn là không được chút thu hoạch, ngay cả hắn diện mạo thế nào, tuổi tác bao nhiêu, họ gì tên gì đều không ai biết cả, cho dù bắt được, cũng không biết mình có bắt đúng người hay không.

Ma Diện Phán Quan có thể nói là nhân vật thần bí nhất trong chốn võ lâm!

Bất quá, khối Phán quan hịch đại diện cho việc đòi tiền hay đòi mạng kia đã hai mươi năm không còn xuất hiện nữa, không biết là Ma Diện Phán Quan đã bị bắt về quy án? Hay là sớm đã...

Chết rồi?

Dương hoa điểm điểm thị xuân tâm tâm,

Thế phong tiền, vạn hoa xuy lệ.

Diêu sầm thốn bích, hữu thùy thức, triêu lai thanh khí?

Tự trầm ngâm, thậm lưu quang khinh trịch,

Phồn hoa như thử! ——

Trương Viêm – Tây Tử Trang Mạn.

Nam Triều Tạ? Thơ viết: “Giang Nam giai lệ địa, Kim Lăng đế vương đô.” (1)

Đế vương đô này phía bắc thì gần Trường Giang, phía nam được bao quanh bởi núi non trùng điệp, cảnh sắc tráng lệ xinh đẹp tuyệt trần, sơn thủy thành lâm càng tôn lên vẻ đẹp của Nam Kinh; mùa xuân có thể du ngoạn “ngư tử yên lam” (2), hạ có thể thưởng thức “chung phụ tình vân” (3), thu có thể ngắm lên “tê hà thắng cảnh” (4), đông có thể quan sát “thạch thành tề tuyết” (5), xem thấy được một trong các danh lam thắng cảnh ở Nam Kinh.

Mà trong vòng mười dặm Tần Hoài (6), lục triều kim phần (7), văn vận hưng thịnh, hiệu buôn phồn hoa, có lịch sử văn hóa lâu đời lại may mắn được tự nhiên ưu ái, tập trung quan cảnh nhân văn, càng khiến cho sông nước Nam Kinh có thêm một vẻ đẹp đặc biệt, tình tiết bên trong lịch sử văn hóa lâu đời ấy, khiến người suy ngâm.

Thời Tam quốc, Thục tướng Gia Cát Lượng từng nhìn Nam Kinh mà tán thán viết rằng: “Chung sơn long bàn, thạch đầu hổ cứ, chân nãi đế vương chi đô dã.” (8) Có thể thấy Nam Kinh vừa đẹp lại vừa hiểm yếu thế nào.

Đông giao Chung sơn uốn lượn như rồng, sườn tây còn có Thanh Lương sơn hùng dũng như hổ, Trường Giang khí thế bàng chuyen chảy từ tây sang đông vắt ngang qua thành trì, lại có nghìn khoảnh hậu hồ, vẻ

thanh tú của trăm dặm Tần Hoài, có núi cao, có nước sâu, có bình nguyên, ba loại công trình thiên nhiên đó, hợp chung một chỗ, núi bị nước bao quanh ôm trọn, thảo nào Gia Cát Lượng khi bái kiến Tôn Quyền, đã ra sức khuyên nhủ Tôn Quyền nên dời thành đến Nam Kinh.

Thanh Lương Sơn, còn có tên khác là Thạch Đầu sơn, tục gọi là Quỷ Kiể thành, cũng gọi là Thạch Thành sơn. Bởi vì Trường Giang chảy sát chân núi phía tây, nước sông không ngừng bào mòn, khiến sườn núi phía tây cơ hồ biến thành vách núi cao dựng đứng, bởi vì địa thế hiểm trở, nên các vị đế vương các đời đều đem nó làm lá chắn thủ vệ Nam Kinh.

Mà lúc này, ở nơi hỏ cứ, cũng chính là vách núi cao dựng thẳng lại vô cùng hiểm trở ở Lâm Giang, có một tòa tiểu lâu u tĩnh đứng sừng sững, mà xung quanh tiểu lâu đó, có vài bụi dây gai, mấy gốc nhũ trúc, cũng tới đa hơn mười gốc hoa mai.

Hàng năm cứ vào cuối đông, trải qua khảo nghiệm chịu đựng gió tuyết giá lạnh, từng nụ hoa mai chờ được khai nhụy, cho đến tháng hai đầu xuân, khi đất trời còn chưa hoàn toàn sống lại, đàn mai đã phá tan giá lạnh mạnh mẽ nở hoa, đài xanh nụ hồng điểm xuyết đầy cành, cảnh sắc kiều diễm, hương lạnh xông vào mũi, thấm vào tận trong lòng.

Xen giữa hàng mai, có một con đường nhỏ lát đá trắng đầy hoa uốn lượn dẫn tới trước cửa lâu, tiểu lâu này dùng đá trắng xây thành, từ hành lang lầu hai buông xuống ba hàng dây mây xanh biếc, hành lang cong cong ở tầng dưới cùng được hàng rào hải đường, bích đào bao bọc, hạt sương đọng trên ô cửa sổ cùng với nước sơn tạo thành màu xanh nhợt nhạt, giấy hoa dán trên ô cửa sổ lại trắng tinh như tuyết, từ xa nhìn lại, thật giống như cảnh tiên ưu nhã.

Lúc này, đêm cũng đã khuya, ánh trăng nhàn nhạt tản ra ánh sáng thưa thớt, trong đêm đen vắng vẻ, đêm đông với mấy phần hương hoa mai, lồng đèn bạc lấp lánh chiếu xuống tuyết hợp với giấy ô cửa sổ màu trắng, nổi bật hai cái bóng đen vô cùng xinh đẹp, một ngồi, một đứng.

“Tam tiểu thư, ngài thực sự phải gả hay sao?” Một tiếng nói thanh thúy êm tai, lộ ra vẻ không cam lòng.

“Cha nương đã thay ta ưng thuận việc hôn nhân này, ta sao có thể không gả đi chứ?” Lại một âm thanh hết sức ngọt ngào mềm mỏng, nhưng cũng nhàn nhạt như không thêm để tâm.

“Nhưng mà... Nhưng mà tên kia là công tử phóng đảng có tiếng đó!”

“Thật không? Hổ Ngọc.” Giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, dường như chuyện đang nói không hề liên quan đến nàng. “Công tử hấn chính là nhi tử của Kim Lăng thủ phủ!” Nàng cúi đầu, tựa hồ như đang xem sách.

“Thì đã sao? Tiểu thư ngài còn ham thích gì cái thứ tục vật đó chứ!” Cái bóng đen đứng thẳng – Hổ Ngọc khinh miệt nói, “Hổ Ngọc đã sớm hỏi thăm qua, tên kia cậy thế gia đình có tiền, suốt ngày ăn chơi trác táng, không làm việc gì đáng hoàng, mỗi ngày không phải ăn no uống đủ, thì đi cá cược, xài tiền như nước, tán tài đồng tử cũng không được hào hùng như hấn. Hơn nữa bên người hấn nữ nhân thành đàn, có xếp hàng từ thành nam ra thành bắc e rằng cũng không đủ chỗ, người ta nói hấn phong lưu, em nói hấn hạ lưu!” Hơn nữa còn là hạ tam lưu!

“Kia cũng khó trách, ai bảo công tử hấn là Kim Lăng đệ nhất mỹ nam, cô nương đương nhiên có xu hướng tìm tới rồi, “ Bóng đen đang ngồi đọc sách – Tam tiểu thư phe phẩy một lọn tóc đen, “Hấn có điều kiện đó, người ta cũng là cam tâm tình nguyện, người bên ngoài cũng không cần bàn tán.”

“Nhưng mà tiểu thư, ngài sẽ gả cho hấn đó!” Hổ Ngọc kháng nghị, “Ngài cũng biết, cha hấn vốn dĩ là muốn bỏ qua hôn sự này, bởi vì bọn họ cho rằng lão gia cùng phu nhân đã qua đời trong chiến dịch binh loạn, cho nên tiểu thư biến thành cô nhi không nơi nương tựa, một cô nhi không người thân không tài sản thì làm sao xứng đôi với Nhiêu gia họ được chứ? Thế nên họ định tìm một danh môn khuê tú hay thiên kim thế gia thú làm tức phụ.”

“Lại không ngờ tên kia nói cái gì cũng không cần, tìm đủ mọi lý do thoái thác. Kết quả là kéo dài đến ngày hôm nay, cha nương hấn cuối cùng cũng phải đầu hàng, hỏi hấn muốn lấy ai làm vợ, ai biết hấn dĩ nhiên lại nói muốn lấy hoa khôi Di Thúy viện làm lão bà!” Nàng thở phì phì nói.

“À! Là vậy sao?” Tam tiểu thư mạn bất kinh tâm đáp, song song đó nhẹ nhàng lật Nhất Hiệt thư.

“Đúng vậy! Tam tiểu thư, thực sự là hơi quá đáng!” Hồ Ngọc cảm giận nói, “Cha nương hấn sợ đến suýt chút ngã bệnh, nói Nhiêu gia làm sao có thể lấy một kỹ nữ làm tức phụ!”

“Nói cách khác, Nhiêu gia từ danh dự đến tiếng tăm đều rất lớn, không thể lấy một hoa khôi vào cửa.”

“Thì vậy đó! Cha nương hấn không thể làm gì khác hơn là đem ngài, cũng là vị hôn thê được định ước từ nhỏ với hấn ra, nói cái gì Nhiêu gia không thể hủy hôn được! Hơn nữa hôn sự này cũng không thể tiếp tục kéo dài được lâu hay đại loại là vậy.”

“Cho nên hấn chấp nhận rồi?”

“Làm gì có!” Hồ Ngọc càng lúc càng phát hỏa, “Tên kia cứ nhiên nói là không được, nghe nói bọn họ còn cãi nhau mấy lần! Lần cuối cùng tên kia rút cuộc đưa ra điều kiện, trừ phi cũng phải cho hoa khôi cửa, bằng không ai hấn cũng không cưới!”

Tam tiểu thư cười khê, “Nhiêu bá phụ nhất định rất tức giận.”

“Tam tiểu thư, ngài thế nào còn cười được chứ!” Hồ Ngọc không biết nên khóc hay nên cười, “Cha hấn đáp ứng rồi nha! Nói chỉ cần tên kia có thể thú ngài vào cửa, hấn có thể thu hoa khôi kia vào thị tẩm...”

“Thật sao? Tốt quá!”

“Ấc?” Hồ Ngọc nhất thời ngây người ra, “Tốt... tốt quá?”

“Đúng vậy! Nếu vậy hấn sẽ không tới phiền ta rồi.” (TN: Ấc, motive này gặp hoài nha =)))

“Ấ?”

Tam tiểu thư buông sách, “Kỳ thực ta cũng không muốn gả đi, thế nhưng cha nương nhất định muốn ta gả cho hấn, may là hấn đã có nữ nhân mình yêu thích, nếu như vậy, chẳng phải vừa vặn hấn có thể sống những ngày phong lưu của hấn, ta có thể qua những ngày bình thường sinh hoạt của ta, hai bên không can thiệp lẫn nhau, như vậy không phải rất tốt hay sao?”

“Là vậy a? Tam tiểu thư ngài nghĩ vậy sao?” Hồ Ngọc không cho là đúng nói, “Nếu như hấn nhìn thấy tiểu thư ngài...”

“Ta sẽ khiến hấn ngay cả liếc mắt nhìn ta cũng không muốn!” Tam tiểu thư kiên quyết nói.

Hồ Ngọc không khỏi nhíu mày, “Nhưng mà, tiểu thư,” nàng muốn nói lại thôi, liếc mắt nhìn tam tiểu thư, “Hồ Ngọc thật sự không hiểu...”

“Nói đi!”

Lại do dự một hồi, Hồ Ngọc mới chậm rãi nói, “Lão gia phu nhân tại sao muốn tiểu thư thực hiện hôn sự này? Bọn họ... bọn họ không phải loại người này a!”

Tam tiểu thư trầm mặc một lát, “Cha nương nói họ thiếu ân tình của người ta.”

“Thiếu Nhiêu gia?”

“Không phải.”

“Không phải? Vậy là thiếu ai?”

“Cha nương không có nói, chỉ là nói đến khi ta gả qua rồi sẽ biết.”

“Nhưng mà...” Hồ Ngọc lại hung hăng nổi lên cái miệng nhỏ nhắn, “Coi như là lão gia phu nhân thật sự thiếu nợ người ta đi, nhưng cũng không thể đem hạnh phúc, chung thân đại sự của tiểu thư ra trả người ta a!”

“Không, nương nói với ta rồi, chỉ cần ta nói nguyện ý, Nhiêu công tử sẽ là một trượng phu tốt.”

Hồ Ngọc lập tức khinh miệt hừ một tiếng, “Mới là lạ!”

“Bất luận thế nào, nếu Nhiêu công tử đã có người hấn yêu, như vậy ta có gả qua cũng không có chuyện gì,” Tam tiểu thư bình tĩnh nói, “Chỉ cần có thể duy trì cuộc sống vốn có của mình, đây cũng không hấn không phải là biện pháp tốt để cự tuyệt những kẻ theo đuổi.”

“Cũng phải!” Hồ Ngọc bắt đầu dĩ nhiên, “Chỉ là hoàng thượng lại nhiều lần khuyên bảo tiểu thư ủy tấn làm sủng phi của hân, Hồ Ngọc mỗi lần nghĩ đều thấy rất phiền, chưa kể đến những kẻ khác trong cung... Nhưng mà, tiểu thư, như vậy thực sự có ổn không?”

“Nhất cử lưỡng tiện, một lần làm suốt đời nhàn nhã, tại sao không ổn?” Tam tiểu thư hỏi.

Hồ Ngọc không nói gì.

Được rồi! Phải đi rồi, đi trốn đi!

Vì vậy, hai tháng sau –

Kim Lăng thủ phủ, cũng là một trong hai đại phủ toàn quốc – Nhiều đại viên ngoại, đã qua tuổi bốn mươi rồi mới bắt đầu ép nhi tử cưới vợ sinh con, bằng không gia tài đồ sộ như vậy để lại cho ai hưởng?

Ngày ngày nhi tử tuy rằng đào hoa hưng thịnh, nhưng có chết cũng không chịu lấy lão bà, vì vậy, Nhiều đại viên ngoại phải vất vả cặn óc, dốc hết tâm huyết, gian khổ đủ mùi, trải qua nghìn tổn trăm khó, vất vả lắm cuối cùng mới khiến nhi tử chịu lấy tức phụ về, nghĩ rằng, đại khái không cần bao lâu nữa là có thể được ôm tôn tử?

Không ngờ rằng đêm tân hôn, Nhiều công tử vừa mới gỡ khăn trùm đầu của tân nương lên, liền giật mình lui về sau ba bước, thuận thế đụng vào bầu rượu liên tử thang trên bàn, nhìn bộ dạng của hân, giống như muốn lập tức ngắt xù.

“Người...Người... Người...”

“Thiếp thân Cơ Hương Ngưng, tướng công.”

Vừa nghe được giọng nói của nàng, Nhiều công tử không khỏi sửng sốt một chút.

Giọng của nàng ngọt ngào mềm mại, phảng phất giống như âm thanh chỉ có ở trên trời, căn bản tương hệ tương xứng với diện mạo của nàng! Thế nhưng, hân cũng nhìn ra được, bộ dáng đáng sợ kia của nàng không phải kết quả của thụ thương hay hóa trang mà có, mà là tự nhiên đã thành, hân bất giác có một loại tiếc hận.

“Nàng chính là Cơ Hương Ngưng?” Ừ! Đích xác có một mùi hương nhàn nhạt ngưng đọng không tan, mặc dù không nồng nặc, nhưng sâu và dài, có một loại ý nhị uy nhã khiến người khó quên.

Là mùi hương gì?

“Đúng vậy, tướng công.” Cơ Hương Ngưng nhẹ nhàng gật đầu. “Thỉnh tướng công mặc cứ việc đến chỗ Thu cô nương nghỉ tạm, thiếp thân sẽ không để ý.”

A! Đúng rồi, là hương hoa mai!

Nhiều công tử thật sâu nhìn nàng một cái, “Nàng thực sự không thêm để ý?” Diện mạo nàng cho dù có xấu, nhưng trên người lại toát ra một loại khí chất tự nhiên cao nhã khiến người ta không thể chạm vào, hai mắt nàng tuy rằng thẫm đến hầu như không nhìn thấy, nhưng trực giác mách bảo đôi mắt của nàng nhất định toát ra thần thái mà hân chưa từng gặp qua.

Cơ Hương Ngưng từ từ tháo mũ phượng xuống, mái tóc đen mềm mại như thác xỏa ra, từng lọn tóc toát ra mùi hương hoa mai khiến lòng người xao động kia tựa hồ càng lúc càng nồng.

Nhiều công tử bất giác say sưa!

“Là không thêm để ý, trên thực tế...” Cơ Hương Ngưng nhàn nhạt nói, “Thiếp thân đã quen với cuộc sống một mình, tướng công nếu không trở lại quấy rầy, thiếp thân nhất định rất cảm kích.”

Quấy rầy?

Nhiều công tử bỗng nhiên hoàn hồn, song song không thể tin được nhú lông mày lại, “Nàng là nói... là nói, nếu ta một ngày nào đó ta tới tìm nàng, chính là quấy rầy nàng?” Biết bao nữ nhân cứ quần quít lấy hân, lưu luyến say mê hân, còn nàng lại nói hân không nên tới “quấy rầy” nàng!? (TN: Bớt tự cao chút đi huynh đệ =)))

Hắn có nghe nhầm hay không?

“Đúng vậy.” Cơ Hương Ngưng dường như không có việc gì đem mũ phượng đặt xuống bên người. “Nếu như thiếp thân đã tổn thương đến lòng tự trọng của tướng công, thiếp thân rất xin lỗi, nhưng đây là sự thật.”

Không phải là tổn thương tới lòng tự trọng của hắn đâu nha! Đây quả thực là vũ nhục nhất lớn nhất triều đại!

“Đương nhiên không phải rồi!” Trong miệng nói không, nhưng Nhiều công tử sắc mặt hoàn toàn trái ngược. “Nàng nếu đã nói như vậy, sau này ta sẽ không tới tìm nàng nữa.” Trừ khi hắn chết!

“Thiếp thân đa tạ tướng công.”

“Không cần!”

Dứt lời, Nhiều công tử vung tay áo, tức giận xoay người bỏ đi, nhưng Cơ Hương Ngưng trái lại nở một nụ cười.

Vào lúc này, một bóng đen chợt lóe, một người mặc trang phục hắc sắc dạ hành, dáng dấp như một cô nương nhanh nhẹn hoạt bát xuyên qua cửa sổ vào, đi tới trước đóng cửa lại, sau mới trở về trước mặt Cơ Hương Ngưng.

“Tam tiểu thư, thành rồi?”

“Đã thành, Hồ Ngọc, hắn sau này sẽ không tới tìm ta nữa.”

“Kia...” Hồ Ngọc nhìn khuôn mặt Cơ Hương Ngưng, vẻ mặt đau khổ, “Em van ngài, tam tiểu thư, ngài như vậy... có thể khôi phục nguyên trạng được chưa?”

“Chưa.”

“Chưa?” Hồ Ngọc không hiểu gì cả nói với nàng, “Tiểu thư, ngài không phải là mang khuôn mặt này đến nghiên rồi chứ?”

Cơ Hương Ngưng nhẹ nhàng lay động trán, “Sau này còn phải để công công bà bà cùng những người trong phủ gặp qua, lúc đó ta có thể công khai đội khăn che mặt rồi.”

Hồ Ngọc không khỏi thở phào cười, “Bọn họ nhất định sẽ sợ hãi, nhưng cũng sẽ hối hận vô cùng.”

Cơ Hương Ngưng thản nhiên mỉm cười, “Có Thu cô nương vì Nhiều gia bọn họ nói dối tông đường chắc là đủ rồi.”

Hồ Ngọc nhăn mặt nhăn mũi, “Không chừng Nhiều lão gia còn vội vã bắt tên kia nạp thiếp!”

“Kia cũng phải chịu thôi.” Cơ Hương Ngưng vẫn như trước không thèm để tâm, “Bất quá, người cũng không nên tiếp tục gọi tên gia hỏa kia như vậy chứ?”

Hồ Ngọc bĩu môi, “Tốt thôi!” Nàng không cam tâm nói, “Sau này gọi hắn là cô gia là được rồi... À! Đúng rồi, sau này nếu đến lúc tam tiểu thư tiến cung hầu hoàng thượng thì tính sao bây giờ?”

“Không làm sao cả,” Cơ Hương Ngưng đứng dậy để Hồ Ngọc thay y phục ỉnh, “Qua hai tháng, ta sẽ hướng công công bà bà yêu cầu họ cho trở về Thạch Thành sơn, ta nghĩ bọn họ sẽ không ai phản đối.”

Hồ Ngọc cười cười, “Nói cũng phải, em nghĩ bọn họ tám phần mười sẽ thấy tiểu thư làm mất mặt bọn họ, vẫn là trốn đi tốt hơn.”

Cơ Hương Ngưng tựa hồ rất thỏa mãn nhẹ nhàng thở ra một tiếng, “Như vậy sau này sẽ không ai tới quấy rầy ta nữa.”

Hồ Ngọc trừng mắt nhìn, “Ngoại trừ đại gia, nhị gia cùng tứ tiểu thư ra.”

Nhắc tới ba người kia, Cơ Hương Ngưng bỗng nhiên biến sắc.

“À! Tứ tiểu thư biết ta muốn thành thân sao?”

“Biết a!”

“Cũng biết ta muốn thành thân với ai à?”

“Biết luôn a!”

Hồ Ngọc mới bật thốt lên, Cơ Hương Ngưng nhất thời lộ ra vẻ hốt hoảng hiềm thấy.

“A! Trời ạ, nhanh lên, mau đi ngăn cản tứ tiểu thư!”

“Ngăn cả tứ tiểu thư cái gì á?”

“Ngăn cản tứ tiểu thư giết cô gia!”

Hồ Ngọc đầu tiên là sững sốt, khuôn mặt cũng tiệp đà biến sắc theo, “Đúng nha! Tứ tiểu thư nếu biết tam tiểu thư ngay đêm động phòng hoa chúc, tân lang cư nhiên ném tân nương chạy đến chỗ chỗ kia thì tắm qua đêm, tứ tiểu thư nhất định sẽ...” Nàng cũng luống cuống, “Nhưng mà hiện nay phải đi đâu tìm tứ tiểu thư bây giờ?”

“Ngốc! Đến bên ngoài phòng ngủ của Thu cô nương đi!”

Hồ Ngọc vừa nghe, lập tức vội vàng vàng bay ra ngoài cửa sổ.

Cơ Hương Ngưng co người ngồi ở trên giường, vẻ mặt đau khổ.

“Mong là tới kịp!”

Không ngờ nàng cũng có ngày tính sai.

Tứ phụ được Nhiều gia oanh oanh liệt liệt thú vào cửa cư nhiên lại là sữu Vô Diệm, phu phụ Nhiều đại viên ngoại dờ khóc dờ cười, hơn nữa còn hối hận không kịp. Vì vậy, khi tứ phụ bàn đến chuyện trở về nơi ở ban đầu, Nhiều đại viên ngoại không chỉ không ngăn cản, ngược lại còn vội vã thay nàng chuẩn bị cỗ kiệu.

Vừa đưa tứ phụ xuất môn xong, xoay đầu một cái, phu phụ hai người lại bắt đầu quất quít nhi tử đòi hắt lầy thiếp, Nhiều công tử đương nhiên là kính tạ bất mãn (9), vì vậy, Nhiều gia lại bắt đầu triển khai chiến dịch thiếp thất công phòng.

Cứ như vậy mà qua được hai năm –

Tại mai lân Thạch Thành sơn, một thân ảnh như bay vút tới, còn cấp bách chui vào mai lâm, đáp xuống trước tiểu lâu, người kia đúng là một cô nương xinh đẹp trong trang phục nha hoàn! Chỉ thấy nàng vội vã đi vào tiểu lâu, lại trực tiếp đi vào thư phòng, quả nhiên, người nàng đang tìm đang ngồi trong thư phòng đọc sách.

“Tiểu thư, tiểu thư, nghe nói nhị gia thành thân rồi, ngài có muốn đi nhìn một lát không?”

Nữ nhân đang ngồi trên trên tháp tượng bằng gấm, ngưng thần đọc sách đột nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, đúng là một vị cô nương đẹp đến người ta ghen hòng nhìn trần trối, đôi lông mày cong mảnh giống như trăng non lưỡi liềm, dưới cái mũi ngọc cao cao, còn có một đôi môi cử ầu đỏ thắm, nhất là làn thu thủy trong suốt kia, không chỉ là trong suốt thâm thúy, hơn nữa còn thanh khiết sáng sủa, mơ hồ lộ ra khí độ ung dung bất khả xâm phạm.

Đại cô nương mặc một thân áo trắng thanh lịch, ở vạt áo có thêu vài đóa hoa mai, mặc dù chỉ mới gần hai mươi mấy tuổi, lại có một loại trầm ổn thành thực của người trung niên, đoan trang nhã nhặn, lịch sự, lại cao nhã thoát tục, nàng đẹp đến tinh khiết, đẹp đến không mang theo chút mùi vị khói lửa nhân gian!

“Hồ Ngọc, người nói nhị sư huynh thành thân rồi?” Đại cô nương – tam tiểu thư Cơ Hương Ngưng kinh ngạc hỏi, “Sao ta lại chưa từng nghe đại sư huynh nói qua?”

“Là Cung lão phu nhân lén lút an bài, nghe nói ngay cả nhị gia cũng rất ngoài ý muốn, còn giận dữ làm ầm lên nói không chịu bái đường!” Hồ Ngọc nhún nhún vai, “Bất quá, cuối cùng cũng là Cung lão phu nhân thắng, tiểu thư muốn đi gặp phu nhân của nhị gia một lần không?”

Cơ Hương Ngưng suy tư một lát, “Không được, cho dù là hoàng thượng thân chinh không có ở trong cung, sở dĩ không cần ta đi bồi giá (10), nhưng ta tốt nhất chính là ở trong cung trấn thủ, để phòng người khác thừa cơ nổi lên dị tâm, huống chi, tháng này vốn đã đến phiên ta túc trực.”

“Thế nhưng chúng ta vừa mới trở về...”

“Kia cũng phải chịu thôi, nếu không thể theo hầu, cũng chỉ có thể tận lực khiến hoàng thượng không buồn không lo.”

“Vây cũng đúng.” Hồ Ngọc gật đầu, tiện đà nhíu mày, muốn nói lại thôi, lát sau, mới chậm rãi mở miệng, “A! Tiểu thư, Hồ Ngọc nghe được một tin đồn, không biết có nên nói với tiểu thư không?” Thật sự là không muốn nói, thế nhưng không thể không nói, sau này nếu tiểu thư biết chuyện, kết quả có thể không được tốt đẹp cho lắm!

Cơ Hương Ngưng đem sách bỏ sang cáo bản nhỏ một bên, “Nói đi!”

“Cái kia...” Hồ Ngọc lại chần chờ một lát, “Nghe nói vị Thu cô nương kia trước khi vào Thụ Di viện đã từng sinh con một lần, bởi vì khó sinh, nên không thể tiếp tục sinh nữa, bởi vì, nàng theo cô gia hai năm vẫn không thể thay cô gia sinh nhi tử.”

“Nếu là lời đồn...” Cơ Hương Ngưng cau mày, “Người đã tra qua chưa?”

Hồ Ngọc cúi đầu, không tình nguyện mở miệng, “Tra rồi.”

“Kết quả?”

“Quả nhiên là thật, là bà đỡ năm xưa từng đỡ đẻ cho Thu cô nương truyền ra. Nghe nói nửa năm trước bà mới biết Thu cô nương vào Nhiêu phủ, lúc đó lập tức chạy đi tìm Thu cô nương vợ vét tài sản, ai biết Thu cô nương không chỉ không ột đồng, còn âm thầm phái người diệt trừ bà đỡ. Bất quả, kẻ hạ thủ không được chuyên nghiệp, để bà đỡ có cơ hội trước lúc lâm chung đem chuyện này nói ra. Đáng tiếc người nghe được không có chứng cứ, cho nên mới thẳng thắn kể hết mọi chuyện.”

Cơ Hương Ngưng trầm ngâm một lát.

“Cô gia biết không?”

Hồ Ngọc suy nghĩ một chút, “Em nghĩ cô gia hẳn đã nghe qua lời đồn này rồi! Tuy nhiên hẳn cũng không có biểu hiện gì, bất quá, gần đây hẳn rất ít qua đêm trong phủ.”

Cơ Hương Ngưng gật đầu, sau đó lại suy nghĩ một lát.

“Tối đó thành thân, ta đặc biệt chú ý tướng mạo của cô gia, số mệnh của hẳn phải có ba người con, nhưng tính đi tính lại, phải qua ba năm sau mới có, ô... cô gia hẳn vẫn không có ý định thú thiếp sao?”

“Em nào biết a!” Hồ Ngọc không nhịn được nói, “Em van ngài, tiểu thư ơi! Kia là chuyện nhà người ta, ngài quản nhiều như vậy làm gì á!” Cho dù Nhiêu gia bọn họ có tuyệt tử tuyệt tôn cũng không liên can gì các nàng chứ?

Cơ Hương Ngưng không cho là đúng lắc lắc tay, “Bất luận thế nào, nếu ta đã vào Nhiêu gia bọn họ, thì đây là trách nhiệm của ta. Nhất là khi công công bà bà một năm trước đến Điền Cảnh bị nhiễm ôn dịch qua đời, ta cũng không trở về phủ để làm tròn chức trách chủ mẫu Nhiêu phủ cũng đã là đại bất hiếu rồi, bất hiếu có ba điều, không có con là lớn nhất, chỉ vì điểm ấy ta nhất định phải kết thúc trách nhiệm tức phụ Nhiêu gia này.”

Hồ Ngọc rất khoa trương thở dài, “Được thôi! Thế nhưng tiểu thư ngài có thể làm gì đây?”

“Ta đợi hẳn thêm một năm nữa,” Cơ Hương Ngưng chậm rãi nói, “Nếu như hẳn một năm sau vẫn chưa thú thiếp, ta sẽ tự mình thay hẳn chọn vài vị cô nương gia thế trong sạch vì chồng sinh con, để hẳn lấy làm thiếp hay thị tẩm cũng được, chỉ cần có thể nối dõi cho Nhiêu gia.”

Hồ Ngọc nhăn mặt nhăn mũi, lại tiếp tục thở dài, “Tùy ý ngài đi! Ngài vui vẻ là tốt rồi.”

Cơ Hương Ngưng cười cười, sau đó đứng dậy.

“Được rồi, mau thay ta chuẩn bị một chút đi! Lúc này tiến cung có thể nghỉ ngơi được một năm rưỡi.”

Khi Cơ Hương Ngưng mang theo Hồ Ngọc rời khỏi ranh giới Mai trúc, mới là tháng hai mai nở được mấy cành.

Thoáng chốc tháng chín lại đến, hoàng thượng thắng lợi trở về, so với dự tính sớm hơn một chút, Cơ Hương Ngưng rốt cuộc lại có thể trở về Mai trúc ở Thạch Thành sơn sống những ngày nhàn nhã ung dung tự tại, tuy rằng sau đó chưa đầy một tháng, nàng lại phải tiếp tục tiến cung.

Đây là ngày mười sáu sau khi các nàng trở lại Mai trúc, Cơ Hương Ngưng có chút suy nghĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài trời mây đen xếp tầng, ép tới lòng người cũng có một loại thê lương lạnh lẽo u ám, khiến người ta bất tri bất giác tâm trạng cũng bắt đầu âu sầu theo.

Vừa nghe thấy Hồ Ngọc bưng trà tới, Cơ Hương Ngưng lập tức gọi nàng lại, “Hồ Ngọc.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Cô gia vẫn chưa có ý muốn nạp thiếp sao?”

Lại nữa rồi! “Đường như không có ý đó!” Được rồi! Đầu năm cuối năm cứ hỏi một lần, cũng đủ rồi chứ?

“Ừ! Như vậy lúc này ta lại vào cung, người không cần đi theo ta nữa, giúp ta tìm vào vị cô nương xuất thân thuần khiết, dung mạo không được kém quá, bằng không cô gia nhìn sẽ thấy chướng mắt. Chờ ta ba tháng sau xuất cung, tiếp tục từ trong đó chọn lại mấy người cho thiếu gia nhìn, hi vọng hắn có thể vừa ý được một, hai người.”

Mặc dù không tình nguyện, nhưng Hồ Ngọc không thể không tuân theo, ai bảo Cơ Hương Ngưng là chủ tử của nàng chứ!

“Đã biết, tiểu thư.”

“Còn nữa,” Cơ Hương Ngưng thần tình có chút ngưng trọng, “Ta từng cảnh cáo nhị sư huynh, huynh ấy năm nay hai mươi sáu gặp phải tai nạn trên núi, Bắc hành tốt nhất là tránh xa nữ nhân, thế nhưng huynh ấy lại không chịu nghe ta, quả nhiên suýt chút mất mạng, Về phần sang năm lại càng nguy hiểm hơn, hai mươi bảy gặp phải trùng mộ, trùng mộ và thiên thương (11) của nhị sư huynh đều nhuộm một màu đen, sơn căn (12) u ám, nếu phải rời khỏi kinh thành nhất định có nguy hại cho tính mạng. Cho nên, ta muốn người đi báo cho nhị gia một chút, thỉnh huynh ấy ba tám ngày không được đi ra ngoài, ta muốn thay huynh ấy làm một thuật cầu an, mong huynh ấy có thể bình an vượt qua tay nạn sang năm này.

Oa~ sao không nói sớm! Cái này mới thực sự quan trọng nè!

“Vâng, tiểu thư, Hồ Ngọc lập tức đi làm!”

Trời, chẳng biết khi nào lại tí tí tí tí những giọt mưa, tinh tể, rơi đến người trong lòng buồn bã, muộn phiền. Cơ Hương Ngưng đưa tay ra ngoài cửa sổ, mưa bụi bèn nhon dầm vào lòng bàn tay nàng, lạnh lùng; nàng nở một nụ cười, nhàn nhạt.

Cơ Hương Ngưng luôn luôn đậm bạc tự cao tự đại, trong cuộc sống ẩn cư của nàng, vẫn chỉ hai bình thần cùng tĩnh lặng, nàng không thích gặp gỡ người khác, cũng không muốn có ai tới phá vỡ sự yên lặng của nàng. Bởi vậy, ngoại trừ những người tương đối thân cận, cũng không mấy ai biết nàng xinh đẹp, tài học lại cao, trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lý, tiếp xúc hơn trăm dân tộc, tam giáo cửu lưu (13) còn có cầm kỳ thi họa, nữ hồng nội trợ, nàng không có chỗ nào không thông, không có cái gì không tinh.

Nàng cũng không phải cố sức đi học, nhưng nàng lại biết, lại tinh thông.

Mà chuyện quan trọng nhất chính là, tuy rằng nàng trời sinh tam âm tuyệt mạch nên vô phương luyện võ, nhưng trái lại tinh thông kỳ môn độn giáp, đây là lý do tại sao một thiếu nữ tử hai tay trói gà không chặt lại có tư cách trở thành một trong kinh thành tứ đại cấm vệ.

Mà nàng an bài tứ đại cấm vệ ở tại tứ phương Nam Kinh, biến thành kỳ môn trận trấn thủ kinh kỳ, trong hoàng cung, nàng cũng thiết lập không ít Thái Ất cửu cung trận, hoàng đế trước khi có quyết định quan trọng gì, trước tiên nhất định phải hỏi qua ý kiến của nàng, nghe nàng trần thuật, hàng năm cứ tháng mười hai đến tháng 2 năm sau, nàng nhất định phải vào cung bồi giá.

Những thứ này kỳ thực chính là chuyện nàng ghét nhất.

Nhưng đây là vì quốc gia, vì bách tính làm việc, cho nên nàng vô phương chối từ, trừ việc đó ra, nàng đều hiếm khi chủ động can dự việc đời. Thế nhưng hôm nay, nàng không thể không tích cực quan tâm Nhiều gia được, bởi vì nàng đã là vợ người ta, trách nhiệm làm vợ, nàng không thể không quan tâm tới.

Đây lại là một chuyện khiến người ta phiền chán.

Thế nhưng Cơ Hương Ngưng không ngờ, ngay khi nàng đang vì sự bình yên tĩnh lặng sau này mà khổ tâm thiết kế, lại có một kẻ không hiểu chuyện chưa được sự đồng ý của nàng mà “vì nàng suy nghĩ, mượn cớ đi làm một việc nàng tuyệt đối sẽ phản đối, dễ dàng phá đi kế hoạch vốn có của nàng.

Kẻ đó chính là người phụ trách bảo hộ kinh thành, trực thuộc quân đội bảo vệ hoàng thượng – chỉ huy sứ Đông An Nam.

Biết quá nhiều thiên cơ sẽ làm tổn thọ của mình, cho nên, việc xem tướng mạo hoặc bói quẻ, mẫu thân Cơ Hương Ngưng chỉ truyền thụ cho nàng một chút căn bản mà thôi, càng nghiêm cấm nàng không thể tự mình nghiên cứu, bằng không lấy thông tuệ của nàng, không khéo sẽ trở thành bán tiên.

Bất quá cũng bởi vì chuyện này, mới có nhiều việc nàng không thể dự tính được, cuối cùng tình huống ngoài kế hoạch cũng nảy sinh.

Đương lúc Cơ Hương Ngưng lệnh cho Hồ Ngọc vì trượng phu tuyển chọn thị thiếp hầu hạ, tại tửu lầu khí phách nhất Kim Lăng – Thiên Tuế lâu, lầu hai, Đông An Nam đang ngồi ở cách gian nhà phòng chờ người được hẹn.

Không bao lâu sau, đối phương rốt cuộc cũng xuất hiện, đồng thời vừa gặp mặt liền làm đại lễ với hắn.

“Nhiều Dật Phong tham kiến chỉ huy sứ Đông đại nhân.”

“Không dám, Nhiều công tử có thể thu xếp được chút thời giờ làm việc đến đây, Đông An Nam cảm kích vô cùng.” Nói xong, hắn liền nghiêm túc mời khách, trong lòng mặc dù không phục, nhưng cũng không khởi tán thán.

Bất luận Nhiều Dật Phong danh tiếng khác thế nào, nhưng cái danh hào “kinh thành đệ nhất mỹ nam” này không phải tuyệt không phải hư danh. Trước tiên không nhắc tới vóc người tiêu sái cao to của hắn, chỉ bằng dung nhan tuấn kiệt, nói là tuấn tú cũng có hơi hạ thấp thanh danh của hắn, mỗi một chỗ trên người hắn đều đẹp khiến người ta sợ hãi cảm thán, bất luận là đôi lông mày nghiêng nghiêng chạm tóc, đôi mắt trong suốt như trời quang sao lạnh, hay cái mũi đoan tú thẳng tắp cùng đôi môi đỏ mọng hồng nhuận mê người, bất luận bên trong thế nào, nhưng chỉ cần ngoại hình của hắn, cũng mơ hồ lộ ra một loại khí chất cao nhã đẹp đẽ không thể dùng lời miêu tả.

Cho dù Đông An Nam thân là nam nhân cũng phải thừa nhận Nhiều Dật Phong thật sự là đẹp đến chết!

Mà chuyện càng đáng giận hơn chính là, nếu như Nhiều Dật Phong ngoại trừ bề ngoài so với cô nương gia còn đẹp hơn ra, còn có thể có một chút ẻo lả, hoặc nhất gan nhu nhược vân vân, kia hắn còn có thể có một khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, nhưng đằng này Nhiều Dật Phong không chỉ có đẹp, hơn nữa còn có khí tức cương dương không mất vẻ nam tính, trong nháy mắt còn mang theo khí khái anh tuấn hào hiệp, thảo nào các tiểu thư vừa nhìn thấy hắn đã mất hồn, một tấm lòng từ đó về sau đều trao cho hắn.

Thực sự là một nam hồ tinh rất nặng a!

Đương nhiên, so sánh hai bên, Đông An Nam cũng tự biết mình tầm thường thế nào, mặc dù trong mắt người ngoài, hắn cũng được cho là một nhân vật anh tuấn xuất sắc, nhưng phải là lúc không ở cùng với tên Nhiều Dật Phong này, người ta mới có thể chú ý tới hắn, bằng không ai thèm liếc hắn một cái mới là lạ!

Bất quá trừ cái đó ra, Nhiều Dật Phong không có bất cứ điểm nào so sánh được với hắn, thậm chí là thua hắn rất nhiều, cuối cùng cũng giữ lại cho hắn được chút tự tin, sở dĩ như thế hắn mới dám hẹn Nhiều Dật Phong ra “đàm phán”.

Rượu quá ba tuần, nói chuyện phiếm một lát, Đông An Nam mới nhìn ra được Nhiều Dật Phong đang hoang mang tại sao đường đường Thượng Thắng Vệ Thân Quân chỉ huy sứ lại mời hắn đi uống rượu, bọn họ căn bản không quen biết nha! Nhưng hắn lại không trực tiếp hỏi, không thể làm gì khác hơn là một bụng nghi hoặc trò chuyện một chút với Đông An Nam, nhìn sắc mặt hắn dường như cũng nhanh muốn rối loạn rồi.

Vì vậy, Đông An Nam quyết định mau chóng nhập đề.

“Nhiều công tử, nghe nói công tử thành thân đã được ba năm?”

Nhiều Dật Phong tựa hồ hơi sững sốt một chút, lập tức tỉ mỉ suy nghĩ, “Phải! Đích thực đã ba năm.” Chẳng biết thế nào, nhắc đến việc này, hần đầu tiên lại nghĩ tới mùi hương hoa mai yếu ớt nhàn nhạt, phảng phất như mộng ảo kia.

Đông An Nam thoáng chần chờ một lát, chợt dứt khoát nói, “Thứ An Nam mạo muội, nghe nói Nhiều công tử từ lúc thành thân, chưa từng cùng phu nhân đồng sàng cộng chẩm, hơn nữa còn chia hai nơi mà sống, là thật chứ?” Loại vấn đề này hời hợt sự không hợp, nhưng cũng không thể không hỏi.

Quả nhiên, sắc mặt Nhiều Dật Phong lập tức trầm xuống, “Đông đại nhân, ngài rốt cuộc muốn nói cái gì, sao không nói thẳng?” Người này không phải vừa vặn biết hần bị thê tử đuổi ra khỏi cửa phòng chứ? Là ai giúp hần tuyên truyền miễn phí tin này ra ngoài đây? (TN: Tuyên truyền miễn phí? Lời quá còn gì =)), khỏi mất phí quảng cáo =)))

“Được,” Đông An Nam mãnh liệt gật đầu, “Ý của An Nam chính là, nếu Nhiều công tử cùng phu nhân vô ý, thỉnh Nhiều công tử không nên ràng buộc nàng, mau chóng trả lại tự do cho nàng, An Nam ngày sau báo đáp.”

Trong thời gian một khắc, Nhiều Dật Phong quả thực khiếp sợ không thốt nên lời, hần có nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra cư nhiên có người hướng hần đưa ra yêu cầu này, hơn nữa còn là một nam nhân.

Hần muốn làm gì?

Nhiều Dật Phong nhìn chằm chằm An Nam hồi lâu, sau đó ngửa ly uống một hơi cạn sạch, tiếp tục thô lỗ lau lau môi.

“Là chuyết kinh muốn ngài tới đề nghị với ta sao?” Ban đầu cần phu, bây giờ còn muốn hưu phu?

“Không, Nhiều phu nhân không biết, nàng chậm chạp không biết ta hẹn công tử ra đây nói chuyện, là...” Đông An Nam do dự một hồi, “Là An Nam muốn có thể lấy nàng làm vợ, bất quá, chuyện đó ta cũng chưa nói qua với nàng, ta chỉ là mong muốn có thể giải quyết xong việc này rồi mới hướng nàng cầu hôn.”

Người này muốn thành hôn với thê tử của hần?!

Có lộn hay không? Có loại người nào quang minh chính đại chạy tới trước mặt trượng phu người ta rồi nói, “Ta muốn lão bà người, phiền người nhường lại giùm?” Tên kia biến hần thành cái gì rồi? Là rùa hay vương bát? Chẳng lẽ trên trán hần có viết hai chữ “Đồ xấu” sao?

Nhiều Dật Phong không thể tin được trừng mắt nhìn An Nam nửa ngày, rồi lại xoa xoa mũi, xong rồi lại nhìn tới hần, cuối cùng tự mình châm rượu uống cạn ba ly, rồi lại chậm rãi nói, “Việc này chờ ta nói lại với chuyết kinh, sau đó sẽ cho Đông đại nhân đáp án, được chứ?”

Không cự tuyệt cũng không đồng ý!

Đông An Nam lập tức mặt mày rạng rỡ nâng chén rượu lên kính Nhiều Dật Phong, “Nhiều công tử quả nhiên là người hào sảng, An Nam xin tạ ơn trước.”

Ê ê, tạ ơn cũng không cần sớm dữ vậy chứ? Hần còn chưa đáp ứng mà!

Bất quá, nếu Hương Ngưng nói thật sự muốn rời khỏi hần, hần cũng không ép buộc nàng, thế nhưng, trong lòng hần thật sự rất khó chịu, thê tử hần tại sao dĩ nhiên lại chướng mắt hần mà đi coi trọng một kẻ vũ phu? Chẳng lẽ bởi vì tư cách của Đông An Nam?

Hần cũng không cho là thế, cho nên, hần trước tiên đi nói chuyện với nàng, tiếp theo...

Sau hăng tỉnh!

Vì vậy, ngay chiều hôm đó, Nhiều Dật Phong lại hướng Nhiều phủ tổng quản hỏi chỗ ở của phu nhân, sau đó liền trực tiếp đi tìm thê tử mà sau đêm tân hôn hần chưa gặp lại lần nào, chuẩn bị vứt bỏ đi quá khứ không thoải mái, hai bên ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Bất quá, hấn nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra, rõ ràng xa xa nhìn lại bất quá thấy chính là hơn mười gốc mai vây lấy một tiểu lâu lịch sự tao nhã, tại sao vừa tới gần, tiểu lâu đã không thấy tăm hơi? Hơn nữa, hấn đi vòng quanh giữa những gốc mai hơn nửa canh giờ, nhưng làm sao cũng không đi ra được, giống như hấn đã không cẩn thận bước vào một đại sa mạc rộng lớn, mệnh mông bát ngát lại thâm thúy vô biên.

Hấn có phải trước tiên nên mang theo đủ nước cùng thức ăn mới phải?

Hay là búa? (TN: Chặt phứt mấy cây mai đó đi này à =))?)

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, ngay lúc hấn nhin không được chuẩn bị chặt ngã mấy gốc mai này thì, hấn ngạc nhiên phát hiện thứ hấn thấy căn bản không phải là cây mai, rõ ràng là gần ngay trước mặt, nhưng tay hấn lại xuyên qua được gốc cây, hấn không khỏi bị một trận lạnh run, toàn thân nổi da gà lui về sau hai bước, lập tức bình tĩnh đại ngọc.

Kỳ môn độn giáp thuật!

Tuy rằng hấn không hiểu, nhưng từng nghe người khác nói qua, quả thật là kỳ diệu không gì sánh được! Bất quá...

Thê tử hấn tại sao lại biết thứ kỳ thuật này?

Trầm ngâm một lát hấn rốt cuộc quyết định nhắm mắt đi thẳng vào, chỉ cần không bị ảo thuật xung quanh mê hoặc, sớm muộn gì cũng sẽ ra khỏi mai thụ trận này?

Vì vậy, hấn liền nhắm mắt thẳng tiến lên phía trước, đi được một lúc lại mở mắt ra xem, nếu chưa rời trận, thì cứ tiếp tục nhắm mắt đi. Như vậy vài lần, khi hấn vừa trợn mắt, trước mắt quả nhiên rộng mở trong sáng, hấn không khỏi mừng rỡ, lập tức cười khở không ngớt. (TN: Sặc, kỳ môn độn giáp thuật mà nhắm mắt có thể phá kiêu này thì... =)))

Hấn đã tới lối vào mai lâm rồi!

Đứng tại chỗ choáng váng một lát, hấn mới chậm rãi xoay người trở về, dự định ngày mai chuẩn bị đầy đủ dụng cụ mới quay lại đây tiếp tục trường kỳ kháng chiến.

Lúc đầu thê tử hấn muốn hấn dừng quấy nhiễu nàng, hiện tại cư nhiên ngay cả mặt mũi cũng không có hấn thấy? (TN: À, không phải phá được trận mà là ra khỏi trận, *vô đầu*, bạn ngồi edit một lát nên điên rồi =)))

Hừ! Hấn cũng không tin cái tà thuật này!

(1) Có lẽ là trong bài Nhập Triều Khúc () của Tạ Thiếu ()(TN: sở dĩ ta nói “có lẽ” là vì trong bản gốc không phải “đế vương đô” mà là “đế vương châu”.

Nhập Triều Khúc

Giang nam giai lệ địa, kim lăng đế vương châu .

Uy dĩ đại lục thủy , điều đệ khởi chu lâu.

Phi manh giáp trì đạo, thủy dương âm ngự câu.

Ngưng già dục cao cái, điệp cổ tổng hoa chu.

Hiển nạp vân thai biểu, công danh lương khả thu.

*Câu thơ đầu “Giang Nam giai lệ địa, Kim Lăng đế vương đô” nghĩa là “Giang Nam phong cảnh đẹp, Kim Lăng là kinh đô đế vương”, dùng Giang Nam so với Kim Lăng, nếu Giang Nam nổi tiếng phong cảnh đẹp thì Kim Lăng bao đời là kinh đô của đế vương (Từ thời Đông Tấn, Lưu Tống đều chọn Kim Lăng làm thủ đô). Nói tóm lại, Kim Lăng là một nơi có điều kiện tốt để làm kinh đô.

[TN: Hiện không tìm dc bản dịch thơ của bài này L.]

(2) Ngưu thủ yên lam (): Một trong 48 Cảnh đẹp Nam Kinh, Ngưu Thủ sơn cổ xưa gọi là Thiên Khuyết sơn (núi cung điện trời), tục xưng là Ngưu Đầu sơn, núi cao 248 thước, do Ngưu Thủ sơn, Tổ Đường sơn, Đông Tây Thiên Mạc lãnh, Ẩn Long sơn, và rất nhiều gò núi cao thấy khác tạo thành.

(3) Chung phụ tình vân (): Một trong 48 thắng cảnh ở Nam Kinh, bắt đầu khởi công từ thời Vạn Lịch (niên hiệu của vua Thần Tông thời Minh, TQ) – Minh triều, trải qua mấy thế kỷ mới hoàn tất, dần dần được bình chọn là cảnh trí nổi tiếng ở Nam Kinh. Với hơn hai mươi cảnh được tuyển chọn là Chung Sơn, Ngưu Thủ sơn, Mai Hoa sơn, Yển Tử ki, Linh Cốc tự, Phượng Hoàng đài, Đào Diệp đồ, Vũ Bồn hoa, Phương Sơn, Lạc Tinh gò, Hiến Hoa nham, Mạc Sầu hồ, Thanh Lương tự, Hồ động, Trường Kiền phố, Đông Sơn, Dã thành, Tê Hà Tự, Thanh Khê, Đạt Ma động.

(4) Tê hà thắng cảnh (): Một trong 48 thắng cảnh Nam Kinh [Ngoài ra ta không tìm thấy bất kỳ tư liệu nào về nó nữa (_ _ ”)]

(5) Thạch thành tễ tuyết (): Nam Kinh 48 thắng cảnh [Cũng như Tê Hà Thắng Cảnh, không tìm được tư liệu cụ thể (_ _ ”)]

(6) Tàn Hoài: là một quận ở Nam Kinh, tỉnh Giang Tô (TN: Đoạn này toàn liên quan tới Nam Kinh ‘ ‘)

(7) Lục triều kim phần: Trong đó lục triều bao gồm Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần). Lục triều kim phần: Ý chỉ cảnh tượng phố phường xa hoa của lục triều.

(8) Chung sơn long bàn, thạch đầu hổ cứ, chân nãi đế vương chi đô dã: Rừng lượn Chung sơn, hổ cứ Thạch đầu sơn, thật sự là kinh đô đế vương. (Thạch Đầu sơn là tên khác của Thanh Lương sơn.)

(9) Kính tạ bất mãn: từ chối vì năng lực quá kém.

(10) Bồi giá: hầu vua.

(11) Trủng Mộ, Thiên Thương: thuộc tử vi. [TN: Ta chỉ tìm được Thiên Thương, còn Trủng Mộ không thấy T_T] Thiên Thương -> [click here](#)

(12) Sơn căn: vị trí giữa và dưới hai chân mày một chút.

(13) Tam giáo cửu lưu: Tam giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo.

Cửu lưu: 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia.

—

Ngoài ra, ở chương này chúng ta có 2 bài thơ, 1 là “Thanh Bình Nhạc”, 2 là Tây Tử Trang Mạn, nhưng rất tiếc, ta chỉ tìm được Thanh Bình Nhạc, mọi người thông cảm.

Thanh bình nhạc ()

Trương Viêm ()

Nguyên tác:

Phiên âm:

Thái phương nhân diểu,
Đồn gác du tình thiểu.
Khách lý khán xuân đa thảo thảo,
Tổng bị thi sàu phân liểu.
Khứ niên yển tử thiên nhai,
Kim niên yển tử thủy gia.
Tam nguyệt hựu thính dạ vũ,
Như kim bất thị thôi hoa.
Dịch thơ: (Của Nguyễn Chí Viễn)
Khách tầm phương bắt
Cảm thấy du tình lạt
Đất khách thường xuân thường lớt phớt
Thấy bị thi sàu chưa bớt
Năm qua yển bất phương trời
Năm nay yển đậu nhà ai
Xuân cuối đừng nghe mưa tối
Thôi hoa đã quá thì rồi

2. Chương 02

Edit: chikarin11906

Chương 2

Ngư chu hà tự mặc quy lai,
Tướng đào nguyên, lộ thông nhân thế.
Nguy kiều tĩnh ý,
Thiên niên sự, đô tiêu nhất túy.
Mạn y y, sàu lạc quyên thanh vạn lý ——
Trương viêm • tây tử trang mạn

Thạch Đầu sơn sở dĩ gọi là Thạch Thành sơn, là vì Sở Uy vương Diệt Việt từng ở đây xây dựng một tòa thành trì có tên gọi Kim Lăng thành, tuy rằng trải qua niên đại lâu dài, Thạch Đầu thành từ xưa đã không tồn tại nữa, nhưng vẫn còn lại một chút vết tích thành trì từng được xây dựng dựa vào Lâm giang, Nhiều Dật Phong chính là tiện thể trốn ở sau những thành trì này tránh gió, cũng để chờ thê tử xuất hiện.

Thành thật mà nói, hần cũng không thích làm tổ hóng mát ở nơi này, nhưng là không thể không làm như vậy, chí ít hần có thể “quang minh chính đại” trốn khỏi những trận xã giao bên ngoài hết sức nhàm chán. (TN: Ồ, thế cái dụng cụ trường kỳ kháng chiến của huynh đệ là ngồi chờ đó à ‘ ‘ ?)

Bất quá, điều khiến kẻ khác vô cùng nghi hoặc chính là, chờ ở đây hơn mười ngày rồi, cứ nhiên không thấy thê tử hần xuất môn đến nửa lần, thứ thấy nhiều nhất chính là vị cô nương xinh đẹp trong trang phục nha hoàn kia, nhưng điều càng khiến người ta ngạc nhiên chính là, nha hoàn kia cứ nhiên lại biết bay... Ác! Không phải, là biết võ?

Mỗi ngày đều thấy nàng bay tới bay lui bận rộn giống như ong mật, hần thật sự rất muốn kêu nàng bay xuống, bảo nàng dẫn hần đi gặp thê tử.

Thế nhưng hần không có làm.

Bởi vì lần đầu tiên hần nhìn thấy nha hoàn kia, đang muốn gọi nàng lại thì đột nhiên thấy chính mình càng muốn biết thê tử trong ba năm nay đã sống như thế nào, còn có cái kia Đông An Nam cùng nàng rốt cuộc là có quan hệ gì, có phải hần bình thường rất hay tới tìm nàng hay không?

Vì vậy, hần kiềm chế cơn khát vọng muốn gặp thê tử của mình, kiên trì ngồi ở đây chờ. (TN: Cần gì tội quá vậy =))?)

Cứ thế cho đến hai, ba ngày sau, chuyện khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười chính là, nam nhân đầu tiên tới tìm nàng cứ nhiên không phải Đông An Nam, mà là một nam nhân tiêu sái tuấn lãng, thoát nhìn so với Đông An Nam xuất sắc hơn gấp trăm lần. Chỉ thấy hần nhanh nhẹn bay vào Mai lâm, một lúc lâu sau, lại nhanh nhẹn bay ra khỏi Mai lâm, hơn nữa lúc hần bỏ đi, lại vờ như vô ý liếc mắt nhìn Nhiêu Dật Phong một cái.

Tên đó là ai vậy?

Tên đó phát hiện ra hần sao?

Lại qua mấy ngày sau, lúc này người xuất hiện lại là một vị cô nương xinh đẹp hoạt bát, nàng ở lại Mai lâm cũng tương đối lâu, một lần đến là hai, ba canh giờ! Hơn nữa trước lúc nàng bỏ đi, cứ nhiên nhìn về chỗ hần trốn làm ra một cái mặt quỷ rồi mới cam lòng rời khỏi, hại hần sợ đến té ngã ngồi trên mặt đất.

Nàng phát hiện ra hần sao?

Người thứ ba còn lại chính là một nam nhân tướng mạo phi thường lạnh lùng, cùng với người thứ nhất xuất sắc như nhau, nhưng thực sự là quá mức lạnh lùng mà. Mà cái tên nam nhân này cũng thật là quá đáng, hần dĩ nhiên qua đêm ở Mai lâm, đợi đúng hai ngày một đêm, vị khách thứ tư xuất hiện – một nam nhân thoát nhìn khá bốn cột tiến vào Mai lâm không bao lâu sau, nam nhân lạnh lùng mới cùng nam nhân bốn cột vội vã ra ngoài.

Lạnh lùng nam nhân kia trước khi rời đi còn hung hăng hướng về chỗ này trừng mắt nhìn hần, mà nam nhân bốn cột kia lại nhìn hần cười cười.

Trời ạ! Có phải tất cả mọi người đều phát hiện ra hần hay không, chính là thê tử hần còn chưa phát hiện?

“Tiểu thư à!”

“Sao?”

Hổ Ngọc liếc mắt ra ngoài cửa sổ, “Cô gia thủ ngoài kia rốt cuộc muốn làm gì nha?”

“Người có thể đi hỏi hần mà!” Cơ Hương Ngưng mạn bất kinh tâm trả lời, nàng chính là đang chuyên tâm với ý cảnh trên bức tranh sơn thủy của nàng.

“Không cần!” Hổ Ngọc tỏ vẻ không cam lòng. “Hổ Ngọc nếu như đi hỏi hần, phải dẫn hần vào đây, vậy hần đỡ phải ăn khổ rồi, em không cần!”

“Vậy thì đừng hỏi ta.” Vài nét bút hạ xuống một ngọn núi, sau đó lại vung ra vài cành trúc, một chút bóng nhận, Cơ Hương Ngưng buông bút lui ra sau một chút, “Người gọi người đi thông báo cho đại gia cùng tứ tiểu thư chưa?”

“Đã báo, bọn họ hần mau tới thôi.”

Cơ Hương Ngưng đầy vẻ ưu tư nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thuật cầu an cho nhị sư huynh quả nhiên không thể hoàn thành, nếu không gọi đại sư huynh cùng tiểu sư muội chạy đi bảo hộ huynh ấy, ta thực sự không an tâm.”

Xem ra, nàng vẽ bức tranh kia bất quá chỉ là muốn bình định tâm tình mà thôi, thảo nào vẽ được phân nửa liền dừng bút.

“Yên tâm đi! Tiểu thư,” Hồ Ngọc vội vàng an ủi nói, “Năm xưa trước khi phu nhân dùng lão gia vân du, không phải đã từng nói nhị gia sẽ có bảy người con gái hay sao? Nếu như nhị gia hồn về Tây thiên rồi, lấy đâu ra nhiều con vậy chứ?”

Tuy nói thì nói vậy, nhưng về ưu tư của Cơ Hương Ngưng vẫn không chút nào suy giảm, “Sai rồi, nương là nói, nếu nhị sư huynh không có bảy người con gái, cũng chỉ có một đứa mồ côi trong bụng mẹ.” Cơ Hương Ngưng cúi đầu nói, “Nói cách khác, trước hết nhị sư huynh phải vượt qua kiếp nạn này, huynh ấy mới có được bảy người con.”

Vừa nghe nói vậy, Hồ Ngọc bất giác cũng lo lắng theo, “Kia... kia... Nếu như đại gia cùng tứ tiểu thư đều chạy tới đây rồi, hắn không thành vấn đề nữa chứ? Tam sát trong Tam sát tứ tôn, vô lâm thất đại cao thủ đều tề tụ đông đủ, hắn không ai có thể khiến họ bị thương chứ?”

“Chỉ hi vọng là vậy.” Cơ Hương Ngưng than nhẹ.

“Tiểu thư...”

“Đi ra ngoài chờ, Hồ Ngọc, đại sư huynh bọn họ vừa đến, lập tức thỉnh bọn họ vào đây, ta hi vọng bọn họ có thể mau chóng đuổi kịp nhị sư huynh.”

“Vâng, tiểu thư.”

Di? Có một nam nhân trắng kiện cùng một vị cô nương xinh đẹp cư nhiên song song xuất hiện!

Hơn nữa, vị cô nương xinh đẹp kia lúc này dĩ nhiên lớn mật từ đằng xa hướng hắn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, giống như mê hoặc, lại như khiêu khích. Bất quá, chưa đầy một khắc sau, bọn họ lại tay trong tay bỏ đi, lần này bọn họ thần sắc vội vã, ngay cả liếc mắt sang bên này nhìn hắn cũng không có.

Tiếp đó vài ngày, Nhiều Dật Phong chỉ là buồn chán ngồi chờ, cũng không xuất hiện nhân vật nào mới nữa, ngay cả Đông An Nam mà hắn chờ đợi bấy lâu cũng không xuất hiện. Hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi Đông An Nam kia nhận lầm người? Cái loại nam nhân như Đông An Nam, sao lại có thể từ diện mạo xấu xí của Cơ Hương Ngưng mà cảm thụ ra cái cao nhã bên trong của nàng?

Kỳ thực chăm chú ngắm lại, ngay cả hắn cũng thấy kỳ quái chính mình tại sao lại giống như trượng phu bất gian ngồi thủ ở chỗ này? Hắn thật sự quan tâm đến vậy sao?

A... Đường như là có quan tâm như thế thật, hơn nữa còn càng lúc càng quan tâm!

Không sai, nàng thật sự rất xấu xí, nhưng hắn cũng không phải kẻ lúc này cũng lưu tâm đến vẻ bề ngoài, cũng không phải do hắn lớn lên đẹp đẽ mới nói như vậy, mà là thể nghiệm sâu sắc chân chính của hắn.

Phụ thân hắn là một nam nhân tuấn mỹ, nhưng con người thực tế đến khiến người ta cảm phẫn, mẫu thân hắn cũng là một nữ nhân đẹp như thiên tiên, nhưng lại ái mộ hư vinh đến khiến người ta chán ghét; mà biểu di (dị họ) tuy rằng là một nữ nhân bình thường, nhưng lại là một nữ tử có nội tâm chân chính, bất luận là đàm cổ luận văn, thi tình tài khí, đều khiến những nam nhân tự xưng là tú tài văn sĩ cảm thấy hổ thẹn, nhũ mẫu có thể được gọi là xấu xí, nhưng người ôn nhu hiền thực, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc đến khiến người ta cảm động.

Nhìn rõ được những thứ này khiến hắn hiểu được vẻ bên ngoài không đại biểu cho tất cả, nếu như để hắn lựa chọn, hắn cũng sẽ chọn nhũ mẫu hoặc biểu di bình thường, nhưng lại là nữ nhân thật sự có phẩm chất tốt đẹp.

Về phần Cơ Hương Ngưng thê tử của hắn, thành thật mà nói, khi mới ban đầu gặp gỡ, hắn thật sự bị vẻ xấu xí của nàng sợ đến mất hồn, nhưng bởi vì nàng thật sự xấu đến hù sợ người khác. Nhưng sợ hãi trong nháy mắt qua đi, tiếp theo, hắn chỉ chú ý tới ngữ điệu mềm mại cùng tiếng nói dịu ngọt của nàng, còn có ý

vị cao nhã tự nhiên toát ra từ trên người nàng, cùng với khi chất thanh khiết không tương thích với vẻ bề ngoài đó, cùng với mùi hương nhàn nhạt tỏa ra khiến hấn đến nay vẫn không thể nào quên được.

Bằng lương tâm mà nói, lúc đó hấn thật sự có chút cảm giác động tâm, nhưng lại không ngờ là Cơ Hương Ngưng vừa mở miệng ra đã triệt để cự tuyệt hấn, khiến hấn bỗng nhiên có cảm giác rơi đài, thốt ra sẽ không bao giờ tới tìm nàng nữa.

Trong ba năm này, hấn cũng đánh cuộc một hơi, thật sự không đi tìm nàng, nhưng thực tế, mỗi khi hấn chạm vào một nữ nhân chỉ có vẻ bề ngoài, lại không có chút nội tâm, hấn lại nhịn không được nhớ tới nàng.

Hấn chưa từng chân chính nói chuyện với nàng đến một lần, thế nhưng hấn cảm giác được, nội tâm của nàng khẳng định phong phú đến hấn không thể nào tưởng tượng.

Cho đến khi Đông An Nam tới tìm hấn bàn chuyện của Cơ Hương Ngưng, ngoại trừ khiếp sợ ra, hấn cũng không thấy kỳ quái, tuy rằng phần lớn nam nhân đều rất chú trọng nữ nhân đẹp xấu, nhưng cũng không có nghĩa là toàn bộ. Hấn có thể thưởng thức nội tâm của Cơ Hương Ngưng, đương nhiên cũng có nam nhân khác cũng thưởng thức nội tâm của Cơ Hương Ngưng, cho dù là không nhiều lắm, nhưng nhất định sẽ có.

Lúc đó hấn chỉ là cảm lòng không đành cảm thấy hưng phấn không ngừng, hưng phấn vì cuối cùng cũng mượn được cái cơ có thể đi tìm nàng, nhưng song song đó, ahnws cũng rất tức giận, thậm chí còn có chút đổ kị.

Tại sao không phải là hấn, mà lại là Đông An Nam? (TN: Lại cái câu này :-<)>

Hổ Ngọc cẩn thận từng chút hầu hạ Cơ Hương Ngưng thay một bộ trường bào điểm tuyết hoa mai, đi vào đôi giày trắng có thêu hoa mai vỡ, lại cẩn thận tỉ mỉ giúp nàng chải một búi tóc đào tâm, cũng ở trên đầu trâm cài thêm vài đoá mai vàng đầu đông mới nở, trên mặt không có được nửa điểm son phấn.

“Tiểu thư, rất kỳ quái nha! Cô gia lúc nào cũng tới rất sớm, nhưng vừa lúc em đi mượn cỗ kiệu thì, cô gia cứ nhiên không còn ở đó nữa!”

“Vậy không phải càng đúng lúc sao?” Cơ Hương Ngưng đứng dậy để Hổ Ngọc thay nàng khoác áo choàng, “Như vậy cũng đỡ phải mang khăn che mặt phiền phức.”

“Nói cũng phải.” Nói rồi, Hổ Ngọc thắt lại áo choàng, sau đó lùi ra sau một bước, “Được rồi, tiểu thư, chúng ta nhân lúc đại cô gia chưa tới đi nhanh lên một chút!”

Vì vậy chủ tớ hai người nối đuôi nhau rời khỏi Mai lâm.

Cùng thời điểm đó, Nhiều Dật Phong đầy bụng khó chịu đi về phía Mai lâm.

Nữ nhân kia, hoa khôi Thúy Di viện (TN: Bạn không biết nha, lúc Thúy Di, lúc Di Thúy @_@) Thu Hải Đường, đẹp thì có đẹp, nhưng mà, năm xưa hấn cảm phục khí chất trang nhã ôn nhu uyển chuyển hàm xúc cùng sự quan tâm cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc của nàng, nên mới cố ý đem nàng về phủ thị thẩm, lại không ngờ tất cả những việc này đều do nàng diễn kịch!

Chắc chắn! Nàng thật sự hấn nên đổi nghề đi làm đào kép, làm kỹ nữ thật sự lãng phí thiên phú bẩm sinh mà ông trời đã ban cho nàng mà!

Nói chung, mặc dù lời đồn không thể hoàn toàn tin được, nhưng nếu nàng thật sự là loại nữ nhân giết người diệt khẩu, hấn cũng không thể không đề phòng. Cho nên, lời đồn xuất hiện không bao lâu sau, hấn liền phái người âm thầm đi điều tra tin tức, keeys quả mặc dù không thể tra rõ mười phần, nhưng có tám phần mười lời đồn là sự thật. Vì vậy, hấn bắt đầu xa lánh nữ nhân kia, không muốn một ngày nào đó vô duyên vô cớ chết ở bên gối nằm mà ngay cả một cơ hội kêu oan cũng không có! (TN: Ai đồn không có, kêu oan với Diêm Vương đi ;;))

Lúc đầu, nữ nhân kia cũng tận lực nhẫn nại, cực lực bảo trì bộ dạng nhu thuận hiền thực bên ngoài, thoát nhìn giống như đang chịu ủy khuất, cố gắng nén giận. Nếu như nàng kiên trì một chút, có thể Nhiều Dật Phong sẽ thật sự bắt đầu hoài nghi đây chỉ là sự hiểu nhầm cũng không chừng.

Bất quá, sự thật chứng minh kiên nhẫn của nàng có hạn, thời gian lâu sau đó, nàng rút cuộc bắt đầu lo lắng hần có đi tìm nữ nhân khác về đây tranh sủng hay không, hay là hần bên ngoài sớm đã có nữ nhân khác cũng không chừng, nếu như vậy, nàng còn có thể trông cậy cái gì đây?

Thế là, gần đây mỗi lần nhìn thấy hần nàng lại quần quít khóc lóc kể lể liên miên, lấy sở trường ủy khuất nhu nhược ra tranh thủ sự thương hại của hần, hi vọng có thể cứu vãn ân ái năm xưa.

Mặt khác, lão quảng gia Nhiều phủ cũng đồng dạng hướng hần oán giận liên tục, nói Thu di nương gần đây càng ngày càng kiêu ngạo, không chỉ nhân cơ hội hần ít khi về phủ, vọng tưởng muốn nắm giữ nội vụ Nhiều phủ, thậm chí muốn lấn chiếm chủ ốc, ngay cả chuyện làm ăn của Nhiều gia nàng cũng muốn nhúng tay vào.

Bộ mặt thật của nàng rút cuộc cũng bị bại lộ!

Cho dù hần ngày xưa đã từng có một chút tình yêu với nàng, nhưng lúc này đã bị hủy đi sạch sẽ, vì vậy, hần bắt đầu suy xét xem làm sao mới có thể đem được Thu Hải Đường rời khỏi Nhiều phủ, làm sao an bài một tương lai khác cho nàng?

Nhưng vừa ra khỏi cửa, ngay lúc hần đang muốn xuất môn, Thu Hải Đường dĩ nhiên lại quần quít lấy hần nói có thể để muội muội không nơi nương tựa của nào tiến vào trong phủ -

“...Vốn dĩ muội muội vẫn đang ở nhà cậu, nhưng bây giờ muội muội cũng đã trưởng thành rồi, biểu ca cư nhiên vọng tưởng muốn chiếm đoạt thuần khiết của muội muội, thiếp thân không thể không mau chóng đưa muội muội trở ra, để không hủy đi hạnh phúc cả đời muội ấy. Gia lúc nào cũng nhân từ độ lượng, có thể thông cảm cho sự đau khổ của thiếp thân được chứ?”

“Nếu như thật sự cần thiết, ta có thể ở trong thành an bài một tiểu phòng cho nàng ta ở tạm,” Nhiều Dật Phong có chút không nhịn được nhìn sắc trời, “Nàng ta còn là một cô nương chưa xuất giá, ở lại trong phủ sẽ có điểm không thỏa đáng.”

Thu Hải Đường ghen lời, “Nhưng mà... Nhưng mà để muội muội một mình ở bên ngoài, thiếp thân cảm thấy lo lắng lắm!”

Kia không kịp nữa rồi!

Hần bắt giác thốt lên: “Vật nàng có thể dọn ra ngoài ở cùng nàng ta!”

Thu Hải Đường tựa hồ không ngờ Nhiều Dật Phong cư nhiên lại nói như vậy, nàng nhất thời ngây dại, mà Nhiều Dật Phong cũng nhân cơ hội đó nhanh như chớp chạy đi.

Tuy rằng Nhiều Dật Phong trong lòng tràn đầy oán hận Thu Hải Đường lãng phí rất nhiều thời gian của hần, nhưng không ngờ sai sót ngẫu nhiên của Thu Hải Đường lại giúp cho hần. Nếu không phải có nàng giữ chân hần lại, hần làm sao có thể cơ duyên xảo hợp nhìn thấy khuôn mặt thật của Cơ Hương Ngưng?

Ngay lúc hần đuổi tới Mai lâm không bao lâu, đã thấy trước Mai lâm cư nhiên có một cỗ kiệu chờ sẵn, đang cảm thấy ngạc nhiên thì từ Mai lâm bỗng dừng truyền tới một trận đối thoại.

“Tiểu thư, ngài như vậy có lạnh hay không? Có muốn trở lại mặc thêm vài cái trường bào?”

“Như vậy được rồi.”

Vừa nghe thấy thanh âm của người thứ hai, Nhiều Dật Phong bắt giác trong lòng chấn động, tức khắc liền nhận ra đó là thanh âm của thê tử hần – Cơ Hương Ngưng, thanh âm ngọt ngào ôn nhu như vậy, bất luận bao lâu hần đều nhớ rõ, bất kể là đi tới đâu cũng đều nhận ra được!

Vì vậy, hần không cảm lòng được có chút hưng phấn!

“A! Tiểu thư a! Nếu sau khi chúng ta bỏ đi cô gia lại tới, ngài nghĩ hần có thể ở chỗ này chờ đến chết khô, kết quả là đến khi đóng băng rồi cũng chưa biết ít nhất là ba tháng sau chúng ta cũng chưa trở về?”

“Cô gia không ngốc như vậy.”

Đi? Đi? Hóa ra nàng vẫn biết hần canh giữ bên ngoài Mai lâm nha!

Hơn nữa, nàng muốn đi đâu chứ? Tại sao trong vòng ba tháng cũng không trở về! Phải đi du lịch, hay là...có liên quan tới Đông An Nam?

“Bất quá, tiểu thư nha! Hồ Ngọc tới bây giờ vẫn không hiểu, cô gia thủ ở ngoài kia rốt cuộc là vì cái gì?”

“Ta nói rồi người đừng hỏi ta, ta không biết, người hẳn nên đi hỏi cô gia đi?”

Nhiều Dật Phong có chút xấu hổ, thế nhưng vừa nghĩ tới hẳn có thể trông thấy thê tử rồi, liền bất chấp cái gì tự tôn, cứ thế mà thẳng đờ chết lặng đứng trước cửa Mai lâm mà chờ.

Lần này hẳn tuyệt đối sẽ không bị nàng hù dọa đâu!

“Không cần! Cái loại người này ngay cả nói một câu cũng không xứng đáng.”

“Kia cũng không thể trách hẳn, ai bảo hẳn từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh sung sướng, chẳng trách hẳn lại dưỡng thành thói quen lang lang của một công tử nhà giàu, nhưng ít nhất hẳn cũng không làm ra chuyện gì đại gian đại ác, miễn cưỡng cũng có thể cho là tốt rồi.”

Aha! Nguyên lai đây là nguyên nhân nàng cự tuyệt hẳn a?

Này cũng khó trách, thê tử của hẳn dù sao cũng không phải hạng nữ tử tầm thường, không coi trọng vẻ bên ngoài, cũng không coi trọng tài phú, nàng khẳng định là có tiêu chuẩn của bản thân mình. Xem ra, nếu như hẳn thật sự muốn có được trái tim của thê tử, đầu tiên là phải thay đổi bản thân cái đã.

Không quan trọng, dù sao hẳn cũng không nhất định phải làm trò che giấu chính mình.

“Hồ Ngọc không quản hẳn nhiều như vậy! Dù sao hẳn chính là không xứng với tiểu...” Hồ Ngọc bỗng dừng im miệng, bước chân cũng chợt dừng, song song bật thốt lên, “A! Cô... Cô gia?” Nàng kinh ngạc trừng mắt, nhưng Nhiều Dật Phong so với nàng còn kinh ngạc hơn, “Ngài... Ngài làm sao lại ở chỗ này?”

Nhiều Dật Phong tưởng rằng chính mình sẽ không bị thê tử hù sợ nữa, không ngờ trái lại lần này còn sợ càng lợi hại hơn. Ngây ngốc nhìn thê tử thành thân đã ba năm nhưng “chưa lần nào gặp mặt” kia, Nhiều Dật Phong thật sự không thể tin được vào đôi mắt của mình.

Không phải chứ! Cái vị nữ nhân đẹp phi thường này là thê tử hẳn sao?

Nhưng mà... Không sai, chính là nàng! Khí chất cao nhã đó, mùi thơm nhàn nhạt đó, hơn nữa đằng sau Hồ Ngọc chỉ có một mình nàng, cho nên, hẳn có thể xác định kia chính là nàng, nhưng mà...

Tại sao lại không giống nhau? Hơn nữa còn khác biệt rất lớn?

“A! Tiểu thư.”

Sau nháy mắt kinh ngạc, Hồ Ngọc lập tức hồi phục tinh thần, bỗng nhiên xoay người đẩy Cơ Hương Ngưng trở vào Mai lâm, Cơ Hương Ngưng trái lại trấn định ngăn cản nàng, lại nhìn Nhiều Dật Phong gật đầu.

“Tướng công, xin thứ cho thiếp thân có việc gấp phải rời đi, nếu tướng công có chuyện gì cần nói, thỉnh tướng công ba tháng sau trở lại, thiếp thân đến lúc đó nhất định quét đường đứng đợi.”

Nhiều Dật Phong há mồm, tựa hồ hồn bay phách tán còn chưa thu hồi lại, Hồ Ngọc nhin không được khinh thường trừng trừng mắt, tiện đà thô lỗ đẩy đẩy hẳn.

“Ê! Cô gia đại nhân, tiểu thư nhà ta đang nói chuyện với ngài đó!”

Nhiều Dật Phong lúc này mới cả kinh hoảng hồn, “Di? A! Được, được, ba tháng sau trở lại, ba tháng sau trở lại, bất quá, ta muốn trước tiên thỉnh phu nhân chỉ giáo một vấn đề, được chứ?”

“Ngài...” Hồ Ngọc đang muốn tức giận mắng, rồi lại bị Cơ Hương Ngưng ngăn cản.

“Tướng công cứ hỏi.”

Nhiều Dật Phong thay đổi sắc mặt, “Nàng lần này xuất môn là có liên quan đến vị đại nhân nào không?”

“Vị đại nhân nào?” Cơ Hương Ngưng có hơi khó hiểu, nhưng, thanh khiết thông minh như nàng lập tức hiểu ra thật sâu nhìn hẳn một cái, “Không, không có quan hệ với bất kỳ đại nhân nào cả.”

Vừa nghe xong. Nhiều Dật Phong bắt giác âm thầm thở ra một hơi.

“Tốt, phu nhân thỉnh đi! Ta sẽ không trì hoãn thời gian của nàng.”

Cơ Hương Ngưng cầm lấy vạt áo trước hành lễ, “Thiếp thân cáo từ.”

Nhiều Dật Phong chấp chấp tay, sau đó lại lẳng lặng chăm chú nhìn Cơ Hương Ngưng lên kiệu, rồi lại dõi theo bóng nàng đi, thật lâu mới luyến tiếc dời mắt.

Lão Thiên à! Trên đời này còn có nữ nhân đẹp hơn nàng sao?

Vậy là công tử phóng đảng Nhiều Dật Phong quyết định cải tà quy chính! (TN: Sặc =)))

Thế nhưng cuộc sống phóng đảng suốt hai mươi năm qua sống đã thành quen, ngay cả người bên cạnh nhìn cũng muốn quen mắt, nói sửa, cũng không dễ dàng như vậy chứ?

Thật sự khiến người ta hoài nghi mà!

Bất quá, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, Nhiều Dật Phong cư nhiên ngủ qua một đêm thì thay đổi hẳn, hơn nữa còn trở nên rất triết để, đến nỗi khiến mọi người nhìn không được muốn hoài nghi có phải có người giả mạo hẳn hay không?

Ngẫm lại chính là, một người nguyên bản suốt ngày chỉ biết du sơn ngoạn thủy, uống rượu phóng túng, nào có thể nhanh như vậy mà cự tuyệt hết mọi mê hoặc ban đầu, buông tha tất cả những cuộc vui, đồng thời tĩnh tâm xem sách, nghe biết bao nhiêu báo cáo nghiệp vụ, rồi lại căn cứ theo nhu cầu mà đưa ra quyết sách hay cải biến tốt nhất, mỗi ngày mỗi ngày từ sáng tới chiều, đều bận bịu như nhau – một cuộc sống vô cùng buồn chán.

Nhưng mà, hẳn xác thực đã làm, hơn nữa còn thật sự trong một buổi chiều thay đổi, không ai biết vì sao, hẳn cũng không chịu nói. Thế nhưng, trong phủ từ đại tổng quản, cho tới một gã sai vặt, đều rất hài lòng với thay đổi này của hắn, nhưng những kẻ dựa vào hắn mà sống hưởng thụ thì không thể liên tục oán than, bởi vì...

Chủ vàng mất rồi!

Về phần Thu Hải Đường, phải nói là không còn đường xoay sở, nàng cái gì cũng không nắm giữ được rồi, Nhiều Dật Phong lấy lại tất cả; thứ không xong nhất chính là, nàng không có bản lĩnh sinh cho hắn một nam nữa nữa, kế hoạch mẫu nhờ quý tử này căn bản đã là chuyện không có khả năng.

Cho nên, nàng mới có thể đem muội muội tới, hi vọng Nhiều Dật Phong có thể mê luyến về hồn nhiên nhu nhả của Thu Đỗ Quyên. Không ngờ, Nhiều Dật Phong bất quá chỉ tùy tiện liếc một cái, rồi lại quyết định đem Thu Đỗ Quyên ném ở một chỗ hóng mát khác trong kinh thành, bất luận Thu Hải Đường có năn nỉ thế nào, hay là Thu Đỗ Quyên có ủy khuất oán khóc ra sao, Nhiều Dật Phong ngay cả liếc mắt nhìn cũng không muốn.

Thậm chí hắn còn nói, “Nàng nếu lo lắng uội muội mình như vậy, chỉ bằng giúp nàng ta tìm đối tượng tốt gả đi đi!”

Tại sao chính ngươi không muốn nàng chứ?!

“Nếu như nàng có ý định đó, ta cũng có thể giúp nàng tìm đối tượng tốt gả cho!”

...Cái...cái gì?!!

Thu Hải Đường bắt giác kinh hãi, hắn lại nói như vậy, chính là biểu thị hắn thật sự không cần nàng nữa rồi! Vì vậy, nàng không dám tiếp tục nói nhiều thêm nữa, bất luận thế nào, giờ này khắc này nàng chính là người thị tẩm cho hắn, đây chính là chỗ nàng chiếm ưu thế nhất.

Người khác không biết, nhưng nàng biết rất rõ ràng, Nhiều Dật Phong biểu hiện bên ngoài phong lưu đến muốn hạ lưu, chỉ cần là nữ nhân, cho dù ai hắn cũng không cự tuyệt, nhưng trên thực tế, hắn chỉ cùng các vị cô nương tiểu thư nói chuyện ngoài miệng với nhau, hoặc là cùng các nàng vui chơi du ngoạn, chân chính có quan hệ chỉ có hai người là Ngọc Tú Nhi của Phương Hồng viện và nàng.

Bởi vì các nàng đều là kỹ nữ!

Nếu như không phải hành động đủ khéo, hẳn cũng không chuộc thân cho nàng, hơn nữa cũng không mang nàng về phủ thị tẩm. Hôm nay, người thân cận với hẳn nhất chính là nàng, bây giờ tạm thời như vậy là đủ rồi, bằng không chỉ cần sơ sẩy một cái, hẳn sẽ thật sự đem nàng gả đi, thế hóa ra ba năm công phu của nàng đều là không công lãng phí!

Vì nhi tử của nàng, nàng phải tiếp tục nhẫn nại!

Về phần Thu Đỗ Quyên, chỉ cần không tổng nàng đi, Nhiêu Dật Phong cũng sẽ không đem nàng đuổi ra ngoài, nếu như vậy, gần quan được ban lộc, chỉ cần lâu ngày sinh ra chút tình cảm, hay tùy tiện cái gì cũng tốt, dùng thêm chút thủ đoạn để hẳn thu nàng về bên người, vậy là vạn sự đại cát rồi!

Thế nhưng, nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, Nhiêu Dật Phong tuy rằng không bắt nàng tổng muội muội đi, nhưng cứ nhìn hẳn dọn từ phòng ngủ sách vách của nàng về phòng ngủ ở chủ ốc đi!

Căn theo quy của cửa Nhiêu phủ, ngoại trừ chủ nhân chủ ốc cùng với người nắm giữ toàn bộ sự vụ trong ngoài Nhiêu phủ – Nhiêu phủ đại tổng quản, cùng người phụ trách sự vụ trong phủ – lão quản gia, còn có các nô bộc nữ tỳ phụ trách công việc trong chủ ốc ra, những người khác ai cũng không được vào chủ ốc.

Mà Thu Hải Đường nàng, không phải là thê tử chính thức của Nhiêu Dật Phong, cũng không phải thiếp của hẳn, càng không cam tâm thừa nhận mình là nô tỳ, tự nhiên cũng bao gồm trong diện “những người khác”, nói khác đi, sau này trừ khi hẳn muốn gặp nàng, bằng không nàng có muốn gặp mặt hẳn cũng khó.

Đây... Đây không phải là biến khéo thành vụn sao?

Tháng mười hai, một trận cuồng phong bạo vũ không chỉ thổi bay đất trời, quét sạch hoàng lăng tường viện, còn dâng nước ba tấc, nhấn chìm mạ non, phá tan đồng ruộng.

Nhưng rồi tháng một lại sang, hoa tuyết rực rỡ tung bay, lại tô lên cho kinh thành một màu trắng bạc, trong khung cảnh tuyết trắng trong suốt long lanh, ngói xanh gạch hồng cùng mấy gốc thông già toàn bộ đều chôn vùi trong tuyết trắng, đỏ xanh trắng ba màu giao nhau, không chỉ khiến cảnh ý tươi đẹp, còn lộ ra một cổ ý vị thanh nhã xuất trần.

Tháng hai sau đó, một trận sương mù không biết từ đâu lại khiến người giơ tay mà không thấy tay, chỉ thấy một mảnh sương mù trắng xóa, phẳng phất như đang xông vào tiên cảnh. Mỗi khi đi lại trên đường, nếu không đụng vào người trước mặt thì sẽ không biết hóa ra cũng có người đi tới đây.

Bất quá, cho dù tháng mười hai không bị chết đuối, tháng một không bị đông chết, tháng hai không bị đụng chết, cũng đừng tưởng rằng như vậy thì đã tránh được một đại kiếp nạn, tháng ba vẫn còn có một trận bão cát mưa bụi cung nghênh đại giá!

Trong cuồng phong ầm ầm sấm chớp, cát vàng bay lượn khắp bầu trời, Nhiêu Dật Phong dị thường dị thường kiên nhẫn trốn ở sau bức tường đồ nát mà chờ, cho dù biết rõ Cơ Hương Ngưng sẽ không lựa ngay lúc thời tiết thế này mà trở về, nhưng hẳn chính là rất có kiên nhẫn mới sáng sớm đã chạy tới đây chờ.

Đã là ngày hai tháng ba, cũng là ngày thứ tư hẳn bắt đầu công việc hằng ngày đến đây điểm danh, lần này hẳn quyết tâm phải đợi được nàng, sau đó cùng nàng cho chuyện rõ ràng, hẳn không muốn tiếp tục cùng nàng làm phu thê kết hôn ba năm nhưng gặp nhau như người xa lạ.

Thành thật mà nói, lần kia nếu như không phải xác thực biết nữ nhân xuất hiện trước mắt là thê tử của mình, mà chỉ là giữa đường đụng mặt, hẳn thật sự sẽ không nhận ra thê tử của hẳn! Bất quá, lần này hẳn có thể khẳng định mình sẽ không bị nàng hù dọa nữa, xấu nhất hay đẹp nhất loại này hẳn cũng đã nhìn qua, còn có gì có thể làm hẳn ngạc nhiên thêm nữa?

Trừ khi nàng biết thành nam nhân... Ác! Chắc là không tới mức độ đó chứ?

Gió lớn tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh, đợi bão cát hoàn toàn qua khỏi, hẳn liền kéo cái khăn che mặt vàng óng xuống rồi thở dài một tiếng, sau đó lại nhắm mắt tựa vào tường thành ngủ gật. Mấy ngày nay vì ban ngày phải đến đây chờ, hẳn không thể làm gì khác hơn là hi sinh giấc ngủ mà làm việc về đêm, tuy rằng rất mệt, thế nhưng hẳn rất hài lòng, vừa nghĩ đến sắp thấy được thê tử của hẳn, hai bên khóe môi lại không nhịn được căng lên.

Bất quá, hắc cười dường như còn hơi bị sớm, đã qua bốn ngày rồi, cổ kiệu của Cơ Hương Ngưng mới từ từ xuất hiện trên đường...

“Đi? Tiểu thư, cô gia làm sao biết hôm nay chúng ta trở về ai?” Hồ Ngọc kinh ngạc nhìn chằm chằm đằng xa, có một bóng người cao lớn đợi thật lâu ở trước Mai lâm.

“Hắc chắc chắn không biết.” Người trong kiệu cúi đầu nói.

“Đi? Kia hắc...” Hồ Ngọc ngừng lại, lập tức kinh ngạc kêu lên, “Không thể nào? Hắc mỗi ngày đều ở đằng kia chờ sao?”

“Chắc là vậy!”

Cái miệng nhỏ nhắn bỗng nhiên cong lên, “Khẳng định là thấy bộ dạng thật sự của tiểu thư, mới muốn sống chết quần lấy tiểu thư đây mà!” Hồ Ngọc khinh thường đáp.

Người trong kiệu trầm mặc một lát, “Hắc là không phải.”

Hồ Ngọc không phục liếc mắt nhìn cổ kiệu, “Tại sao?”

“Trước khi hắc nhìn thấy ta, không phải cũng ở đó thủ suốt một tháng?”

Hồ Ngọc hơi hơi sững sốt, “A! Đúng nha! Kia... hắc rốt cuộc muốn làm gì a?”

Người trong kiệu không trả lời, bởi vì cổ kiệu đã dừng hắc lại, kiệu phu cẩn thận hạ cổ kiệu xuống, Hồ Ngọc bước lên phía trước vén màn lên –

Quả nhiên là Cơ Hương Ngưng.

“Tướng công,” Cơ Hương Ngưng vừa xuống kiệu, liền hạ thấp thân thể, “Thiếp thân về trễ mấy ngày, phiền tướng công đợi lâu.”

Thật tốt quá, nàng không có biến thành nam nhân!

“Hết cách,” Nhiều Dật Phong tiêu sái cười, “Nam nhân chờ nữ nhân vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, phu nhân không cần để tâm.”

“Nếu như vậy, tướng công thỉnh.” Cơ Hương Ngưng giơ tay mời khách.

Vì vậy, nhờ Hồ Ngọc dẫn đường, Nhiều Dật Phong cuối cùng cũng có thể bước vào trong Mai lâm giống hệt mê cung. Lần này không nước không thức ăn cũng không thành vấn đề chứ?

Ba người vừa tiến vào Mai lâm, Cơ Hương Ngưng lập tức chú ý tới, Nhiều Dật Phong đang sóng vai đi bên cạnh nàng không giống như những kẻ khác, cứ luôn nhìn lúc nàng không chú ý mà lén nhìn trộm nàng với vẻ mặt dân loạn kinh diễm thèm thuồng, tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng, hắc cũng không khác những kẻ kia, nhìn đến ngây ngốc.

Thế nhưng lúc này, thứ hắc chú ý lại là đường nhỏ dẫn đến Mai lâm, giống như hắc đang rất chuyên tâm nhớ kỹ tuyến đường xuyên qua rừng.

Cơ Hương Ngưng bất giác âm thầm mỉm cười, chỉ cần nàng di chuyển một hòn đá nhỏ, lối vào Mai lâm tự nhiên sẽ thay đổi, hắc bây giờ có nhớ nhưng tới khi nào mới dùng được đây? Bất quá, nàng tạm thời sẽ không làm như vậy, trừ khi cần thiết.

“Hồ Ngọc, pha trà... Tướng công, mời ngồi.”

Vừa vào tới Thư hiên, Cơ Hương Ngưng cũng rất khách khí thỉnh Nhiều Dật Phong ngồi xuống, không ngờ Nhiều Dật Phong vẫn còn tán thán dán mắt vào bức tranh thư pháp treo trên vách, căn bản không chú ý tới lời nói của nàng.

“Những thứ này đều do phu nhất thủ bút?”

“Tùy bút nguệch ngoạc vài nét thôi, tướng công đừng chê cười.”

Nhiều Dật Phong dĩ nhiên cười một cái, nhưng cũng không nói gì, chỉ là thật sâu liếc nhìn nàng, nhưng cái liếc mắt này cũng đã đủ biểu hiện toàn bộ nhận xét của hắc. Cơ Hương Ngưng có điểm ngoài ý muốn, bởi

trong mắt Nhiều Dật Phong có tán thưởng và thưởng thức, không có mê luyện ái mộ, khác hẳn những người kia.

Trong tất cả nam nhân nàng từng gặp qua, có ai lại không bị vẻ đẹp của nàng làm cho si mê, đến mức không chú ý được nội tâm chân chính của nàng. Nhiều Dật Phong chính là người đầu tiên chú ý, hơn nữa còn dùng tư cách bình đẳng để thưởng thức nàng, thần phục nàng, khiến nàng không thể không cảm thấy Nhiều Dật Phong thật sự không nông cạn như trong tưởng tượng của nàng.

Hồ Ngọc đưa tới hai chung trà, Cơ Hương Ngưng lại một lần nữa thỉnh Nhiều Dật Phong ngồi xuống, hai người sau khi ngồi xuống xong, không đợi Nhiều Dật Phong mở miệng, Cơ Hương Ngưng trực tiếp nhập đề.

“Kỳ thực thiếp thân cũng có chuyện muốn nói với tướng công.”

“Sao?” Nhiều Dật Phong có chút kinh ngạc, cũng có chút bất an. “Như vậy thỉnh phu nhân nói trước.” Không phải là chuyện của Đông An Nam chứ?

Cơ Hương Ngưng hơi hơi suy tư chốc lát, sau đó nghiêm mặt, “Tướng công, bất hiếu có ba điều, không người nối dõi là điều nặng nhất, chuyện này tướng công hiểu rõ ràng chứ?”

Nhiều Dật Phong hai tròng mắt bỗng dưng mở to.

Lẽ nào... Không, tuyệt đối không có khả năng vận khí lại tốt đến vậy, tuyệt đối không có khả năng!

Hắn che miệng ho khan hai tiếng, sau đó lại đưa tay đặt lên bàn trà, “Ác! Ta biết, thì sao?” Đừng quá hưng phấn, bảo trì tâm trạng bình thường! Tâm trạng bình thường!

Cơ Hương Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, “Vì vậy, thiếp thân đã vì tướng công chọn ra vài cô nương gia cảnh thuần khiết, hi vọng tướng công có thể từ đó chọn ra vài người làm thiếp, vì Nhiều gia lưu lại huyết mạch.”

Đã biết vận khí không tốt được vậy mà!

Nhiều Dật Phong hơi thất vọng thở dài, “Không có hứng thú!”

“Tướng công, thế nhưng vừa rồi...”

“Nàng cho rằng ta là ngựa giống sao?” Nhiều Dật Phong lập tức ngắt lời nàng, cũng lười biếng lấy tay chống cằm, “Vì nối dõi tông đường, ta nhất định phải cùng nữ nhân mình không thích ở trên giường ngủ?”

Cơ Hương Ngưng không khỏi nhú mày, “Tướng công, lời của chàng...”

“Rất thô lỗ?” Không hiểu tại sao, Nhiều Dật Phong đột nhiên cảm thấy có một luồng khí khiến hắn rất bức mình, tâm tình dễ chịu lúc trước cũng không cánh mà bay, “Chính là sự thật, việc nàng muốn ta làm chính là việc này!”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một lát, “Phải, thiếp thân thừa nhận, nhưng đây là vì...”

“Nếu như là nàng, nàng có nguyện ý không?” Nhiều Dật Phong bén nhọn phản vấn, “Nàng chẳng phải đã làm vợ người ta, kia chẳng phải là trách nhiệm của nàng?”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc càng lâu, sau mới nhẹ nhàng nói, “Nếu như cần thiết, thiếp thân nguyện ý.”

“Tốt!” Tiếng quát nhẹ không che giấu được vẻ tức giận, “Như vậy ta chọn nàng, trừ nàng ra, ta ai cũng không muốn, nàng nói thế nào?”

Lúc này Cơ Hương Ngưng không chỉ trầm mặc, thậm chí ngay cả hai tròng mắt cũng buông xuống, hơn nửa ngày, nàng mới nhẹ nhàng mở miệng.

“Tướng công...”

“Thế nào?” Bộ dạng tức giận vẫn vô cùng lớn.

“Thiếp thân vốn dĩ dự định cả đời không gả, thế nhưng lại gả cho tướng công, tướng công biết vì sao không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì thiếp thân lúc đó biết chàng đã có nữ nhân mình thích, cho nên, cho dù thiếp thân gả cho chàng, chàng cũng sẽ không có hứng thú, nếu như vậy, thiếp thân có thể duy trì cuộc sống một mình vốn có ban đầu.”

Nhiều Dật Phong đầu tiên sững sốt, tiện đà bình tĩnh đại ngộ, “Cho nên, nàng ngay ngày thành thân mới biến mình thành như vậy, cho rằng ta sẽ trốn nàng vĩnh viễn hay sao?” Không đợi nàng trả lời, hần lập tức không cho là đúng lắt đầu, “Vậy là nàng sai rồi, tối hôm đó nếu không phải nàng đuổi ta đi, ta căn bản không muốn bỏ đi, nếu như không phải ta đánh cuộc một trận, cũng sẽ không phải ba năm không tới tìm nàng, mặc kệ nàng đẹp hay xấu, kết quả cũng như nhau.”

Cơ Hương Ngưng nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần một cái, lặng lẽ không nói gì.

Nhiều Dật Phong hiểu rõ hàm ý của cái liếc mắt đó, hần không khỏi tự giễu nở một nụ cười, “Đương nhiên, đây là ta nói vuốt đuôi, nàng đương nhiên sẽ không tin tưởng, bắt quá...” Hần dừng lại, hần lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Nàng muốn tái giá sao?” Dứt lời, hần bắt giá nắm chặt hai tay, nín thở chờ đợi đáp án, trong lần lặng lẽ đổ đầy mồ hôi.

“Tái giá?” Hai tròng mắt sững sốt, Cơ Hương Ngưng tựa hồ phi thường ngoài ý muốn vì câu hỏi này. “Thiếp thân chưa bao giờ nghĩ tới, liệt nữ không lấy hai chồng, đạo lý này thiếp thân hiểu rõ. Chẳng hay tướng công vì sao lại hỏi như vậy?”

Không thể che giấu tâm tình tức giận đang dục đi rất nhiều, bên môi Nhiều Dật Phong lập tức hiện ra dáng tươi cười.

Tốt quá, chỉ cần nàng không muốn tái giá, hần vẫn còn có hi vọng!

“Nếu như vậy, chúng ta hai bên công bằng một chút, nàng không ép ta lấy thiếp, ta cũng không miễn cưỡng nàng nhất định phải cùng ta làm phu thê chân chính, nàng nghĩ sao?”

Cơ Hương Ngưng do dự một chút, “Nhưng mà...”

Nhiều Dật Phong nhin không được đảo mắt, “Được rồi! Cái việc nói dối này để ta lo là được, nàng không cần nghĩ nhiều, cho dù Nhiều gia thật sự tuyệt hậu, cũng không thể trách được nàng!”

Đây không phải là vấn đề có trách nàng hay không, mà là vấn đề trách nhiệm của tức phụ Nhiều gia a!

Cơ Hương Ngưng lại suy tư một chút, “Nếu như vậy thiếp thân lui một bước, thiếp thân không bức tướng công lấy thiếp, thế nhưng thỉnh tướng công chọn vài vị cô nương hầu hạ, một năm sau, nếu như tướng công vừa ý thì thu làm thiếp, nếu không vừa ý, thiếp thân lại an bài thích đáng cho các nàng, được không?”

Hầu hạ!? Ê, ê! Nàng nói hầu hạ không phải là loại hầu hạ kia chứ? Có lộn hay không? Nàng như vậy không phải uống công phá vỡ thanh bạch của cô nương người ta chứ?

Nhiều Dật Phong đang muốn phản bác, nhưng thay đổi chủ ý, rồi lại không khỏi nở nụ cười.

Thê tử hần muốn tính kế hần ư? Cũng được, hần cho nàng tính, bắt quá, nàng cũng đừng trách hần tính kế ngược lại! (TN: Huynh đệ gian quá >:) =)))

“Không thành vấn đề, nếu nàng đã có điều kiện, ta đây cũng có điều kiện! Đồng dạng cũng lấy một năm làm mốc, trong một năm này, nàng không thể dùng bất cứ lý do nào cự tuyệt ta tới tìm nàng. Nhưng nàng không cần lo lắng, ta sẽ không chạm vào nào, trừ phi được nàng cho phép, được không?”

Cơ Hương Ngưng buông mắt chăm chú suy nghĩ một hồi, sau đó ngẩng mặt lên, “Được, như vậy tướng công khi nào chọn người?”

“Không cần,” Nhiều Dật Phong khoát khoát tay, “Nàng giúp ta chọn là được, bắt quá, không nên đưa tới toàn bộ! Như vậy phiền phức lắm.”

“Thiếp thân hiểu rõ, như vậy...”

“Muốn tiễn khách sao?” Nhiều Dật Phong hiểu ý đứng dậy, “Được rồi! Ta đi đây.” Hần xoay người hướng ra ngoài đi hai bước, lại lập tức dừng lại, nhưng cũng không xoay người, chỉ nghe thấy thanh âm mang theo

tiểu ý của hắn chậm rãi nói, “A! Ta nghĩ trước tiên nên nói với nàng một việc, miễn chớ nàng lúc đó quá mức thất vọng.”

Thất vọng?

Cơ Hương Ngưng khẽ cau mày, “Tướng công cứ nói.”

Chỉ thấy Nhiều Dật Phong chậm rãi chấp tay ra sau, “Phu nhân quả thật thông tuệ giống như trong tưởng tượng của ta, ta tin tưởng, ngoại trừ trong lúc vô ý bị ta nhìn thấy khuôn mặt thật, phu nhân chưa bao giờ thất bại lần nào?” Hắn ấy nãy cười khê, “Bất quá, lúc này sợ rằng phu nhân phải thất vọng rồi. Tuy rằng mọi người trong thành Kim Lăng đều biết Nhiều Dật Phong là một phong lưu công tử, chỉ cần là nữ nhân, ai đến cũng không cự tuyệt, thế nhưng...”

Hắn dường như chế nhạo cười một tiếng, “Bọn họ lại không biết Nhiều Dật Phong nổi danh như vậy, kỳ thực chỉ có quan hệ với hai vị cô nương, một người là Ngọc Tú Nhi, nàng chính là hoa khôi cô nương của Phương Hồng viện, nàng cũng mới vừa hoàn lương. Còn người còn lại! Ta nghĩ nàng cũng biết, chính là Hải Đường.”

“Cho nên nói, bất luận nàng có đưa tới bao nhiêu vị cô nương, ta cũng sẽ không chạm đến các nàng, nhiều lắm là để các nàng hầu hạ ta dùng bữa, ngay cả thay y phục tắm rửa ta cũng chưa từng bắt bất cứ nữ nhân nào hầu hạ qua, bởi vì Nhiều Dật Phong không phải giống như lời đồn phong lưu phóng đãng, kia chỉ là làm cho người ta xem thôi, hiểu chứ?”

Một lúc lâu sau cũng không nghe Cơ Hương Ngưng đáp lời, đương lúc Nhiều Dật Phong cảm thấy kỳ quái, Cơ Hương Ngưng đột nhiên thốt ra.

“Tại sao lại phải làm cho người ta xem?”

“Cái này...” Nhiều Dật Phong cười cười, “Chờ nàng nguyện ý nói với ta những việc này lúc này không muốn cho ta biết, ta tự nhiên sẽ nói với nàng. Được rồi, bây giờ ta thực sự phải đi!”

Nhìn thân ảnh hắn nhẹ nhàng rời đi, Cơ Hương Ngưng thấp giọng hô, “Hổ Ngọc.”

Hổ Ngọc lập tức xuất hiện phía sau nàng, “Tiểu thư?”

“Đi điều tra những gì cô gia nói là thật hay giả, lần này phải tra cho tỉ mỉ rõ ràng.”

“Vâng, tiểu thư.”

Hổ Ngọc thoát cái đã không thấy tung tích, Cơ Hương Ngưng lại đứng yên tại chỗ suy tư nhủ mảy.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn nhầm người sao?

Không, nàng không nhìn nhầm, tướng mạo Nhiều Dật Phong đúng là đào hoa thịnh vượng xưa nay hiếm thấy, đêm đó thành thân nàng đã thấy rất rõ ràng, trừ khi...

Hắn cũng như nàng, đào hoa mặc dù thịnh vượng, nhưng lưu thủy vô tình?

Nhiều Dật Phong vội vã từ phòng khách chủ ốc muốn xuất môn, không ngờ trước mặt đã bị ba người cản lối, hơn nữa hai trong ba người đó vừa thấy hắn liền tranh nhau nói, không chỉ người này lớn tiếng hơn người kia, còn có người nhéo cánh tay hắn, quả thực giống như tiểu hài tử đang tranh đoạt món đồ chơi.

“Gia, vừa có người đưa tới...”

“Gia, kia không phải là ngài muốn...”

“Được rồi!” Nhiều Dật Phong không cần nghe cũng biết bọn họ muốn nói cái gì. Động tác thật sự rất nhanh a, hắn nghĩ. “Không cần nói thêm gì nữa, ta biết chuyện gì xảy ra rồi.” Sau đó, hắn chuyển chuyển hướng sang lão quản gia đang bị Nhiều phủ đại tổng quản Trịnh Toàn Lộc kéo theo chịu trận, “Trước tiên nói cho ta biết, mấy người?”

“Ba người.” Trịnh Toàn Lộc kính cẩn trả lời.

Trịnh Toàn Lộc tuổi tác chưa đầy bốn mươi, cao cao gầy gầy giống như một thư sinh áo vải, ở trong phủ công tác tuy chỉ được bốn năm, nhưng lại là người được Nhiều Dật Phong tin tưởng nhất, mà hẳn đối với Nhiều Dật Phong cũng triệt để trung thành tận tụy, cho dù Nhiều Dật Phong muốn hấn chết ngay tức thời, hẳn cũng không do dự, hơn nữa một chút nghi ngờ oán hận cũng không có. (TN: Cái này người ta gọi là ngu trung nhé))

“Tốt, thế này...” Nhiều Dật Phong trước tiên dùng ánh mắt ra hiệu cho Trịnh Toàn Lộc, đợi người kia hiểu ý xong, hẳn mới xoay người sang lão quản gia phân phó, “Phiền lão quản gia an bài cho các nàng đến Đông Khóa viện ở tạm, sau đó phái mấy nữ tỳ hầu hạ các nàng, sau này ta ở trong phủ dùng bữa, đều do các nàng hầu hạ.”

Lão quản gia lúc này mới mặt mày rạng rỡ tiêu sái bỏ đi, Nhiều Dật Phong có thể nghe được hẳn đang lẩm bẩm lẩm bẩm.

“Thế này mới đúng chứ! Mấy vị cô nương kia thanh thanh tú tú, quý quý củ củ, vừa nhìn đã biết là khuê nữ thanh khiết rồi, tốt nhất là gia nên mau chóng thu các nàng về làm thiếp, sớm vì Nhiều gia lưu lại huyết mạch, vậy mới có thể so sánh được với hồ ly tinh sinh không được trướng kia muốn...” Lời ở phía sau đã không còn nghe được nữa.

Nhiều Dật Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, nhìn Trịnh Toàn Lộc nói, “Thế này, tiếp theo phải phiền lão rồi.”

Trịnh Toàn Lộc mỉm cười, “Gia cứ yên tâm đi làm việc ngài muốn làm, thuộc hạ cầu chúc ngài mã đáo thành công.”

“Đa tạ, ta chính là cần tìm một chút màu vẽ tốt!” Nhiều Dật Phong cười cười vỗ vỗ vai hẳn, “Giúp ta chuẩn bị ngựa đi!”

“Vâng.”

Đợi Trịnh Toàn Lộc rời đi, Nhiều Dật Phong mới thu lại dáng cười chuyển sang nhìn Thu Hải Đường đang bày ra bộ mặt hết sức khó coi.

“Nàng muốn đuổi ba vị cô nương kia?” Ngữ khí hẳn vô cùng lạnh nhạt, rồi lại mơ hồ toát ra một loại chất vấn nghiêm khắc, “Nàng có tư cách gì muốn đuổi ba vị cô nương kia đi chứ?” Nữ nhân này thật sự càng lúc càng kiêu ngạo, vẻ dịu dàng trang nhã, nhu nhược bất lực ngày trước đã dần dần biến mất, nhưng lại càng khiến hẳn bội lần cảm thấy phần nộ vì bị lừa gạt.

Thu Hải Đường không khỏi hơi co lại một chút, “Lẽ nào... Lẽ nào gia thật sự muốn thu ba nữ nhân kia?”

Nhiều Dật Phong không trực tiếp trả lời, nhưng lại nói với nàng, “Các nàng là do phu nhân đưa tới, cho nên nàng không thể cản các nàng.”

“Phu nhân?” Thu Hải Đường lấy làm kinh hãi, “Phu nhân trở về sao?”

“Không có, bất quá ta đã nói qua với nàng, đây là ta đáp ứng nàng, ít nhất sẽ lưu ba vị cô nương kia lại bên người một năm. Về phần lý do, ta thấy, ta không cần giải thích nàng cũng có thể hiểu được chứ?”

Thu Hải Đường cắn răng, “Đã như vậy, thỉnh gia cũng để Đỗ Quyên ở lại bên cạnh chàng một năm đi!”

Nhiều Dật Phong cười nhạt, “Ta thấy, đây là lý do nàng kiên trì không muốn muối muối mình đến tiểu lâu thành Đông ở tạm, phải không?”

“Nếu phu nhân có thể, tại sao thiếp không thể?” Thu Hải Đường bật thốt lên.

Nụ cười lạnh lùng càng lúc càng sâu sắc, “Bởi vì nàng ấy là phu nhân chính thức của Nhiều Dật Phong, còn nàng bất quá chỉ là một thị tẩm nho nhỏ, nàng căn bản không có tư cách so sánh với phu nhân!” Nói xong, hẳn không quay đầu lại trực tiếp bỏ đi.

Nhưng nàng ta bất quá cũng chỉ là một người quái dị thôi mà!

Thu Hải Đường thật sự rất muốn rống lên như thế, phu nhân của Nhiều Dật Phong là một kẻ quái dị người không ra người, đây là sự thật mà cả Nhiều phủ ai ai cũng biết, thậm chí có thể từ lâu đã lan truyền khắp Kim Lăng thành rồi, cho dù nàng có thật sự nói ra, cũng không ai trách nàng nói sai sự thật.

Thế nhưng, nàng vẫn là phải tiếp tục nhin.

Được rồi! Nàng thừa nhận là mình thất sủng, bởi vì nàng không sinh được hài tử, cho nên nàng càng muốn đem Đỗ Quyên đến bên người Nhiêu Dật Phong. Từ giờ trở đi, nàng nhất định phải bày ra kế hoạch hoàn hảo, thứ nữ nhân có chính là thủ đoạn, nàng cũng không tin Nhiêu Dật Phong lần nào cũng có thể trốn thoát!

3. Chương 03

Edit: chikarin11906

Chương 3

Yến ước oanh kỳ,

Não phương tình thiên tại,

Thúy thâm hồng khích,

Mạc mạc hương trần cách,

Phí thập lý, loạn ti từng địch ——

Chu mật • khúc du xuân

Nhiêu Dật Phong chưa bao giờ theo đuổi nữ nhân, cho nên thành thật mà nói, hắn thực sự không biết phải làm sao theo đuổi. Bất quá hắn có miệng, có tai, có mắt, còn có bản năng nam nhi, cho nên hắn có thể nói, có thể nghe, có thể quan sát, còn có thể dùng trực giác phán đoán.

Mà trực giác đầu tiên của hắn chính là, mỹ nam kế mà dùng trên người nữ nhân kia chỉ là biến mình thành một xuẩn nam, cho nên... Khục khục! Mỹ nam kế có thể ưu tiên ném mạnh qua một bên hóng mát được rồi.

Tiếp tục xem? Nhìn nữ nhân kia rất hay ăn mặc trang nhã, còn trong nhà? Bày biện đơn thuần lại giản dị, có thể thấy nữ nhân kia không phải loại hình ái mộ hư vinh. Hơn nữa, trừ khi có việc, bằng không nàng tuyệt đối rất ít khi nào rời khỏi Mai lâm nửa bước, cho nên nữ nhân kia cũng không thích chơi đùa náo nhiệt.

Chắc chắn! Cái này không được, cái kia không được, nữ nhân kia thật đúng là phiền phức nha!

Được rồi! Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu như nghĩ cái gì cũng không chắc chắn được, vậy trước tiên để hắn đi dò xét tình hình quân địch đi, sau đó trở lại mới tính bước tiếp theo phải tiến hành thế nào, dù sao tất cả đều chỉ mới bắt đầu, bằng không chỉ dựa vào một mình hắn ngồi đây nghĩ cho nát óc, cũng không có bất kỳ kết quả tốt đẹp nào từ trên trời rơi xuống đập bể đầu ngón chân hắn đâu?

Bởi thế, khi vừa mới bắt đầu, hắn thật sự chỉ đi tìm Cơ Hương Ngưng đơn thuần uống trà nói chuyện phiếm, ngay cả điểm tâm cũng không có mà ăn, hơn nữa đại bộ phận đều là hắn tự nói tự nghe, bởi vì nàng dường như cũng không thích nói chuyện phiếm lắm, hắn thậm chí còn hoài nghi rốt cuộc nàng có đang nghe hắn nói hay không; đương nhiên, cũng có thể là nàng căn bản không muốn nói chuyện phiếm với hắn, cho nên hắn mỗi lần chú ý thấy Cơ Hương Ngưng lộ ra vẻ không thể chịu đựng được nữa, hắn lại cáo từ bỏ đi.

Bất quá, mỗi khi Cơ Hương Ngưng không thể chịu đựng được cũng không trực tiếp biểu lộ ra mặt, chỉ là bằng những động tác nhỏ như, nàng sẽ đi lật sách vở, một động tác vô cùng đơn giản, với hàm nghĩa cũng vô cùng đơn giản – ngươi đang quấy rối thời gian ta xem sách! Loại động tác nhỏ này thông thường sẽ xuất hiện không bao lâu sau khi hắn uống hết một ấm trà, nói cách khác, nàng nhiều lắm chỉ có thể chịu đựng hắn trong thời gian uống một ấm trà thôi.

Thật là đáng bi ai mà!

Thế nhưng, hần chính là rất có kiên trì mỗi buổi sáng liền chạy đến tìm nàng uống một ấm trà, ít nhất, trà ở Mai lâm chính là Mai Tâm trà mà ở bên ngoài tuyệt đối không thể nào uống được.

Cứ như vậy cho đến một ngày nào đó của hơn một tháng sau –

“Tướng công biết chơi cờ không?” Cơ Hương Ngưng đột nhiên hỏi.

“A? Biết a! Muốn đánh cờ sao?”

“Ừ! Đánh một ván đi!”

“Tốt! Vậy... Bảo Hồ Ngọc ngâm thêm một ấm trà tới đây, được chứ?”

Vì vậy, hai người bắt đầu bày thế trận, lúc Hồ Ngọc ngâm xong một ấm trà đem vào, đã đến hồi tiến công chém giết. Một lúc lâu sau, khi hần vừa đi một nước nào đó, Cơ Hương Ngưng đột nhiên thật sâu liếc hần một cái.

“Kỳ nghệ của tướng công rất không tệ.”

Nhiều Dật Phong nhếch miệng cười, “Cũng không có gì, trước đây sư phụ rất hay tìm ta chơi cờ, nói là muốn tôi luyện đức tính nhẫn nại của ta, kết quả là cứ tiếp tục như vậy, dường như không chỉ rèn luyện được tính nhẫn nại, mà cả kỳ nghệ cũng theo đó tăng lên. Bất quá, phu nhân nói vậy thật là khiến người ta hổ thẹn, kỳ nghệ của phu nhân mới xứng là cao thủ chân chính.”

Không để ý tới những lời khách sáo của hần, Cơ Hương Ngưng một bên đặt xuống một quân cờ, một bên hỏi, “Sư phụ tướng công là?”

Nhiều Dật Phong thoáng dừng một chút, “À! Là... là lão sư dạy ta đọc sách.”

Không quên chú ý đến vẻ do dự của hần, Cơ Hương Ngưng vừa liếc mắt nhìn hần một cái, nhưng không nói gì thêm. Hôm nay, bọn họ đã chơi liên tiếp mấy bàn, cũng là lần đầu Nhiều Dật Phong có cơ hội ở lại Mai lâm dùng cơm trưa. Nhưng bữa trưa qua không được bao lâu, tuy rằng Cơ Hương Ngưng chưa có biểu hiện gì là không thể chịu đựng được, nhưng Nhiều Dật Phong chính là rất thông minh cáo từ.

Dục tốc bất đạt, thấy tốt thì thu.

Hồ Ngọc chú ý tới sau khi Nhiều Dật Phong rời đi, Cơ Hương Ngưng chính là có chút suy tư dõi theo con đường mòn đến Mai lâm, nàng nhin không được hiểu kỳ hỏi, “Cô gia kỳ nghệ thật sự tốt đến vậy sao?”

Ở bên cạnh Cơ Hương Ngưng nhiều năm như vậy, nàng đương nhiên hiểu rõ Cơ Hương Ngưng tại sao đột nhiên lại muốn cùng Nhiều Dật Phong đánh cờ, rất đơn giản, cũng chỉ vì bị hần quẩn lấy đến mức không thể chịu đựng nổi, cho nên muốn hần thua thê thảm mấy bàn, sau đó tự thấy xấu hổ thối lui, tốt nhất là từ nay về sau trốn luôn trong nhà đóng cửa kiểm điểm, vĩnh viễn đừng bao giờ ra nữa.

Thế nhưng, ngay cả nàng cũng nhìn ra được, Nhiều Dật Phong đúng là thua, nhưng thua không thảm, thậm chí chỉ kém chút xíu.

“Ừ! Kỳ nghệ của hần thật sự nằm ngoài dự đoán của ta, chính là cùng đại sư huynh ngang ngửa! Không ngờ kẻ nhìn giống như thất học rồi nghề như hần, lại có kỳ nghệ ỉnh như vậy. Bất quá, đây không phải chuyện ta lưu ý, mà là...” Cơ Hương Ngưng thần sắc bình tĩnh, ngữ khí có chút chần chờ.

“Mỗi người đều có phong cách chơi cờ khác nhau, cho tới nay, chỉ cần cùng đối phương đánh một, hai bàn, ta tương đối có thể nắm bắt được đặc tính của đối phương, duy chỉ có tướng công, ta cùng hần đánh bốn, năm bàn, cũng không chạm được nội tâm của hần, hơn nữa còn có loại cảm giác vô lực bao quanh.”

“Thế nhưng tiểu thư đều thắng mà!” Người thắng sau cùng mới là người thắng thật sự chứ?

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một hồi, sau đó cười khở, “Chính là vấn đề này, đến cuối cùng, ta cũng không xác định được hần thật sự bại dưới tay ta, hai là hần cố tình để bại dưới tay ta.”

“Không phải chứ?” Hồ Ngọc vẽ mặt ngoài ý muốn, “Trong thiên hạ, ngoại trừ lão gia ra, còn có ai có thể thắng được tiểu thư ngài?”

“Cho nên ta mới rất muốn biết sư phụ hần là ai?”

“Cô gia không phải đã nói rồi sao? Chính là lão sư dạy hần đọc sách, Hồ Ngọc đi thăm dò chẳng phải biết hay sao.”

Cơ Hương Ngưng lại trầm mặc một lát, “Người đi tra đi! Bất quá, ta có linh cảm, người người tra được sẽ không phải đáp án ta cần.”

“Hồ Ngọc không hiểu.” Hồ Ngọc hoang mang nói.

Cơ Hương Ngưng mỉm cười, “Người không cần phải hiểu.” Sau đó mới đổi chủ đề, “Chuyện lần trước bảo người tra sao rồi? Có kết quả không? Hơn một tháng rồi, chẳng lẽ cần lâu như vậy?”

“Đã tra ra, cô gia nói toàn bộ đều là thật,” Hồ Ngọc rất không tình nguyện, sắc mặt không thành nguyện, ánh mắt càng không tình nguyện, “Tuy rằng nữ nhân của cô gia xác thực rất nhiều, nhưng đều chỉ là kết bạn khắp nơi đùa giỡn mà thôi, cho dù đối phương có chủ động yêu thương nhưng nhớ, cô gia cũng không tùy ý vượt qua ranh giới sau cùng. Thành thật mà nói, Hồ Ngọc càng tra càng thấy cô gia phong lưu đường như chỉ là cố ý làm cho người khác xem, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa...” Hồ Ngọc do dự, “Tiểu thư không phải bảo Hồ Ngọc tỉ mỉ điều tra sao? Cho nên Hồ Ngọc thăm dò phi thường rõ ràng, kết quả phát hiện cô gia có chút điểm thần bí, thần bí đến ngay cả Hồ Ngọc muốn dùng mọi biện pháp điều tra cũng không ra được đáp án xác thực”

“Sao?” Cơ Hương Ngưng hai mắt chăm chú, “Nói xem.”

“Vâng...” Hồ Ngọc trầm ngâm, “Ví dụ như nói, cô gia hằng năm đều rời khỏi kinh thành đến hai, ba lần...”

“Ta biết a! Trước đây người có nói qua với ta rồi, cô gia cùng bằng hữu cùng nhau đi các nơi du ngoạn, không phải sao?”

“Không phải, tiểu thư.” Hồ Ngọc thần tình bỗng trở nên nghiêm túc, “Cô gia chưa từng cùng bất cứ kẻ nào cùng nhau xuất kinh, cái kia đều là do hần nói, thực tế, hần đều đơn độc rời khỏi kinh thành một mình, hơn nữa, sau khi rời khỏi kinh thành chưa đầy ba mươi dặm, sẽ không thấy được hành tung của hần, nói cách khác, không ai biết hần rốt cuộc đã đi đâu, hay làm cái gì, chỉ biết là hần thật sự xuất kinh, chỉ tra được đến vậy.”

Cơ Hương Ngưng hơi giật mình, lập tức nhíu mày, “Như vậy sao... Ừ... Người còn tra được gì nữa?”

“Cô gia luôn luôn xuất kinh một mình, trở về cũng một mình, duy chỉ có bốn năm trước, hần dẫn cả nhà người ta quay về, chính là cả nhà đại tổng quản Nhiều phủ hiện nay. Tiểu thư, ngài cũng biết đại tổng quản Nhiều phủ hiện nay – Trịnh Toàn Lộc trước đây có thân phận gì không?”

“Thân phận gì?”

“Xuyên Thiểm Địa Giới đầu lĩnh, nhất hào độc hành đại đạo Thiết Đảm Thần Thối, bất quá, hần tuy mang danh đại đạo, nhưng chưa từng đả thương ai, hơn nữa còn chỉ cướp của gian thương, quy củ của hần sẽ không đi đụng chạm kẻ khác.”

Cơ Hương Ngưng hai trông mắt thoáng mở to, “Là hần? Hần không phải đã chết rồi sao? Ngay cả quan phủ bên kia đều hủy bỏ bản án của hần rồi?”

“Kia chỉ là đồn đại, tiểu thư, hơn nữa...” Hồ Ngọc gật đầu, “Xem ra, là tin đồn do cô gia cố tình truyền ra, mục đích là để Thiết Đảm Thần Thối thoát ly giang hồ.”

Cơ Hương Ngưng tim đập mạnh một cái, “Vậy là... Tương công cũng rất có thể là người trong võ lâm?”

“Cái đó cũng không nhất định, bất quá...” Hồ Ngọc đột nhiên hưng phấn, “Chúng ta có thể thử xem sao, tiểu thư.”

Cơ Hương Ngưng lại nhíu mày, “Thử thế nào?”

“Giao cho Hồ Ngọc, tiểu thư,” Hồ Ngọc như đã có dự tính vỗ ngực một cái, “Chỉ cần tiểu thư ngài nói một tiếng, Hồ Ngọc trong vòng hai ba lần có thể đem nội tình của cô gia móc ra cho ngài xem.”

Cơ Hương Ngưng suy nghĩ một chút, “Được, bắt quá phải có chừng mực, đừng hơi quá đáng.”

“Vâng, vâng, vâng!” Bên môi bỗng xẹt qua một ý cười giả dối, Hồ Ngọc đáp lời, “Hồ Ngọc sẽ không “rất” quá đáng.” Chỉ có chút quá đáng thôi!

Xem ra đúng là một ngày xúi quẩy!

Nhiều Dật Phong trầm nghĩ, sáng sớm, từ khi bắt đầu tới Mai lâm, hấn lại chịu nạn không ngừng, đại họa giáng xuống đầu liên tục, nếu như tính toán kỹ một chút, xem ra tai nạn cả đời gộp lại cũng không bằng được tất cả tai nạn của ngày hôm nay.

Khi hấn còn mang tâm trạng vui vẻ của ngày hôm qua lần thứ hai trở lại Mai lâm, kết quả là, ngay cả ghế cũng chưa ngồi vững được, trước tiên đã bị một chung trà nóng hổi đổ lên người, hại hấn suýt chút “xong đời”, mà Hồ Ngọc khi nói mấy tiếng xin lỗi kia dường như có chút hả hê, đến lúc thay một bộ bào sam mới lại khiến hấn nhìn không được thoải mái, Mai lâm tại sao lại có nhiều trang phục nam nhân như vậy?

Đảo mắt một cái, lại có một hộp đựng quân cờ đen vô duyên vô cớ rớt bể trên chân hấn, đại khái đau nhức đến hai, ba ngày là việc không thể nào tránh khỏi; tiếp theo, ngay cả đi nhà xí cũng không cẩn thận giẫm lên không khí mà rơi vào hố phân khiến cả người dính đầy phân bẩn, mà kỳ quái nhất chính là, cứ nhiên lập tức có một chậu nước nóng chờ hấn tẩy rửa, hơn nữa lần này, hấn không chỉ thay một bộ quần áo khác, mà cả hài cũng đổi mới luôn.

Mai lâm rốt cuộc tại sao lại có nhiều xiêm y nam nhân đến như vậy?

Ôm trong lòng nghĩ hoặc càng lúc càng sâu, Nhiều Dật Phong tiếp tục vấp chân ngã thêm lần nữa, máu mũi chảy đầy bồn; đến khi thò đầu nhìn phong cảnh một lát, đầu cứ nhiên lại bị mái ngói “thừa cơ đúng dịp” rớt xuống khiến hấn đầu óc quay cuồng; Hồ Ngọc còn gọi hấn trèo lên cây mai giúp nàng lấy con điều bị kẹt, Nhiều Dật Phong ngẩng đầu nhìn lên nửa ngày, mới diện vô biểu tình nói rằng, hấn sẽ mua lại cho nàng một con khác tốt hơn.

Sau cùng, một tảng đá lớn từ trên trời bay tới không chỉ khiến phần eo của hấn bầm thành một mảnh, hơn nữa còn khiến hấn máu mũi hấn lần thứ hai chảy ra bồi dưỡng đất mẹ. Hấn bắt đầu hoài nghi, có phải giờ của hấn đã tới rồi, đầu trâu mặt ngựa nói không chừng đang canh giữ bên người hấn, đợi đúng canh giờ liền dẫn hấn xuống địa phủ báo danh?

Tiếp theo, ngay lúc hấn “không cẩn thận” bị một cái chén vỡ cắt đứt tay rồi, tất cả tai nạn đột nhiên không hiểu vì sao biến mất.

Nhiều Dật Phong bao quát nhìn mái tóc đen đang cúi đầu chuyên chú băng bó vết thương trên tay hấn.

“Phu nhân.”

“Sao?”

“Có thể thỉnh phu nhân chỉ giáo một vấn đề không?”

“Tướng công xin cứ hỏi.”

Nhiều Dật Phong chần chờ một lát, lại kéo kéo bào sam trên người, “Những y phục này là...”

Cơ Hương Ngưng liếc mắt nhìn y phục trên người hấn, lập tức nhớ tới công việc của nàng, không nói gì.

Thế nhưng Hồ Ngọc lại lẩm bẩm, “Còn nói nữa! Đây đều là tiểu thư đích thân vì cô gia làm a, hơn nữa còn là làm trọn bộ!” Ngừ khí nàng lộ ra vẻ bất mãn sâu sắc, “Hàng năm cứ đến sinh nhật của cô gia, tiểu thư đều đích thân vì cô gia may một bộ, sau đó đưa đến Nhiều phủ, thế nhưng...” Nàng dẩu dẩu cái môi nhỏ nhắn, “Lần nào cũng bị trả về!”

Không cần phải hỏi, Nhiều Dật Phong lập tức biết được đây là kiệt tác do ai làm, ngoại trừ nữ nhân chỉ biết diễn kịch kia, còn ai có thể làm loại sự tình này nữa?

“Xin lỗi,” Nhiều Dật Phong áy náy nói, “Ta cái gì cũng không biết.”

“Tướng công không cần để tâm.” Cơ Hương Ngưng buông tay hấn ra, thản nhiên nói, “Thiếp thân chỉ là tặn chút tâm ý, tướng công cũng không thiếp thân bộ quần áo này, mặc hay không không quan trọng.”

Tuy rằng biết rõ nàng nói chính là sự thật, tất cả chỉ là biểu hiện theo lễ mà thôi, nhưng Nhiều Dật Phong nghe qua rất không thoải mái, dường như bất luận hấn có làm thế nào, nàng đều không để ý, cũng không kích động gì được tới nàng, bởi vì nàng căn bản không quan tâm tới hấn.

“Nàng thực sự chán ghét ta đến thế sao?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một lát, sau đó đứng dậy rót một chén trà cho hấn.

“Thiếp thân cũng không chán ghét tướng công, nhưng...” Nàng xoay người đến trước thư án mở ra tờ giấy vẽ, Hồ Ngọc bức lên phía trước mài mực, “Thiếp thân cho rằng tướng công tựa hồ không hiểu làm sao quý trọng nhân sinh, đương nhiên, tướng công có hết mọi thứ, đến mức tướng công không phải đắn đo suy xét đến bất cứ việc gì, nhưng tướng công đã có điều kiện hơn người như vậy, lại đi lãng phí cuộc sống của bản thân mình, những thứ có thể làm nhưng lại không làm, thật khiến thiếp thân không thể vì tướng công dao động.”

Nhiều Dật Phong không đáp lời, cho đến khi Cơ Hương Ngưng cầm lấy bút lông vẽ một bức tranh, hấn mới ở sau lưng nàng nhẹ nhàng nói, “Còn phu nhân thì sao? Nàng cũng chẳng phải là có điều kiện hơn người, nhưng lại trốn tránh hồng trần ẩn cư nơi đây, vậy thì tính là gì?”

Xuống tay múa bút liên tục, Cơ Hương Ngưng nhàn nhạt đáp, “Có thể tướng công không tin, nhưng thiếp thân chỉ là nửa ẩn cư ở đây, chứ không trốn tránh những chuyện mình có thể làm, những chuyện mình nên làm.”

Lần thứ hai lặng lẽ một chút, Nhiều Dật đột nhiên mở ra một trang giấy vẽ khác, sau đó trước sự kinh ngạc của Cơ Hương Ngưng, nhấc bút nhanh chóng tiêu sái vẽ một bức tranh, sau đó lập tức chấp tay cáo biệt.

Nhìn theo bóng lưng dần dần khuất hấn, Hồ Ngọc lẩm bẩm, “Cô gia căn bản không biết võ sao!” Kỳ thực, vừa nhìn dáng dấp của Nhiều Dật Phong, ngay từ đầu nàng đã đoán ra là hấn không biết võ, chỉ là muốn thừa cơ giở trò một chút, ai bảo hấn ngày nào cũng tới phiên tiểu thư, không chính hấn thật phải xin lỗi bản thân mình!

“Vậy sao?” Cơ Hương Ngưng không yên tâm đáp khê, thế nhưng hai mắt lại chăm chú nhìn vào bức tranh của Nhiều Dật Phong, trong lòng chấn động vô cùng.

Bút pháp trên bức tranh kia cứng cáp có hồn, một bức tranh “Lương Hồng Ngọc giống trống kháng Kim” (1) khí thế phi phàm, bất luận là người hay cảnh, đều mang theo màu sắc dũng cảm cường liệt, tình ý dạt dào sục sôi không bị cản trở, khí thế bi tráng ngạo nghễ bất khuất thấy chết không sờn.

Kia là Hàn Thế Trung cầm giáo, kia là Lương Hồng Ngọc giống trống, kia là tướng sĩ đội công thành, đều giống như đang ẩn náu trong một tầng sương mù mờ ảo, phảng phất như bọn họ đều đang hiện ra ngay trước mắt, sống động như thật đến mức bất cứ ai nhìn thấy bức họa này đều sẽ hít thở không thông, cảm thấy kinh sợ, phảng phất đâu đây là tiếng trống “tùng tùng”, còn có tiếng ca hát du dương hùng tráng –

Vạn lý trường giang, đào bắt tẩn tráng hoài thu sắc, mạn thuyết tần cung hấn tướng, dao thai ngân khuyết, trường kiếm ý thiên phân vụ ngoại, bảo quang quả nhật yên trần trắc! Hướng tinh thần phách tỵ chính kiên khôn, tiêu tức hiết. Long hổ khiêu, phượng vân khắp, thiên cổ hận, bằng hoài thuyết. Đối sơn hà cảnh cảnh, lệ triêm khâm huyết. Biện thủy dạ xuy khang quần địch, loan hưng bộ lão liêu dương ác. Bả thóa hồ kích toái, vấn thiêm thù, viên hà khuyết? (2)

Cơ Hương Ngưng vui sướng vượt vẽ những dòng chữ cuồng thảo (3) rồng bay phượng múa, thiết họa ngân câu, cho dù là nàng, cũng không vẽ được bức tranh sắt viện phong vân, khí thế nuốt chửng nhật nguyệt thế này; đại sư huynh đúng là có thể, nhưng không được bất tặn như vậy.

Đại sư huynh ổn trọng, nhưng bức tranh này lại phóng đảng, phóng đảng đến người khác không sao bắt được!

Không thể phủ nhận rằng, bất luận là tranh hay chữ, đều không giống với Nhiều Dật Phong, nếu như không phải nhìn tận mắt nhìn thấy hần viết, nàng tuyệt đối sẽ không tin rằng đây là chữ của hần. Cho dù bây giờ, nàng vẫn như cũ không thể tưởng tượng được một kẻ bề ngoài nhã nhặn tuấn tú giống như một vị cô nương, cá tính lại thiếu đứng đắn không nghiêm chỉnh, hơn nữa chỉ biết suốt ngày phóng túng như hần, lại có trái tim hào hùng phóng khoáng vậy.

“Lẽ nào... đây mới thật là hần sao?” Nàng lẩm bẩm, “Là ta trông mặt bắt hình dong nhìn nhầm? Là ta quên mất đạo lý lời đồn không thể tin tưởng? Là ta... quá mức kiêu ngạo rồi sao?”

“Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Giống như đờ ra! Ngài... Oa ~ đây... là tranh cô gia vẽ?” Hồ Ngọc kinh ngạc hô to, mỗi lần Cơ Hương Ngưng vẽ tranh, nàng đều lén ngủ gà ngủ gật, nên nàng căn bản không chú ý tới Nhiều Dật Phong đã vẽ cái gì, cho đến lúc này, “Hần cư nhiên vẽ được thứ này? Thật sự là... Thật sự là...”

“Khiến người khó tin?” Cơ Hương Ngưng nhẹ giọng hỏi, có thể nghe ra kia đúng là ý kiến của nàng.

Thành thật gật đầu, “Chính là em biết tranh do tiểu thư vẽ sẽ không có vẻ hào hùng như vậy, cho nên, chắc là cô gia vẽ rồi.” Hồ Ngọc luận sự nói, “Không ngờ rằng cô gia cũng có chút tài năng nha!”

Cơ Hương Ngưng im lặng một lát.

“Hồ Ngọc.”

“Tiểu thư?”

“Ngày mai chuẩn bị một bình rượu mai thắm, ta muốn cùng tướng công uống mấy chén.”

“Kể cả dùng cơm trưa?”

“Đúng vậy.”

“Đã biết, tiểu thư! Em sẽ đi chuẩn bị vài món thích hợp.”

Vì vậy, chỉ vì tiện tay vẽ một bức tranh, rốt cuộc đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Cơ Hương Ngưng với Nhiều Dật Phong, nàng muốn biết Nhiều Dật Phong có thật là phóng khoáng như vậy, cũng muốn biết Nhiều Dật Phong đến tột cùng có nội tâm thế nào.

Hơn nữa, hai ngày trước Hồ Ngọc từng nhắc tới, Nhiều Dật Phong cũng có chỗ thần bí không thể cho ai biết, lúc đó nàng đã cảm thấy kỳ quái rồi, nhưng cũng không phải “không biết không được”, nhưng bây giờ, nàng thật sự muốn biết. Nàng có dự cảm, chỉ cần moi ra được chỗ thần bí của hần, sẽ có thể biết hần rốt cuộc có tính cách ra sao, nội tâm thế nào.

Bất quá, thu được kết quả thế này là ngoài dự kiến của Nhiều Dật Phong, bởi vì dụng ý khi hần vẽ bức tranh đó, không phải là khiến thê tử hứng thú với mình, mà đơn thuần chỉ là thông qua bức tranh nói với nàng, nếu như nàng nguyện ý cùng hần làm một đôi phu thê phu xướng phụ tùy, như vậy, bất luận nàng muốn hần làm gì, hần đều có thể làm được.

Nhưng hần vẽ thì vẽ, cũng không dám thật sự trông mong xa vời là Cơ Hương Ngưng vừa nhìn liền ngã vào lòng hần, thậm chí còn lo lắng việc hần quá mức tỏ rõ thái độ sẽ khiến nàng bị hù chạy, dù sao, nàng vốn dĩ cũng không muốn có trượng phu, hơn nữa, nàng thoát nhìn vẫn không thể nào thưởng thức hần, không chừng là sau này gặp mặt, nàng còn có thể sẽ đứng xa hần bảy thước, cái đó hần không muốn hối hận chết đâu!

Ai! Nữ nhân xem trọng hần rất nhiều, nhưng tại sao nữ nhân hần xem trọng lại khó khăn như vậy?

Có người nói, càng là lúc tâm tình không vui, càng dễ gặp phải chuyện không may, Nhiều Dật Phong nghĩ cái loại thuyết pháp này thật là hợp với tình huống của hần.

Kiên trì chờ đợi hơn một tháng, vất vả lắm mới vào được tới Mai lâm ăn cơm, lúc này rất có thể chì vì nhất thời xúc động vẽ một bức tranh mà khiến cho “củ kiếm ba năm mất trong một giờ”, hần lo lắng đến hầu như cả đêm không ngủ, mới sáng sớm muốn xuất môn lại đụng phải người mà hần không muốn đụng nhất.

Vậy còn chưa đủ xui sao?

Hần hôm nay có phải tốt hơn là không nên xuất môn, thủ ở nhà đếm màn thầu cho tương đối an toàn?

“Gia!”

Nhìn người kia đang gọi hấn lại, Nhiêu Dật Phong nhin không được đầu tiên hít một ngụm khí lạnh cho nàng xem.

“Lại có chuyện gì?”

“Gia,” Thu Hải Đường thở hồng hộc đuổi theo, “Mấy ngày nay, ngài luôn luôn sáng sớm là không thấy bóng dáng, rốt cuộc là ngài đi đâu?”

“Ta cũng đâu phải cả ngày không thấy bóng dáng, đến tối hay qua giờ Ngọ đều trở về mà? Thế nào,” Nhiêu Dật Phong hừ lạnh, “Ồ trong phủ quản cái này cái kia còn chưa đủ, bây giờ muốn quản đến trên đầu ta sao?”

Run run một trận, Thu Hải Đường vội vã nói, “Không phải a! Gia, là có chuyện tìm ngài lại không tìm được!”

“Bớt nói nhảm cho ta, đến chiều không phải ta đều ở nhà sao?” Nhiêu Dật Phong không nhin được tiếp tục đi về phía cửa lớn, “Rốt cuộc là có chuyện gì, nói nhanh!”

“Gia...” Thu Hải Đường lặng lẽ dò xét sắc mặt Nhiêu Dật Phong, “Thiếp là muốn... Nếu như ngài không nói một tiếng, lão quản gia sẽ không cho Đỗ Quyên đến chủ ốc hầu hạ ngài dùng bữa, cho nên có thể...”

“Không thể!” Nhiêu Dật Phong bỗng nhiên dừng lại, cũng xoay người trừng mắt nhìn nàng, “Nàng rốt cuộc đã đủ hay chưa? Ta không cần muội muội nàng hầu hạ, nghe không hiểu sao? Nàng thực sự phiền chết người ta đó biết không? Nàng trước đây rốt cuộc chạy đi đâu rồi?”

Thu Hải Đường ủy khuất cắn môi, “Là gia ngài bất hòa với Hải Đường trước mà! Đơn giản chỉ vì Hải Đường trước sau không thể vì gia sinh hài tử, nên gia không muốn Hải Đường, chuyện này có thể trách Hải Đường sao? Nói không chừng qua hai năm nữa, Hải Đường có thể sinh hài tử cho gia, thế nhưng gia ngài...”

“Câm miệng!” Nhiêu Dật Phong ánh mắt phút chốc bỗng dưng chuyển lạnh, “Nàng rốt cuộc có thể sinh hài tử hay không nàng tự mình hiểu rõ, hơn nữa, nàng càng hiểu rõ ta sẽ không vì loại chuyện này mà bất hòa với nàng, không phải sao? Truy đến tận nguồn tận gốc rốt cuộc là vì nguyên nhân gì nàng toàn bộ đều hiểu rõ, cho nên, bớt theo ta nói những thứ vô nghĩa này, ta còn giữ nàng ở trong phủ đã là hết tình hết nghĩa, nàng tốt nhất đừng nên ép ta đuổi nàng ra ngoài, hiểu không?”

Thu Hải Đường chần động, nhưng nàng vẫn là ngang bướng ngẩng đầu lên hùng biện, “Hải Đường không hiểu a! Hải Đường rốt cuộc đã làm gì khiến gia ngài mất hứng? nếu như gia vì những lời đồn vô căn cứ mà gán tội cho Hải Đường, vậy Hải Đường không phục!”

“Vô căn cứ?” Nhiêu Dật Phong cười nhạt, “Nàng có muốn ta nói nàng biết, nhi tử nàng đang ở đâu không?”

Vừa nghe xong, Thu Hải Đường không khỏi thần tình biến đổi, “Gia, ngài...”

“Còn nữa, nàng có muốn ta nói nàng biết, nàng đã sai ai sát hạ bà đồn không?”

Thu Hải Đường run rẩy lùi lại hai bước, xanh mặt, khiếp sợ vạn phần, “Gia...”

Nhiêu Dật Phong khinh miệt hừ một tiếng, “Cho nên, nàng tốt nhất là biết quy củ một chút, tuy rằng ta đã thay nàng bồi thường một khoản tiền lớn cho người nhà bà đỡ, nhưng đây đã lên đến giới hạn rồi, nàng nếu như lại đi sai một bước, đừng trách ta trở mặt vô tình!” Dứt lời, hấn quay đầu đi.

Thu Hải Đường chỉ có thể ngơ ngác đứng im tại chỗ, hé ra khuôn mặt trắng bệch, chỉ có ánh mắt sau một hồi kinh sợ, lại bắt đầu dao động...

Càng tới gần Mai lâm, tâm trạng Nhiêu Dật Phong càng cảm thấy bất an, còn chưa bước ra khỏi cửa đã bị nữ la sát cản đường, ra khỏi cửa xong ngựa lại khập khiễng, sau khi ra khỏi thành rồi, bầu trời cứ nhiên bắt đầu nổi lên sấm chớp.

Thật là, lão Thiên gia đang đến xem náo nhiệt đây!

Được rồi! Hắn đã biết, nói chung, ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không quá vui mừng? Hừ! Tối đa chỉ là vào không được Mai lâm thôi mà! Có gì đặc biệt đâu, ngày mai trở lại là được!

Còn nếu ngày mai vẫn vào không được?

Vậy thì ngày kia trở lại! Ngày kia nếu vào không được nữa, còn có ngày kìa ngày kia, nói chung, cho dù bị quét đánh ra, hắn cũng không đầu hàng! (TN: huynh đệ, cái này gọi là mặt dày nhé *vỗ vai*)

Vì vậy, hắn mang theo đồng da cốt thiết, chuẩn bị nghênh tiếp với khiêu chiến lớn nhất đời mình. Nhưng không ngờ rằng, khi hắn trong lòng tràn đầy thấp thỏm lo âu bước tới Mai viên, lập tức nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Cơ Hương Ngưng, ngay cả Hồ Ngọc chưa bao giờ cho hắn nhả sắc cũng cười hì hì nghênh tiếp, hại hắn nhất thời toàn thân da gà đều nổi lên điểm danh, suýt nữa hắn tưởng rằng mình đang nằm mộng!

Hắn nhanh chóng néo mặt, néo tay, néo đùi, néo hông, néo hông, đến khi toàn thân đều bị néo đến bầm tím, hắn rốt cuộc mới có thể xác định mình không phải là đang nằm mộng! Thế nhưng... Tại sao lại như vậy?

Nàng không phải thật sự muốn ngã vào lòng hắn chứ?

“Cái này...” Nhiêu Dật Phong giật mình một bàn trà hồ mai tâm cùng điểm tâm xung quanh, “Ta có thể ăn sao?” Hóa ra hôm nay cũng có điểm tâm à... không phải muốn độc chết hắn chứ?

Hồ Ngọc phụt cười một tiếng, “Đương nhiên có thể a! Kia vốn là tiểu thư chuẩn bị cho cô gia ngài ăn mà! Bất quá...” Nàng dò xét nhìn Cơ Hương Ngưng, “Tiểu thư chúng ta thích bức họa của ngài lắm nha, ngài nếu như có thể vẽ thêm mấy bức, Hồ Ngọc sẽ vì ngài chuẩn bị thêm chút điểm tâm, thế nào, cô gia?”

“Sao” Nhiêu Dật Phong có chút dở khóc dở cười, “A! Có thể có thể, thế nhưng ta rất ít khi nào vẽ tranh, hôm qua chỉ là tiện tay vẽ xấu, phu nhân thực sự thích sao?”

Hóa ra điểm tâm là muốn cho bức tranh của hắn ăn! Nhưng mà như vậy chẳng phải là có chút kỳ quái? Nàng không phải hắn nên tự động ngã vào lòng hắn, nếu không thì thẳng thắn quét hắn ra ngoài, như vậy mới đúng chứ?

Cơ Hương Ngưng gật đầu, “Còn có chữ, thiếp thân vẫn luôn kiêu ngạo vì chữ viết của mình, nhưng hôm qua vừa thấy chữ của tướng công, thiếp thân không khỏi cảm thấy hổ thẹn.”

“Còn có chữ?” Nhiêu Dật Phong càng không biết nên khóc hay cười, “Nhưng... Chính là ta thật sự rất ít khi nào vẽ tranh, cũng ít khi viết chữ! Đương nhiên cũng có một khoảng thời gian học! Nhưng lại bị sự phụ mắng chửi không ít! Nhưng bất quá cũng chỉ là ba, bốn năm, sao có thể vẽ ra bức tranh gì đẹp, viết ra chữ nào hay chứ?”

“Tướng công càng làm thiếp thân thẹn chết rồi!”

“Sao?” Hắn lại làm gì nữa?”

“Thiếp thân từ nhỏ đã tập viết chữ vẽ tranh, đến nay cũng được mười lăm năm rồi, nhưng lại thua tướng công ba, bốn năm thành tựu, thiếp thân thật sự thấy mình nên tỉnh lại.”

“Á?” Như vậy cũng là hắn sai?!

“Thỉnh tướng công thành thật nói cho thiếp thân biết, ván cờ của ngày hôm trước, có phải tướng công thật sự bại bởi thiếp thân không?”

Cả chuyện hồi mấy trăm năm trước cũng đem ra tính toán? “A... Ác... Đương nhiên là thật.” Nữ nhân thật sự quá hẹp hòi a!

“Tướng công...”

“Phu nhân?” Hắn làm sao lại thấy giọng nói mình run run như vậy?

“Thiếp thân hận nhất là người ta gạt mình!”

“A... Khục khục... Thế này... Đại khái là nửa phần đi! Nửa phần là nàng thắng, nửa phần là ta nhường nàng, như vậy được không?” Cò kè trả giá? Hẳn mua được cái gì?

“Đa tạ tướng công, thiếp thân hiểu rõ.”

Nhiều Dật Phong đột nhiên cảm thấy cái loại tình hình hần tự nói tự nghe trước đây mới tương đối an toàn, tương đối dễ sống, còn loại giống như bây giờ, hẳn làm sao cảm thấy cái loại tình huống này rất khó khăn!

“Kia.. Ta vẽ tranh a!” Nói rồi, Nhiều Dật Phong nhanh chóng đứng lên bước tới thư án, có chút giống như chạy nạn.

“Tướng công không uống trà?”

“Không cần, vẽ tranh trước đi!” Khát hay không không quan trọng, trước tiên để hần thở chút đi! “Muốn vẽ cái gì?” Nhiều Dật Phong cầm bút lông hỏi.

“Thỉnh tướng công tùy ý.”

“Tùy ý a?” Viết lên hai chữ lớn “Tùy ý” không biết được hay không?

Không được! Như vậy quá giả tạo rồi, hay là...

Tranh vẽ còn chưa xong, Hồ Ngọc bắt đầu che miệng cười không ngớt, cho đến khi nét bút cuối cùng kết thúc, Hồ Ngọc đã sớm xoay người ôm bụng cười to, ngay cả Cơ Hương Ngưng cũng khó chịu cười không dứt.

Nhiều Dật Phong buông bút, rất buồn cười chớp mắt, “Thế nào? Tranh ta vẽ đã đủ tùy ý chưa, được không?”

Cơ Hương Ngưng muốn nói cái gì, rồi lại không dám mở miệng, bởi vì nàng sợ nếu như mở miệng liền sẽ cười ra thành tiếng, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm bức họa, ra sức chớp mắt.

Bức họa kia thực sự rất đơn giản, trong tranh chỉ có ba người bọn họ, hơn nữa còn là tư thái mới vừa rồi, một người đang vẽ tranh, một người đang cười lớn, còn một người mím môi cười trộm, mà trong bức tranh kia, lại viết hai chữ Khải (4) lớn – Tùy ý!

Tuy nhiên, dù chỉ là một tác phẩm khôi hài, nhưng vẫn như cũ có thể thấy kỹ thuật vẽ của Nhiều Dật Phong sâu cạn thế nào, bút pháp hần sinh động, đường cong mạnh mẽ lưu loát, vạt áo tung bay, cử chỉ sống động, khí thế hùng hồn, nhưng lại có một phong thái hào hiệp không kèm chế nhạo.

Thấy các nàng hài lòng, Nhiều Dật Phong tựa hồ cũng rất sung sướng, “Ta thấy bây giờ có thể uống trà rồi.” Nói xong, hần thản nhiên quay lại uống trà, cũng ăn một khối điểm tâm, “Ừ... Ừ... Hồ Ngọc, trù nghệ của ngươi không tệ nha!”

Hồ Ngọc một bên chà lau nước mắt, nói “Đừng khen ta, cô gia, tay nghề của tiểu thư mới là giỏi! Hồ Ngọc thậm chí không được ba phần.”

“A! Vậy hả?” Hai mắt chuyển tới bên người Cơ Hương Ngưng, Nhiều Dật Phong lại đưa một khối điểm tâm vào miệng, “Như vậy, phu nhân, nếu như vi phu lại vẽ thêm bức tranh nữa, phu nhân có thể tình nguyện xuống bếp cho vi phu nếm thử tay nghề của phu nhân?”

Cơ Hương Ngưng mím môi nở nụ cười, “Tướng công lúc này lại muốn vẽ cái gì?”

Nhiều Dật Phong cười không nói, trước khi đứng dậy còn lấy một khối điểm tâm, miệng đầy bánh hoa hồng trở lại trước thư án, trước tiên là chà chà tay lên người, sau đó lại nhắc bút lên thấm mực...

Lúc này hần chính là vẽ hoa mai, có nở rộ, có đợi ngày nở hoa, đón gió đung đưa, tư thế thướt tha mềm mại, có nhiều đóa tự nhiên thanh tịnh, có nhiều đóa linh hoạt kỳ ảo thanh nhã, bất luận là tạo hình, dụng bút, vận mực, đều thoát khỏi vẽ ràng buộc thông thường, bút ý thăng thần, màu mực lúc đậm lúc nhạt, cảnh ý đạt đến cảnh giới thanh kỳ thoát tục bên ngoài.

Phần tường đề, mai hoa chiếu nhãn, y nhiên cự phong vị.

Lộ ngân khinh chuế, nghi tịnh tẩy duyên hoa, vô hạn giai lệ.

Khứ niên thắng thực tăng cô ý, băng bàn cộng yến hỉ.

Canh khả tích, tuyết trung cao thổ, hương câu huân tổ bị.

Kim niên đối hoa tối thông thông, tương phùng tự hữu hận, y y sầu tụy.

Ngâm vọng cửu, thanh đài thượng, toàn khán phi trụ.

Tương tương kiến thúy viên tiến tửu, nhân chính tại không giang yên lãng lý.

Đân mộng tưởng, nhất chi tiêu sái, hoàng hôn tà chiếu thủy. (5)

Vì vậy, cái mỉm cười bỗng dưng biến mất, Cơ Hương Ngưng tâm thần mê hoặc!

Lần thứ hai, nàng vui mừng vuốt ve những dòng chữ như mây trôi nước chảy, hiên ngang phiêu nhả như vậy, uyển chuyển hàm xúc nhưng kính dật như vật, tình truyền thần tưng lại siêu dật ung dung như vậy, tự tại mà toát ra bất tận ý vận đậm mật sái dật như vậy.

Hắn rốt cuộc là dạng người gì? Tại sao khiến kẻ khắc bắt không được, chạm không được như vậy?

Cơ Hương Ngưng hoang mang, ngay cả Hồ Ngọc cũng động dung không ngớt.

“Sao vậy, phu nhân, tranh ta vẽ không ổn sao? Ai! Sớm nói qua ta không rất rành tranh mà! Phu nhân nàng tạm chấp nhận đi!” Nhiều Dật Phong than thở.

Cơ Hương Ngưng vẫn như cũ không nói một lời ngưng mắt nhìn bức tranh, nhìn như ngây dại.

Hồ Ngọc lại hoang mang hỏi, “Cô gia, ngài... tại sao ba bức họa lại khác nhau như vậy?”

“Sao? Có à?” Nhiều Dật Phong kinh ngạc ngấm bức tranh một chút, “Sao ta không cảm thấy?”

“Không cảm thấy?” Hồ Ngọc dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngốc liếc trộm Nhiều Dật Phong, chỉ thiếu chưa buột miệng mắng thôi, “Rõ ràng là quá khác nhau, cô gia sao lại không cảm thấy được?”

“Ta thực sự không cảm thấy mà!” Nhiều Dật Phong cười khổ, “Ta chỉ là dựa theo phương pháp vẽ tranh sư phụ dạy, mà sư phụ dạy ta chỉ có một loại phương pháp, cho nên, ta không thấy có gì không giống nha!”

Cơ Hương Ngưng đột nhiên dời mắt, chăm chú nhìn Nhiều Dật Phong, “Tướng công, lệnh sư dạy ngài thế nào?”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, “Người nói! Không vẽ những gì người nhìn thấy, bởi vì đó là chết, muốn vẽ hãy vẽ lòng người, đó mới là sống, kể cả viết chữ cũng vậy.”

Toàn thân đột nhiên chấn động, “Vẽ tâm, viết tâm?” Cơ Hương Ngưng lẩm bẩm, “Nếu vậy, tướng công, ba bức họa kia đều là lòng của ngài?”

“Có lẽ là vậy!” Nhiều Dật Phong không nắm chắc nói, “Ta nói rồi, ta không phải rất hiểu, không giống phu nhân nàng luyện tập nhiều năm như vậy, bất luận bút pháp, sâu cạn, cảm nhận, sống động, ý cảnh, chuyển cảnh, bối cảnh, đều không phải loại công phu mèo ba chân như ta có thể làm được, cho nên...”

“Đừng nói nữa!” Cơ Hương Ngưng đột nhiên có điểm kích động thốt ra.

Bút pháp dù có tốt, chuyển cảnh dù có lợi hại, sâu cạn vận dụng có thành thạo thì thế nào đây? Quá chú trọng muốn đem ý cảnh trong lòng tỉ mỉ miêu tả, nhưng trái lại càng làm tranh thêm nông cạn, chưa đạt tới sự tùy ý lại không quan tâm như hắn, nhưng càng có thể dễ dàng, huy sái ra một trái tim tự do tự tại?

Hóa ra người nông cạn chính là nàng, chứ không phải hắn!

Cơ Hương Ngưng than nhẹ.

Nhiều Dật Phong có chút không biết làm sao, “Phu nhân?” Nàng sao lại kích động thở dài như vậy? Hắn có nói gì sai sao?

Cơ Hương Ngưng hít sâu một hơi, sau đó liếc mắt nhìn hắn một cái, “Tướng công, thỉnh ngài trước tiên ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, có muốn cái gì thì bảo Hồ Ngọc hầu hạ ngài, thiếp thân xuống bếp vì tướng công làm vài món.”

“Sao?” Nhiều Dật Phong nhất thời kinh ngạc, “Phu nhân, nàng thật sự... Thật sự muốn xuống bếp vì ta?” Hấn bắt quá chỉ mấy câu chút thôi mà.

Cơ Hương Ngưng mỉm cười, “Phải, thiếp thân còn muốn cùng tướng công uống vài chung.”

“Cô gia, cái đó chính là mai thẩm do tiểu thư chúng ta đích thân ủ đó,” Hồ Ngọc đột nhiên đưa vào miệng, “Trên đời này không có mấy người uống được đâu!”

Nhiều Dật Phong thụ sủng nhược khinh, “Thật... Thật sao? Vậy... Ta uống nhiều hơn hai chén được chứ!”

“Chỉ cần tướng công thích, cứ uống cho tận hứng.” Nói xong, Cơ Hương Ngưng liền tạm lui về.

“Thay đổi lớn quá nha!” Nhiều Dật Phong gãi gãi đầu, có chút mơ hồ cười nói, “Ta vẽ tranh không phải tốt vậy chứ?”

“Cô gia, tiểu như chúng ta chính là chưa từng cất giấu tranh của bất cứ ai, nhưng bức ngài vẽ hôm qua chính là một...” Hồ Ngọc đứng lặng bên thư án cẩn thận nâng bức ‘Vịnh mai’, “Tiểu thư không phải chỉ nhìn, mà còn nhìn đến ngây dại, rồi lại đặc biệt sai Hồ Ngọc đi đi dán khuông, cũng nghìn căn vạn dặm nói tuyệt đối không được làm dơ, làm hỏng, giống như là bảo bối!”

“Là vậy sao?” Nhiều Dật Phong ngượng ngừng ho khan một tiếng, “Thật xấu hổ, tuy rằng bị cha nương ép đi thi tú tài cử nhân, đối ta đối với những thứ cầm kỳ thi họa này thật sự không có hứng thú, có thể được phu nhân tán thưởng, thật là đáng xấu hổ! Đáng xấu hổ!”

Một đôi mắt to tròn đột nhiên nhìn tới, “Thế nhưng ngài thực sự kỳ nghệ inh, vẽ tranh viết chữ lại càng khỏi phải nói, vậy kỳ nghệ thì sao? Cô gia.” Hồ Ngọc chậm rãi hỏi.

Nhiều Dật Phong nhú mày “Sao người lại nghĩ ta biết đánh đàn?”

“Ngài không biết á?” Hồ Ngọc phản vấn, lập tức trước khi Nhiều Dật Phong kịp phủ nhận bỏ thêm một câu, “Đừng quên tiểu thư hận nhất người ta gạt ngài.”

Nhiều Dật Phong há miệng ngẩn ngơ, “A... Kia...Kia...” Hấn than nhẹ, “Ta biết, được rồi chứ? Bất quá, đừng nên bảo ta đàn, ít nhất là trước khi hoa mai héo đừng nên bảo ta đàn.”

Hồ Ngọc hiếu kỳ nghiêng đầu, “Tại sao?”

Nhiều Dật Phong cười khổ, “Bởi vì ta sẽ đắc ý.”

“Tại sao?”

Nhiều Dật Phong lắc đầu, không nói.

Hồ Ngọc quan sát hấn nửa ngày, đột nhiên hỏi, “Cô gia, ngài biết võ không?”

Nhiều Dật Phong nghe vậy không khỏi ngẩn ra, “Sao? Sao người lại cho rằng ta biết võ?”

“Vị đại tổng quản của quý phủ...” Hồ Ngọc ánh mắt sắc nhọn nhìn Nhiều Dật Phong, “Là người trong võ lâm.”

“Vậy thì sao?” Nhiều Dật Phong tựa hồ hoang mang, “Bởi vì lão là người trong võ lâm, nên ta mới đưa lão hồi phủ đó chứ!”

Lần này đến phiên Hồ Ngọc ngẩn người ra, “Tại sao?”

Nhiều Dật Phong trợn trắng mắt, “Ta van người! Có nhà phú hộ nào khộng thỉnh một hộ viện bảo tiên hay gì gì đó đó không? Có lão, ta sẽ không cần thỉnh hộ viện bảo tiên nào khác?”

Nói cũng phải, lấy đạo chế đạo là quá hợp rồi!

“Kia...” Hồ Ngọc bí ẩn đảo mắt, lại đổi đề tài, “Cô gia, ngài hằng năm đều xuất kinh là để làm gì?”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, “Còn để làm gì, đương nhiên là tìm bằng hữu chơi a!”

Hồ Ngọc lập tức truy vấn, “Bằng hữu ở đâu? Tên gì?”

Hai hàng lông mi khẽ nhú, “Chi vậy? Có phải muốn ta đem tám đời tổ tông ra kể với người luôn không?” Nhiều Dật Phong trào phúng nói, “Hay ta là nhi tử của người, nên xuất môn phải báo cáo lại.”

Hồ Ngọc ngẩn ngơ, vội cười ha hả, “Không có gì Hiếu kỳ thôi mà! Hắc hắc, tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi thôi!”

Nhiều Dật Phong lại trợn mắt, sau đó đứng dậy đến trước thư án, “Giúp ta mài mực!”

“Sao, a!” Hồ Ngọc nghiêng người đem mực tán đều ra, “Cô gia, lại muốn vẽ tranh à?”

“Không sai.” Đem bút “Vĩnh mai” cuốn lại để sang một bên, Nhiều Dật Phong lại mở một tờ giấy vờ khác, sau đó cần bút thấm vào nghiêng mực.

“Lần này là vẽ cái gì?”

“Người người thân thuộc nhất.”

“Ác?”

“Ngốc, là tiểu thư nhà người đó!”

(1) Lương Hồng Ngọc kích trống kháng Kim:

Thời Tống Cao Tông, nước Kim đột ngột dẫn theo ba mươi vạn quân Kim, một đường đốt, giết, cướp, thẳng đến kinh khẩu.

Thủ vệ kinh khẩu lúc đó là Nam Tống danh tướng Hàn Thế Trung cùng phu nhân là Lương Hồng Ngọc. Một người dũng mãnh thiện chiến, một người túc trí đa mưu.

Hôm đó, Lương Hồng Ngọc cùng Hàn Thế Trung đến Kim Sơn xem địa thế. Khi đó, Kim Sơn còn đang ở giữa sông. Hai Người đứng trên đỉnh núi, nhìn Trường Giang cuộn cuộn.

Hàn Thế Trung nhìn Giang Nam phía đông một mảnh trắng xóa, nói, “Phu nhân, nàng xem mặt sông này rộng như vậy, địch đông ta ít, rất khó bảo vệ. Theo ý ta, chi bằng đem nhân mã rút đến vùng hạ lưu, chờ tướng sĩ tăng lên, tiếp tục đánh cũng không muộn!”

Lương Hồng Ngọc dường như dự liệu trước chỉ vào lau sậy một mảnh xanh tốt ở phía tây, nói “Tướng quân, chàng xem lau sậy ở bờ sông này, mệnh môn bát ngát, không phải là địa lợi có thể cho chúng ta dùng trí được sao? Chúng ta nếu trước tiên phục binh trong lau sậy, sau đó dụ hấn tiến vào, có thể đánh cho hấn trở tay không kịp! Chẳng hay tôn ý thế nào?”

Hàn Thế Trung nghe xong, lòng đầy kinh hỉ, suy nghĩ một lát, nói, “Tốt! Ta đây đi dụ địch!”

“Còn thiếp ở ngay trên đỉnh núi kích trống trợ uy cho tướng quân!”

“Đánh cho hấn một trận chân chân giả giả!”

“Đánh cho hấn một trận thực thực hư hư!”

Hai người hợp kế đã định, lập tức đem nhân mã mai phục thỏa đáng.

Hàn Thế Trung thống lĩnh chiến thuyền, lúc qua châu khẩu cắm đầy thủy trại. Lúc này, gió sông Trường Giang trận trận thổi tới, Soái cờ “Hàn” trong gió lay động.

Bên này vừa bày xong trận thế, bên kia thám tử hồi báo, “Quân Kim đột ngột mang binh vượt qua hồng giang khẩu.”

Hàn Thế Trung đứng trên thuyền lâu, nhìn về phía tây bên sông. Chỉ thấy từ hướng Nam Kinh, loáng thoáng có một đội thuyền đông nghịt. Đó chính là năm trăm chiến thuyền do Ngột Thuật thống lĩnh. Một đoàn thuyền, diều vô dương oai, xuôi dòng đi tới. Chiến thuyền càng lúc càng gần. Lương Hồng Ngọc đứng trên đỉnh Kim Sơn, nhìn thấy rõ ràng. Nàng tư thế oai hùng hiên ngang, bỗng nhiên kích trống trận. Hàn Thế Trung đứng trên mặt thuyền nghe được một hồi trống: “Tùng! Tùng Tùng! Tùng tùng tùng tùng...” Lập tức chỉ huy thủy quân, giăng buồm nghênh địch. Nhất thời trên sông ánh đao sáng rõ, tiếng chém giết rung trời, hai bên giao chiến ác liệt.

Một hồi sau, Lương Hồng Ngọc đứng trên đỉnh Kim Sơn, lại giống lên một hồi trống: “Tùng tùng! Tùng tùng! Tùng tùng! Tùng tùng tùng tùng tùng...” Tiếng trống vang lên như sấm. Hàn Thế Trung nghe trống, chỉ huy chiến thuyền, biến thành đội hình chữ nhân (), vừa đánh vừa lui, trong nháy mắt đã ẩn thân vào bụi lau sậy.

Quân Kim vừa nhìn thấy, miếng mồi ngon đến miệng, sao có thể bỏ qua! Vội vã mang theo quân Kim ở phía sau, chăm chú đuổi kịp.

Lương Hồng Ngọc đứng trên đỉnh Kim Sơn, nhìn thấy quân Kim trùng kế, liền giống ba hồi trống: “Tùng tùng tùng! Tùng Tùng Tùng! Tùng Tùng tùng! Tùng tùng tùng tùng...” Theo tiếng trống kinh thiên động địa, chỉ thấy trong lau sậy đã mai phục tốt chiến thuyền, dường như tiễn đã rời cung, “Vèo vèo” bay tới. Lương Hồng Ngọc bình thường thập phần chú trọng thao luyện thủy quân. Tổng quân mỗi người đều quen với thủy tính, có thể tiến sâu vào nước, dùng đục đục thủng đáy thuyền quân Kim, có dùng thuyền cản địch, dùng hỏa tiễn, pháo, ... Đánh cho sương mù hừng hực, hỏa quang tận rời. Đám quân Kim đều bị hỏa tiễn bắn bị thương, cũng bị pháo nổ chết, nếu không phải bị thương chết thì cũng bị đao chém chết. Nếu không chết mà nhảy xuống sông Trường Giang, cũng bị nước sông rửa trôi đến bán sống bán chết.

Quân Kim tử thương hơn phân nửa. Kim Ngột Thuật ngồi trên chiến thuyền đặc chế, nhìn thấy tình thế không ổn lập tức rút lui. Lương Hồng Ngọc thấy hấn cười thuyền chạy mất, lập tức giống trống. Hàn Thế Trung theo tiếng trống, chỉ huy chiến thuyền truy kích. Chiến thuyền Tống binh dường như có mắt, Kim Ngột Thuật chạy đến đông, Hàn Thế Trung đuổi đến đông, Kim Ngột Thuật chạy đến tây, Hàn Thế Trung đuổi đến tây. Đuổi đến Kim Ngột Thuật vừa nghe thấy tiếng trống, đã sợ đến mất hồn mất vía.

Lương Hồng Ngọc giống trống đánh Kim Sơn, trên mặt sông tiếng trống hòa với tiếng sóng, giống như sấm sét. Tổng quân sĩ khí đại chấn, càng đánh càng hăng, cho đến khi Kim Ngột Thuật bao vây trong lau sậy, bầy bầy bốn mươi chín ngày, suýt chút bắt sống được hấn. Cho đến bây giờ, mọi người đứng trên đỉnh Kim Sơn, còn có thể nghe thấy tiếng trống vang lên “Tùng tùng tùng”!

(2) Là lời hát Hàn Thế Trung hát lên lúc đánh đuổi quân Kim.

(3) Chữ Thảo: (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo () (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (, khoảng 730-780)

Vào khoảng giữa thế kỷ 2 và 4, nghệ thuật viết chữ được mệnh danh là thư pháp đã trở thành một bộ môn nghệ thuật tao nhã cao siêu của tao nhân mặc khách; một người điều luyện về thư pháp thường được đánh giá là người trí thức có học vấn cao. Trong thời này, Vương Hi Chi (303-361), một đại quan và một đại thư gia, đã được người đời tôn là «Thảo thánh» (). (trích từ wiki)

(4) Chữ Khải: (khải thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.(trích wiki)

(5) Bài Hoa Phạm Mai Vịnh của Chu Bang Ngạn.

Nguyên tác:

[TN: Up nguyên tác, còn dịch thơ + dịch nghĩa thì ta tìm ko đc :-s]

4. Chương 04

Edit: chikarin11906

Chương 4

Ca quân thù hàn thực,

Nại điệp oán,

Lương tiêu sầm tịch.

Chính măn hồ tuế nguyệt điêu hoa,

Châm sinh khứ đắc? ——

Chu mật • khúc du xuân

Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua xuyên qua khe hở giữa những cành cây phát ra ánh sáng lấp lánh, chiếu vào những chồi non mới nhú trên thảm cỏ xanh biến thành vũ điệu của những tinh linh, cây xanh, lâu tối, đá xảo, trúc nghiêng, gió khẽ lung lay hải đường xuân đào, cá nhảy tung tăn trong Trường Giang mệnh mông cuộn cuộn, phi nhạn chao cánh bay liệng trên nền trời tng veo, hôm y là một ngày ảm áp, làm gì cũng thích hợp, duy chỉ không hợp với việc làm tổ móc meo tng phòng.

“Tiểu thư,” Hồ Ngọc nhỏ giọng gọi Cơ Hương Ngưng đang nhìn chăm chăm bức họa trên tường đến đờ người ra. “Khí trời tốt như vậy, ngài không muốn ra ngoài một chút sao?”

Cơ Hương Ngưng tựa hồ không nghe thấy lời nàng, vẫn như cũ nhìn chăm chăm bức họa, nhưng lại mở miệng nói.

“Hồ Ngọc, giống ta không?”

“Gi? A! Giống a! Sao lại không giống được?” Hồ Ngọc cũng nhìn về phía bức tranh, “Thành thật mà nói, Hồ Ngọc thực sự rất bội phục cô gia, bức họa này không chỉ thủ pháp trông rất sống động, cực kỳ giống tiểu thư, hơn nữa bất luận là phong vận thần thái, thậm chí là đôi mắt thanh như thu thủy, sâu như biển rộng kia, còn có ý vị cao quý thanh nhã một cách vô hình, cô gia đều vẽ y như đúc, Hồ Ngọc cho rằng, trong thiên hạ hiếm có được người thứ hai có thể vẽ đẹp hơn bức họa này!”

“Vậy sao?” Cơ Hương Ngưng than nhẹ, “Hồ Ngọc, thành thật nói cho ta biết, ta tng mắt ngươi, có phải ở đuôi mày khóe mắt cũng toát ra vẻ kiêu hãnh như tng bức tranh này vậy không?”

Hồ Ngọc suy nghĩ một chút, “Có đôi khi là vậy! Đương lúc có người ngoài, ngài chính là như vậy, bất quá, ngài có thứ đáng để kiêu hãnh mà, không phải sao?”

“Là vậy à?” Cơ Hương Ngưng lại than thở, “Như vậy ngay cả vẻ tự ình thanh cao trên mặt ta, hẳn cũng vẽ không sai chút nào?”

“Tự ình thanh cao?” Hồ Ngọc vội vã bước tới liếc rồi lại liếc, “Hồ Ngọc không hiểu cái gì gọi là tự ình thanh cao! Thế nhưng cô gia vẽ không sai chút nào nha! Chính là vậy a!”

“Thì ra là vậy.” Cuối cùng dời đường nhìn, Cơ Hương Ngưng từ từ đứng dậy khỏi tháp tượng, chậm rãi đi về hướng cửa sổ, “Hóa ra ta lại đáng cười như vậy, thảo nào tranh vẽ ra không có được sự tự do tự tại giống như hần, bởi vì trái tim ta sớm đã bị tự cao tự đại che mất rồi!”

Nhìn thấy bộ dạng Cơ Hương Ngưng tự chế giễu mình, Hồ Ngọc nhất thời cảm thấy bất an, “Tiểu thư, có phải Hồ Ngọc nói sai gì không?”

Cơ Hương Ngưng thản nhiên cười, “Không có, là người nhắc nhở ta... Không phải, phải nói là tướng công nhắc nhở ta. Kỳ thực, ta cũng biết được tướng công đã đem hết toàn ộ thần vận của ta vô cùng nhuần nhuyễn biểu hiện ra ngoài, thế nhưng ta cũng rất chán ghét bức họa này, thật sự rất chán ghét, cho nên ta mới một mực ở đây nhìn chăm chăm nó, muốn nhìn xem rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào, cuối cùng cũng đã nhìn ra...”

“Chính là vấn đề tiểu thư vừa hỏi?” Hồ Ngọc dè dặt hỏi.

Cơ Hương Ngưng nhẹ nhàng gật đầu, “Có nhớ không? Sư phụ đã từng nói qua, kiêu ngạo, chính là thứ mất nạ xấu xí nhất trên đời, nhưng ta lại bất tri bất giác mang nó theo, kết quả nó biến ta trở thành kẻ xấu xí nhất trên đời, là nữ nhân không đáng kiêu ngạo nhất!”

Hồ Ngọc càng nghe càng thấy bất an, “Tiểu thư...”

“Ta tình nguyện sống tng chính thể giới của mình mà không muốn sống chung với hần, bởi vì ta cho rằng không ai có thể hiểu được loại suy nghĩ giống như ta, lại không nghĩ rằng, suy nghĩ này của ta mới mới là suy nghĩ ấu trĩ nhất, ta lẩn tránh nam nhân, bởi vì ta cho rằng bọn họ chỉ vì khuôn mặt xinh đẹp này mà tiếp cận ta, lại không nghĩ tới hành vi đó đáng thương đến mức nào; ta không thích tiếp xúc với thể giới bên ngoài, bởi vì ta không muốn ô uế của thể gian này làm nhiễm bẩn tâm hồn ta, lại không ngờ rằng lòng ta sớm đã bẩn rồi!” Cơ Hương Ngưng cười khổ, “Bây giờ ta mới biết mình đáng ghét thế nào!”

“Tiểu thư, ngài mới không...”

Cơ Hương Ngưng lắc đầu ngăn cản kháng nghị của Hồ Ngọc, “Hồ Ngọc, người quý trọng tự mình hiểu mình, như vậy mới có cơ hội tiến bộ, ta thật cao hứng khi biết rốt cuộc mình đã sai ở chỗ nào. May mà có tướng công nhắc nhở, ta thật phải nên cảm tạ hần thật tốt.” Nói đến đây, nàng lại mỉm cười, không hề có thần tình lãnh đạm với tất cả như trước kia nữa, “A! Tướng công nói hôm y hần lại tới trễ, đến giờ chưa?”

Hồ Ngọc có phần cảm thấy kỳ lạ nhìn bộ dáng tươi cười của Cơ Hương Ngưng, một nụ cười dịu dàng ấm áp.

“Ác! Cô gia nói là sẽ ở lại dùng cơm trưa.”

“Như vậy ta bây giờ xuống bếp nấu cơm, chắc là còn kịp.” Nói xong, Cơ Hương Ngưng vội vã xoay người bỏ đi.

“A?”

“Hồ ngọc, khi nào tướng công tới, nhớ chào hần hần thật tốt!”

“Sao sao sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Hồ Ngọc khê nhếch lên, thần sắc kinh ngạc, vươn tay về phía trước định ngăn cản Cơ Hương Ngưng – bởi vì cái này là công việc của nàng a! Nhưng cuối cùng, nàng lại vì quá mức kinh ngạc mà quên mất phải ngăn cản thế nào.

Tiểu thư lại muốn đích thân xuống bếp sao!?

Khi Nhiêu Dật Phong tới, đã thấy một cảnh tượng thế này, Hồ Ngọc há hốc mồm đứng ở đằng kia, cánh tay còn đang đánh đánh tng không trung, quả thật giống hệt cảnh tay của người rơm bị đứt đoạn.

“A? Hồ Ngọc, người làm sao vậy? Tiểu thư nhà người đâu?”

“Gi?” Hồ Ngọc cứng nhắc quay đầu lại, “Tiểu thư... Xuống bếp rồi.”

“A? Thật sao? Tốt quá!” Nhiêu Dật Phong mặt mày rạng rỡ vỗ vỗ tay, “Tay nghề của tiểu thư nhà người thật giống như chỉ có trên trời mới có, ăn một lần đã đủ nghiện rồi, nhưng ta lại không dám nói muốn ăn nữa, không ngờ nàng lại chủ động chuẩn bị cho ta ăn, thật sự là quá có lộc mà! Chỉ là nói đi nói lại...” Hần

kinh ngạc quan sát Hồ Ngọc từ trên xuống dưới, “Người làm gì lại đứng ngây ở đây vậy? Đang luyện công phu độc môn gì à?”

Phát hiện ra tay mình đã không còn của mình, Hồ Ngọc vội vã mang theo vẻ xấu hổ thu tay về, “Còn nói nữa! Hồ Ngọc bị dọa mà!”

“Dọa? Bị cái gì dọa?”

Trước tiên trừng mắt một cái, Hồ Ngọc mới lầm bầm, “Là cô gia không biết thôi, tiểu thư không dễ dàng xuống bếp đâu, tính đi tính lại một năm xuống bếp một lần đã là rất giỏi rồi, hơn nữa, những người không đủ thân mật thì không thể ăn được, hơn nữa cũng không nấu cho cùng một người ăn, tránh cho người ta “ăn tủy biết mùi”, mỗi ngày đều chạy tới đây đòi ăn.”

“Cho nên nói, lần trước tiểu thư tình nguyện vì cô gia xuống bếp, đã khiến Hồ Ngọc đủ kinh ngạc rồi, không ngờ mới cách mấy ngày, tiểu thư lại chủ động vì cô gia xuống bếp, chuyện này căn bản xưa y chưa từng có đó nha! Hồ Ngọc đương nhiên phải hết sức kinh ngạc rồi!”

“Thật à?” Nhiều Dật Phong vuốt vuốt cái cằm bóng loáng, “Vậy lần này lại là vì cái gì?”

Hướng về bức mỹ nhân đồ liếc mắt, “Không phải tại cái kia sao!” Hồ Ngọc nói.

Nhiều Dật Phong cũng theo đó nhìn qua, “Nàng rất thích?”

“Không, tiểu thư rất ghét!”

Vừa nghe xong, Nhiều Dật Phong nhất thời choáng váng, “Sao? Nàng rất ghét? Vậy sao nàng lại xuống bếp vì bức họa này?”

Hồ Ngọc trừng mắt, “Bởi vì tiểu thư rất cảm ơn cô gia ngài đã vẽ bức tranh này cho tiểu thư.”

“Gì?” Trí lực hẳn có phải thoái hóa rồi không, sao lại càng nghe càng không hiểu?

Nhìn bộ dạng ngu ngốc của Nhiều Dật Phong, Hồ Ngọc suýt nữa bật cười, “Đừng hỏi ta, cô gia, Hồ Ngọc cũng vậy, hơn nữa Hồ Ngọc khuyên ngài đừng nên nhắc tới trước mặt tiểu thư, bằng không tiểu thư sẽ giận đó! Hồ Ngọc chỉ nói với ngài như thế thôi, tuy rằng tiểu thư không thích bức họa này, nhưng rất vui vì cô gia đã vẽ nó, cho nên mới đặc biệt xuống bếp vì cô gia.”

Nhiều Dật Phong hoài nghi liếc nhìn bức tranh, lại nhìn Hồ Ngọc, sau cùng là nhún vai.

“Được rồi! Chỉ cần nàng không tức giận là ổn.”

“Cô gia.”

“Sao?”

“Thời tiết tốt như vậy, sau khi dùng cơm xong, hình tiểu thư vào rừng một chút đi?”

“Nếu như nàng chịu nghe lời ta.”

“A... Ta có linh cảm tiểu thư nhất định nghe lời cô gia.”

Quả nhiên, sau khi dùng cơm trưa xong, Nhiều Dật Phong đề nghị muốn ra ngoài một chút, Cơ Hương Ngưng liền đáp ứng.

Vì vậy, hai người ở tng rừng vừa trò chuyện vừa tản bộ, mặc cho ánh mặt trời có rơi trên người, lên vai họ, ngay cả hơi thở cũng ngọt ngọt hương hoa, khiến người ta tng lòng thư thái.

Mà Cơ Hương Ngưng cũng không còn vẻ thờ ơ như trước, nàng bầu giờ rất tỉ mỉ nghe từng câu từng chữ của Nhiều Dật Phong, thỉnh thoảng cũng đáp lời.

Từ hôm đó trở đi, bất luận Nhiều Dật Phong khi nào mới đến, hẳn đều sẽ luôn ở lại dùng cơm trưa cùng với Cơ Hương Ngưng, sau đó lại cùng Cơ Hương Ngưng vào rừng tản bộ nói chuyện phiếm, tiếp đó sẽ trở lại thư phòng đánh vài ba ván cờ hay vẽ vài bức họa, những ngày này trải qua hết sức nhàn nhã ung dung, hai bên ở chung ngày càng hòa hợp.

Thỉnh thoảng, Nhiêu Dật Phong thăm dò thấy Cơ Hương Ngưng tâm tình rất tốt, sẽ thỉnh nàng một lần nữa xuống bếp giải quyết con sâu tham ăn tng bụng, mà Cơ Hương Ngưng lúc nào cũng luôn sẵn sàng khoải đáp ứng, vì thế, Hồ Ngọc lại phát biểu ý kiến của mình.

“Thật sự tò mà quá nha! Năm y tiểu thư xuống bếp đã mấy lần rồi, hơn nữa còn làm ột mình cô gia ăn, tình huống này thật là quý dị!” Trong đó còn có thể nghe ra mấy phần không cam tâm.

“Bớt làm bộ dạng đó với ta,” Nhiêu Dật Phong không cho là đúng xua tay, “Thê tử xuống bếp vì trượng phu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người nói vậy là có ý gì?”

Vừa nghe xong, Hồ Ngọc bật thốt lên, “Thế nhưng tiểu thư cũng không...” Nhưng nói xong một nữa nàng lại thấy kinh sợ, vội vàng che miệng không inh lên tiếng.

Bất quá, chỉ mấy chữ đó, cũng đã đủ cho Nhiêu Dật Phong biết nàng đang muốn nói gì. Nhưng hắn chỉ nhún nhún vai, coi như không nghe thấy, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trời lại mưa rồi, năm nay mưa tới sớm thật.” Hắn thì thảo lẩm bẩm.

May mà hắn không tiếp tục truy vấn, Hồ Ngọc nghĩ thầm, lại len lén thè lưỡi, “Đúng vậy!” Nàng thuận miệng đáp, “Tiểu thư nói, năm y bách tính gặp phải tai ương rồi, không chỉ mưa to kéo dài, lại có lốc xoáy đột kích, xem ra, cho dù Hoàng Hà không vỡ đê cũng khó tránh đại hồng thủy!”

Ánh mắt phút chốc lóe lên, Nhiêu Dật Phong vẫn chăm chú nhìn ra ngoài trời, “Phu nhân biết thuật số sao?”

Hồ Ngọc có chút đắc ý nở nụ cười, “Cô gia từng bị mảnh rừng mai kia vây khốn phải không? Không sai, chính là trận do tiểu thư thiết kế, để tránh kẻ khác tới đây làm phiền.”

“Phu nhân quả thực biết thuật số?” Nhiêu Dật Phong chậm rãi quay đầu nhìn Hồ Ngọc, “Nàng biết xem thiên văn sao? Nàng nói năm y sẽ có thủy tai à?”

“Đúng vậy! Hơn nữa còn không phải chỉ dừng một chỗ!” Hồ Ngọc than thở, “Chỉ là, thảm nhất là phủ Thái Nguyên và phủ Bình Dương bên kia, năm nay chìm tng lũ lụt, nhưng sang năm sẽ kết hợp thành đại hạn ba năm!”

“Vậy sao?” Nhiêu Dật Phong quay lại nhìn cửa sổ, “Như vậy ta lại phải ra kinh rồi, hơn nữa còn phải liên tục bận suốt bốn năm.”

“Bạn? Ngài nói bạn cái gì a! Cô gia?”

“Không có gì,” Nhiêu Dật Phong chậm rãi nói, “Chỉ bất quá, mấy ngày sau, ta đại khái phải xuất kinh thăm bằng hữu.”

Chuẩn bị xuất kinh cũng không phải là lập tức xuất kinh, Nhiêu Dật Phong còn phải phái người đi điều tra một chút việc, chờ có đáp án xác thực mới có thể lên đường.

Tng lúc đó, Nhiêu Dật Phong vẫn như cũ mỗi ngày đến chỗ thê tử dùng cơm trưa, mãi cho đến giờ mùi mới trở lại Nhiêu Phủ, tiếp tục đại nghiệp “cải tà quy chính” của hắn, xem sổ sách, rồi lại cùng đại tổng quản tiến hành nghiệp vụ thương lượng vân vân. Những ngày nay cho dù có chút bình thần khô khan, nhưng hắn thấy rất có “cảm giác thành tựu”.

Cho đến khi Đông An Nam tìm tới.

“Gia, thượng trực vệ quân chỉ huy sứ Đông đại nhân đến.”

“A? Cư nhiên tìm tới cửa? Tốt, thỉnh hắn đến đại sảnh đợi ta một lát, ta lập tức đến ngay!”

Một lát sau, Nhiêu Dật Phong vừa bước nhanh tiến vào đại sảnh, vừa đánh giá Đông An Nam đang ngồi uống trà.

Tên gia hỏa này, lão bà người ta căn bản không có chút tình ý với người, còn còn ở đó một lòng tình nguyện muốn ăn thịt thiên nga, thậm chí còn dám trực tiếp tới nhà đòi lão bà người ta nữa!

Vừa nhìn thấy Nhiều Dật Phong, Đông An Nam lập tức đứng dậy ôm quyền, vẻ mặt tươi cười chờ mong, “Nhiều công tử.”

Nhiều Dật Phong cũng cần giả tạo cười một chút, “Đông đại nhân, thật sự là khách quý đến thăm, Dật Phong tiếp đãi chậm trễ, mời ngồi, mời ngồi!”

Hai người vừa ngồi xuống nói được năm ba câu, Đông An Nam không tiếp tục khách sáo nữa.

“Nhiều công tử, chuyện lần trước ta nói...”

Có dần xung động muốn trợn mắt, cố gắng đè nén dục vọng muốn chửi bới tưng tưng, Nhiều Dật Phong nỗ lực bảo trì nụ cười trên mặt.

“A! Chuyện đó... Khục khục! Thực tế, Dật Phong từ lâu đã nói qua với chuyết kinh, nhưng...”

Đông An Nam nhíu mày, “Nhưng gì?”

Nụ cười khách sáo bỗng nhiên chuyển thành đường cong áy náy, “Chuyết kinh không có ý muốn ly biệt Dật Phong, đây là lời nàng chính miệng nói.”

Đông An Nam trầm mặc một hồi.

“Nhiều công tử, công tử nên biết mình không xứng với tôn phu nhân.”

Thì liên quan cái rắm gì đến hần?

Nhiều Dật Phong cả mặt vẫn đầy vẻ tươi cười, “Dật Phong biết, nhưng đây tất cả đều là ý của chuyết kinh, huống chi, Nhiều gia ở Kim Lăng cũng được cho là danh môn thế gia, Dật Phong tuy biết mình bất tài, nhưng ít nhiều gì cũng là một cử nhân, không đến mức quá bôi nhọ chuyết kinh chứ? Cho nên...”

Ánh mắt hần chăm chọc, “Thế gia danh môn? Cử nhân?” Đông An Nam lạnh lùng nhìn hần chăm chú, “Nhiều công tử biết thân phận thật sự của phu nhân không?”

“Thân phận thật sự?” Dáng cười bỗng dừng tiêu thất, Nhiều Dật Phong hơi nhíu mày, “Ngoại trừ nàng là phu nhân Nhiều phủ ra, còn có thể là ai nữa?”

Đông An Nam cười nhạt, “Người ngay cả thân phận thật của nàng còn không biết, còn nghĩ là nàng cam tâm tình nguyện làm phu nhân của người sao? Thực sự quá mức buồn cười! Nói cho người biết! Luận tài mạo cùng tư cách, trên đời này căn bản không có m nhân nào xứng đôi với nàng, ngoại trừ hai m nhân kia ra, còn người...” Hần trào phúng cười nhợt nhạt.

“Thủ phủ Kim Lăng thì tính là gì, tài phú tưng thiên hạ nàng tiện tay đều có thể lấy được, một cử nhân nhỏ thì tính là gì, ngay cả ta nhìn thấy nàng còn phải ngoan ngoãn thi lễ. Người bất quá chỉ là vận khí tốt, vừa vận từ nhỏ dính hôn với nàng, nàng mới gả cho người, nếu không, tại sao các người mới ngày đầu thành thân, nàng lại rời khỏi Nhiều phủ? Nói cho người biết, bởi vì nàng cũng thấy người không xứng với nàng, nàng xấu hổ khi phải cùng người ở chung một chỗ, người đã hiểu hay chưa?”

Hần hiểu rõ, sớm đã hiểu rất rõ rồi!

Từ ngày đầu thành thân, Nhiều Dật Phong đã hiểu thê tử hần coi thường hần, cho nên, hần bây giờ không phải rất nỗ lực thăng được sự đồng tình của nàng sao? Nhưng mà...

Nàng rốt cuộc còn có thân phận hiếm lạ cỡ quái gì? Còn có, hai m nhân kia... chính là hai m nhân phi thường xuất sắc mà hần từng gặp mặt?

Bọn họ là ai? Cùng nàng rốt cuộc có quan hệ thế nào?

Nhớ những ngày đầu hần mới đến Mai lâm điểm danh, đã từng hỏi nàng vấn đề này, mà nàng câu trả lời của nàng chính là, “Việc riêng của thiếp thân, thỉnh tướng công chớ hỏi nhiều!”

Là vậy! Việc riêng. Chuyện của thê tử, nếu như ngay cả chuyện mà trượng phu cũng không được hỏi đến, còn có thể nói với ai?

Có thể là lúc đó hần hỏi quá đường đột, bởi vì bọn họ chỉ có thân phận phu thê trên danh nghĩa thôi, ngay cả một đêm phu thê thật sự với nhau cũng không có, hai bên có thể tính là không quen biết nhau.

Như vậy, giả sử như bây giờ hấn lại hỏi nàng, nàng có thể nói cho hấn biết đáp án chính xác không?

Mà chuyện quan trọng nhất chính là, nàng rốt cuộc là ai?

“Nhiều công tử, nếu như người đã hiểu mình không xứng với nàng thế nào, người nên mau chóng thả tôn phu nhân đi đi!” Đông An Nam vẫn đang bắt khuất nghĩ cách thuyết phục phu thê người ta ly biệt.

Tên gia hỏa này sao lại còn ở đây!

Nhiều Dật Phong phẫn chán liếc mắt nhìn Đông An Nam, “Ta nói rồi nàng không muốn ly biệt với ta, lẽ nào người muốn ta lưu nàng chắc?”

Đông An Nam ghen hòng, “Người... Người có thể thuyết phục nàng.”

Đầu óc tên này có phải có vấn đề không?

“Nếu như nàng coi thường ta như vậy, sao lại nghe lời ta?” Nhiều Dật Phong không nhịn được nói, “Cho dù nàng thật sự nghe lời ta, người cho rằng người mới xứng đôi với nàng, và nàng sẽ chấp nhận gả cho người?”

“Ta đương nhiên cũng không xứng với nàng, nhưng ít ra sẽ không giống như người khiến nàng không ngừng đầu lên được, sẽ không khiến nàng vì ta mà chịu nhục.” Đông An Nam ngạo nghễ nói, không chút nào suy nghĩ xem hành vi của hấn lúc nào xấu xa đến mức nào, “Bởi vì ta làm người đường đường chính chính, không làm bậy, không cần rở; địa vị tư cách hiện tại của ta cũng hoàn toàn là ta nỗ lực đạt thành, hơn nữa, ta còn có thể tiếp tục nỗ lực, nhất định sẽ có thành tựu rất tốt. Còn người thì sao?”

Hấn khinh miệt lắc đầu, “Gia tài vạn quán không phải do chính người kiếm được, người cũng chưa từng nỗ lực đi làm bất cứ việc gì, trên thực tế, người từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, căn bản không ăn qua nửa điểm khổ cực, kẻ bên nửa điểm phiền, chịu qua nửa điểm thương hại!”

“Có được cái danh cử nhân thì lại thế nào? Người có từng nghĩ tới nên vì thiên hạ, vì bách tính làm chuyện gì chưa? Rõ ràng chỉ có vẻ bề ngoài xuất sắc, nhưng việc làm lại khiến cho kẻ khác khinh thường, ăn chơi trác táng, ăn uống đánh bạc, người còn có gì chưa làm? Bất luận là nữ nhân nào có chút lòng tự trọng đều không nguyện ý có một trượng phu đáng xấu hổ như người!” (TN: Em van anh! Mặt anh dày quá rồi, chuyện vợ chồng người ta còn hơn chuyện của anh nữa =)))

Nhiều Dật Phong sắc mặt hết sức khó coi, bởi vì Đông An Nam nói đều là sự thật, hấn vô phương phản bác.

“Ba năm y, thời gian ta cùng nàng ở chung còn nhiều hơn người, ta biết chuyện về nàng cũng nhiều hơn người, như vậy người đã biết nàng đối xử với người thế nào rồi!” Đông An Nam vẫn huyền thuyên nói, “Cho nên nói, nếu như người thật sự suy nghĩ cho nàng, nên khuyên nàng rời khỏi người đi, người còn có thể lấy thê thú thiếp. Tuy rằng tái giá cũng không phải chuyện tốt, nhưng ít ra mọi người sẽ thông cảm cho tâm ý không muốn ở cùng một trượng phu giống người, ta cũng sẽ không để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào.” (TN: Bác sĩ bó tay! *lắc đầu ngao ngán*)

Nhiều Dật Phong hí mắt nhìn hấn nửa ngày, mới lạnh lùng nói, “Nếu Đông đại nhân nắm chắc địa vị của mình tng lòng nàng như vậy, cũng khẳng định nàng sẽ nguyện ý gả cho người, sao người lại không đi nói với nàng?”

Đông An Nam nhăn mày, “Nàng hôm y đã là hữu phu chi phụ (người đã có chồng), ta sao có thể...” (TN: Lạy trời, anh vẫn còn biết “nàng” đã là vợ người ta!)

“Đúng vậy!” Nhiều Dật Phong trào phúng cắt đứt lời hấn, “Hóa ra người cũng biết hữu phu chi phụ không thể truy cầu à! Ý tứ này chính là nói, người muốn ở trước mặt nàng bảo trì hình tượng đoan chính, cho nên mới chạy tới đây giở thủ đoạn hạ lưu dâm tặc, chỉ cần nàng không biết là tốt rồi, phải không?”

Nghe vậy, Đông An Nam mặt mày biến sắc, “Người là có ý gì?”

Nhiều Dật Phong nhún mày, “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Người chạy tới chỗ này kêu phu thê người ta ly biệt, đây là hành vi rất giỏi sao? Nếu như quang minh chính đại như vậy, ta vừa mới nói xong, người sẽ không tiếp tục theo ta nói!”

“Người...” Đông An Nam cả mặt đỏ bừng, lập tức thẹn quá hóa giận lớn tiếng nói, “Người quá ích kỷ!”

Đúng là không thể tin được! “Ta ích kỷ?”

“Không sai, người không chịu thả nàng, đúng không?”

“Ta đúng là không muốn thả nàng,” Nhiều Dật Phong thẳng thắn thừa nhận, “Nhưng, ta chính xác đã từng hỏi nàng rồi, nếu nàng không có ý đó, ta cũng không thể vô lý đến mức ép nàng rồi bỏ ta chứ?”

“Ta đương nhiên biết!” Đông An Nam tức giận, “Cái loại tiểu nhân này như người quả nhiên là không có lương tâm!”

Rốt cuộc nhịn không được nữa rồi, “Tùy ý người nói, cùng lắm thì ta thay người đi hỏi nàng, hỏi nàng có tình nguyện gả cho người không!”

“Không!” Đông An Nam bật thốt lên, “Người không thể làm như vậy!”

“Tại sao?”

“Nàng sẽ hiểu lắm ta là hạng tiểu nhân tư tưởng thê tử người khác.”

Nhiều Dật Phong cười nhạt, “Phải hiểu lắm không?”

Đông An Nam khó xử, “Ta... Ta không phải tư tưởng thê tử của người, mà là... là...”

“Là tư tưởng lão bà của ta?” (TN: Good! *bật ngón cái lên* =)))

Đông An Nam phất chốc nhảy dựng, “Bất luận thế nào, dù sao nàng cũng không lòng làm thê tử của người, ly biệt đối với cả hai đều tốt!” Nói xong, hắn liền chặt vật xoay người bỏ đi.

Nụ cười nhạt trên gương mặt cương quyết của Nhiều Dật Phong tng nháy mắt Đông An Nam xoay người bỏ đi đột nhiên biến mất.

Phải không? Nàng thật sự không cam lòng làm thê tử hắn sao?

Chắc là vậy! Cho dù bọn họ gần đây ở cạnh nhau tựa hồ không tệ lắm, nhưng nhưng bất quá mấy ngày trước, Hồ Ngọc vẫn như biểu thị Cơ Hương Ngưng căn bản không muốn làm thê tử chân chính của hắn, thậm chí thê tử hắn có thân phận đặc thù kỳ kỳ quái quái thế nào, hắn cũng không biết.

Không, đối với nàng, hắn cái gì cũng không biết!

Những người không liên can kia đều biết, mà kẻ làm trượng phu của nàng thì cái gì cũng không biết!

Nàng tình nguyện cho những người đó biết, cũng không cam lòng cho hắn biết, bởi vì nàng vẫn chưa xem trọng hắn sao? Tất cả nỗ lực của hắn chỉ như một trò hề thôi sao?

Có một số việc hắn có thể lơ đi, nhưng cũng có chút chuyện hắn không thể không để ý, giống như chuyện này, hắn có thể không quan tâm sao?

Nhiều Dật Phong sắc mặt tối tăm nhìn ra cửa đại sảnh, một lúc lâu, một lúc lâu sau...

Cơ Hương Ngưng cùng Hồ Ngọc hoang mang hai mắt nhìn nhau, sau đó ngược lại chăm chú nhìn kẻ đang đứng một mình ở vách núi trơ trọi phía sau tiểu lâu, rồi lại cúi xuống nhìn Trường Giang cuộn cuộn – Nhiều Dật Phong, gió núi ẩm thấp vù vù thổi qua vân sắc trường sam trên người, bay tán loạn, cảm giác giống như hắn cũng sắp bị gió thổi bay rồi, nhưng hắn vẫn vững vàng đứng lặng ở đằng kia.

Từ ngày đầu tiên tiến vào Mai lâm, Nhiều Dật Phong vẫn một mực duy trì thần tình rộng rãi, hầu như giờ giờ khắc khắc, lúc nào cũng cười dài, có lẽ có đôi khi xuất hiện bộ dạng khó xử, thần thái dễ khóc dễ cười, thậm chí rất khoa trương, rất buồn cười, nhưng chưa từng có tình thế âm trầm phiền muộn như vậy.

Hôm y, hắn sáng sớm đã tới, ngoại trừ mở miệng nói muốn một bầu rượu ra, những cái khác đều không nói được nửa chữ, giống như một người chạy đến đây uống rượu giải sầu. Một bầu rượu uống xong, hắn trực tiếp đem bầu rượu ném xuống Trường Giang, cũng không mở miệng nói muốn thêm một bầu rượu khác, thế nhưng, Hồ Ngọc nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Cơ Hương Ngưng, lại đem đến một bầu rượu, Nhiều Dật Phong cũng không nói gì lặng lẽ tiếp tục uống.

Cứ như vậy cho đến khi Hồ Ngọc đem đến bầu rượu thứ tư, Cơ Hương Ngưng mới lén lút đi tới phía sau hắn.

“Tướng công, có tâm sự gì sao?”

Nhiều Dật Phong im lặng không nói gì, cho đến khi uống hết nửa bầu rượu, hắn mới khàn khàn hỏi, “Có nhớ ta từng hỏi phu nhân, nàng có muốn tái giá không?”

“Chưa từng có,” Cơ Hương Ngưng không chút do dự nói, “Trước đây không có, bây giờ không có, sau này cũng không có!”

“Như vậy...” Hắn đột nhiên xoay người đối mặt với nàng, hai tròng mắt toát ra hào quang quỷ dị khó hiểu, giọng nói càng thêm khàn đặc, “Ta đã không còn ra ngoài ăn chơi trác táng, ngoại trừ ở đây với nàng ra, tất cả thời gian của ta đều dành cho chuyện làm ăn buôn bán, ta nguyện ý dốc hết sức mình làm một người có quy củ, như vậy, nàng tình nguyện trở về phủ làm thê tử chân chính của ta không?”

“Chuyện này...” Cơ Hương Ngưng do dự.

Thành thật mà nói, nàng chưa từng nghĩ tới.

Có lẽ ba tháng vừa qua, quan hệ giữa hai người đã cải biến rất nhiều, bọn họ ở chung rất tự do tự tại, rất vui vẻ, ngoại trừ sự bá cùng hai vị sư huynh ra, cũng chỉ có hắn mới có thể khiến nàng dờ xuống mặt nạ đạm bạc, dùng thần thái tự nhiên đối mặt với hắn.

Thế nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, bởi vì nàng đối với hắn vẫn chưa hiểu rõ, có lẽ phải nói là nàng còn chưa phát hiện hắn có đủ khiến nàng động tâm không... Ác! Có lẽ đối với vẻ dí dỏm thẳng thắn cùng với trái tim phóng khoáng khác hẳn vẻ bên ngoài của hắn, nàng đã có chút động lòng, nhưng chỉ là một chút thôi, hoàn toàn không đủ để nàng suy xét có nên cùng hắn sống chung suốt đời.

Đối với chuyện tình cảm này, nàng “thà thiếu không tràn”, nếu như không phải động lòng thật sự, nàng không muốn tùy tiện thông qua.

“Không muốn, đúng không?” Nhiều Dật Phong lạnh lùng nói, “Nàng thậm chí chỉ cần thế này, cứ như vậy trói buộc mình ở nơi này? Có lẽ nói, nàng vẫn như trước khinh thường ta, căn bản không hy vọng ta tới tìm nàng?”

“Tướng công, thiếp thân không phải có ý tứ đó,” nhìn thấy hắn dường như đã hiểu lầm cái gì, Cơ Hương Ngưng vội vàng giải thích, “Thiếp thân cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua chuyện này, cho nên...”

“Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua vụ này?” Nhiều Dật Phong trào phúng nói, lại cúi đầu nhìn nước sông, “Ta hỏi nàng, nàng sao lại quen biết thượng trực vệ thân quân chỉ huy sứ Đông An Nam đại nhân?”

Cơ Hương Ngưng hơi khó xử: “Tướng công sao lại biết...”

“Bởi vì hắn tới tìm ta,” Nhiều Dật Phong lạnh lùng nói, tuy rằng trường bào trên người hắn bay bay vô định, nhưng bóng lưng hắn thì vẫn cứng ngắc. “Hắn muốn ta thả nàng, bởi vì hắn muốn lấy nàng, hắn nói ta chỉ biết làm nàng xấu hổ, cho nên vừa mới thành thân nàng liền rời khỏi Nhiều phủ. Còn hắn sẽ không làm nàng không thể ngẩng đầu lên trước mặt người khác, bởi vì hắn giỏi hơn cái tên ăn chơi trác táng như ta rất nhiều. Phu nhân, thỉnh nói cho ta biết, ta nên trả lời hắn thế nào đây?”

Cơ Hương Ngưng khiếp sợ nhìn bóng lưng thon dài của hắn, hơn nửa ngày mới lẩm bẩm, “Xin lỗi, ta không biết hắn dĩ nhiên lại...”

“Còn nữa,” không đợi nàng nói xong, Nhiều Dật Phong tiếp tục truy vấn, “Nàng rốt cuộc có thân phận đặc thù cao quý gì, tại sao đường đường một thượng trực vệ thân quân chỉ huy sứ thấy nàng cũng phải cúi đầu?”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc.

Dần dần, Nhiều Dật Phong lần thứ hai chuyển thân, đôi mắt chăm chọc liếc nhìn nàng, bên môi lộ ra cười nhạt, “Thế nào, hắn có thể biết, còn kẻ làm trượng phu như ta lại không thể biết?”

Do dự một chút, Cơ Hương Ngưng mới nhẹ giọng nói, “Tướng công, thiếp thân có nỗi khổ riêng của mình, có thể...”

“Tốt, vậy ta hỏi nàng một vấn đề khác.” Nhiều Dật Phong lại một lần nữa cắt lời nàng, “Hai m nhân kia rốt cuộc là ai? Tại sao Đông An Nam nói, chỉ có hai người họ mới xứng đôi với nàng? Hay là nàng lại muốn nói đó là chuyện riêng của nàng, ta không có tư cách biết đến?”

“Không, bọn họ...” Cơ Hương Ngưng chần chờ một chút, “Bọn họ là đại sư huynh và nhị sư huynh của ta.”

“Đại sư huynh, nhị sư huynh? Tiếp đó?” Nhiều Dật Phong từng bước tiến lại gần, “Bọn họ có thân phận gì? Khẳng định là thân phận cao quý hơn nàng nên mới xứng đôi với nàng sao?”

Cơ Hương Ngưng chuyển mắt, “Tướng công, xin lỗi, ta không thể nói với ngài, thỉnh dừng nên hỏi nữa!”

Bỗng dưng cắn chặt răng, Nhiều Dật Phong nhắm mắt lại, hít thật sâu mấy hơi, sau đó lại mở ra, còn thật sâu chăm chú nhìn nàng.

“Tốt, ta thông cảm cho nỗi khổ của nàng, nhưng nàng ít nhất phải cho ta biết nàng là ai? Ta không thể chịu được chuyện tất cả người ngoài đều biết, còn ta thì cái gì cũng không biết! Những người khác ta không để ý tới, nhưng chỉ có chuyện của nàng, ta ít nhất phải biết!”

Cơ Hương Ngưng cắn răng. “Tướng công, thỉnh dừng làm khó dễ thiếp thân, được chứ?”

“Làm khó dễ nàng?” Nhiều Dật Phong không thể tin được lắc đầu. “Nàng có nghĩ cho ta hay không, khi một tên m nhân vô duyên vô cớ chạy tới nói với ta chuyện của lão bà ta hẳn đều biết tất cả, còn ta cái gì cũng không biết, thậm chí thời gian lão bà của ta ở bên cạnh hẳn còn nhiều hơn ta, như vậy có thể thấy lão bà ta coi trọng hẳn như thế nào, để ý hẳn như thế nào, khinh thường ta thế nào, không thèm quan tâm ta thế nào, cho nên ta tốt nhất mau đem lão bà mình tặng cho hẳn, mà lúc ta ngay cả một câu cũng không phản bác được, phu nhân, nàng biết trong lòng ta có cảm nhận gì không?”

Cơ Hương Ngưng hé miệng, nhưng chỉ là một tiếng thở dài.

Nhiều Dật Phong hai gò má hơi co quắp, “Như vậy, chỉ ít đem chuyện hẳn biết nói cho ta biết, ta không hy vọng lần sau hẳn tới tìm ta, ta lại bị hẳn cười nhạo!”

Cơ Hương Ngưng cắn môi dưới, không nói gì.

“Như vậy cũng không được?” Nhiều Dật Phong vô lực lẩm bẩm nói, “Như vậy chuyện gì có thể biết, tùy tiện nói cho ta biết một chuyện đi!”

Cơ Hương Ngưng bắt đầu xoay mặt.

Vì vậy, thần tình của Nhiều Dật Phong từ từ cứng ngắc, biến lạnh, cuối cùng, hẳn hờ hững nhìn chăm chăm nàng một lát, “Ta đã hiểu!” Hẳn lạnh lùng nói, “Được rồi! Nàng thích thế nào thì làm thế đó, tùy tiện!” Nói xong, hai ống tay áo của hẳn phút chốc vung vẩy.

Cơ Hương Ngưng bắt đầu than thở, lại thấy kỳ quái không biết hẳn phát ống tay áo là muốn làm gì, chỉ cảm thấy tng lòng buồn bực, bỗng nhiên thấy thân hình cao to của Nhiều Dật Phong giống như một vòng tròn màu hồng bất ngờ nhảy lên trên không, độ cao hơn chín trượng, nàng không khỏi thất thanh la lên, bên tai song song truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Hồ Ngọc.

Ngay sau đó, lại thấy hai cánh tay của Nhiều Dật Phong chợt mở rộng ra hai bên, vân sắc trường sam tng gió núi mãnh liệt bay phất phới, sau đó, hẳn liền giống như một đám mây nhẹ nhàng bay về phía Mai lâm, trước hai đôi mắt kinh hoàng không dám nhìn, nhẹ nhàng lưu loát đứng trên ngọn cây theo gió lung lay ở Mai lâm đối diện với các nàng, cảnh tượng trước mắt khiến kẻ khác mất kinh tâm hãi.

Các nàng có thể tưởng tượng thấy rõ ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của hẳn.

“Nàng yên tâm, sau này ta sẽ không bước vào Mai lâm một bước!” Để lại câu nói sau cùng, Nhiều Dật Phong liền xoay người bắn lên, thân thể thon gầy giống như đại bàng hùng dũng bay cao, sắc bén như vậy, uy mãnh như vậy bổ nhào về phía ngoài rừng, tng chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Một lát sau, Cơ Hương Ngưng cùng Hồ Ngọc đều sợ đến nhất thời không thể động đậy, chỉ là cứng họng nhìn theo hướng hẳn vừa biến mất, suy chút ngay cả thở cũng quên.

Một lúc lâu sau, Hồ Ngọc mới nuốt nước miếng một cái, chậm rãi nói, “Lão.. Lão Thiên à, cô gia cư nhiên... cư nhiên thật sự biết võ, hơn nữa... Hơn nữa..” Khoan đã, bỗng nhiên nàng kinh ngạc hô lên, “Quả thực là không thể tin được, kình công hần dĩ nhiên còn muốn lợi hại hơn cả đại gia, nhị gia?!”

Cơ Hương Ngưng cũng kinh ngạc nhìn về phía Hồ Ngọc, “So với đại sư huynh, nhị sư huynh còn lợi hại hơn? Có thể sao?”

Hồ Ngọc thần tình ngưng trọng gật đầu, “Đại gia, nhị gia nói qua, nếu như không mượn lực, bọn họ chỉ có thể bay tới bảy trượng là cùng, nhưng theo em nhìn thấy, độ cao đó của cô gia, ít nhất cũng tám trượng, thậm chí là chín trượng.”

Cơ Hương Ngưng bất giác nhíu chặt ấn đường, “Võ công của hần cao hơn đại sư huynh bọn họ sao?”

“Không nhất định vậy, có lẽ cô gia chỉ là kình công giỏi thôi, những cái khác thì không được tốt lắm.”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một lát.

“Hồ Ngọc, lập tức tới Nhiều phủ thỉnh cô gia trở lại đây một chuyến.”

“Bây giờ?”

“Đúng, bây giờ!”

“Nhưng mà...” Hồ Ngọc do dự, “Cô gia dường như rất tức giận, hần sẽ tới sao?”

“Cho dù hần không chịu tới, người nhất định cũng phải thuyết phục hần bất luận thế nào cũng phải tới đây một chuyến!” Cơ Hương Ngưng kiên quyết nói. “Đó là mệnh lệnh!”

Hồ Ngọc bất đắc dĩ nói, “Được rồi!”

Thế nhưng hai khắc sau, Hồ Ngọc lại quay trở lại.

“Tiểu thư, cô gia vẫn chưa về Nhiều phủ! Đại tổng quản kia nói, cô gia có thể đến khuya mới về.”

Cơ Hương Ngưng thở dài, “Không, hần hần là không phải chưa trở về, mà là không muốn gặp người.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Ngày mai tới!”

“Tiểu thư!” Hồ Ngọc kháng nghị, mặt như suy sụp, bĩu môi.

“Hồ Ngọc,” Cơ Hương Ngưng thần tình lo lắng cắn môi dưới, “Hôm y tướng công vừa đến, ta phát hiện ấn đường tướng công mơ hồ phát xanh, trước khi đi lại vội vã nhìn thoáng qua, càng mơ hồ thấy ấn đường tựa hồ đã hóa đen, cho nên ta phải nhìn kỹ một chút, nếu như ta đoán không nhầm, tướng công tng bảy bảy bốn mươi chín ngày nhất định có đại nạn, hơn nữa bởi vì Thiên Thương u ám gặp phải tiểu nhân, ta phải cảnh báo hần, người hiểu không?”

Hồ Ngọc a một tiếng, vội hỏi, “Được, em bây giờ lại tới thêm lần nữa, nếu như không gặp, sáng sớm mai cho dù sấm sét cũng phải xông vào Nhiều phủ gặp được hần!”

Cơ Hương Ngưng gật đầu, “Ừ! Vậy người thuận tiện thỉnh sư muội tới đây một chuyến.”

“Tứ tiểu thư?”

“Đúng vậy!” Cơ Hương Ngưng than nhẹ, “Bởi vì tiểu sư muội kiên quyết phản đối, cho nên ta cái gì cũng không thể nói với tướng công, tướng công mới tức giận như vậy. Bởi vậy, ta trước tiên phải nghĩ cách thuyết phục tiểu sư muội, chỉ cần sư muội không phản đối nữa, ta mới cho thể nói tất cả với tướng công.”

“A! Tốt, em bây giờ đi ngay.”

Đương nhiên, Hồ Ngọc không thể gặp Nhiều Dật Phong, cho nên, nàng quyết định mỗi ngày trời còn chưa sáng liền đi tìm hần, như vậy vị đại tổng quản kia sẽ không thể nói hần chưa trở về?

Nhưng lại không ngờ sáng sớm hôm sau, khi Hồ Ngọc tới Nhiều phủ cầu kiến Nhiều Dật Phong thì, Trịnh Toàn Lộc nói cho nàng biết, “Tối qua gia lại xuất kinh rồi.”

Hổ Ngọc nhất thời há hốc mồm, mà hành động tiếp theo của Trịnh Toàn Lộc càng khiến nàng thất kinh.

Trịnh Toàn Lộc đem một phong thư ra giao cho nàng, còn lạnh lùng nói. “Gia bảo ta phải đem phong thư này giao cho Hổ Ngọc cô nương, thỉnh chuyển cho phu nhân.”

“Đây là cái gì?”

“Thư ly hôn.” Trịnh Toàn Lộc diện vô biểu tình. “Gia nói, sau này phu nhân muốn làm gì thì làm, chỉ phiền phu nhân chuyển cáo với vị Đông đại nhân kia một tiếng, bảo hắn đừng tới phiền gia nữa!”

Thư ly hôn!?

Xong rồi, như vậy làm sao ăn nói với tiểu thư đây!?

5. Chương 05

Edit: chikarin11906

Chương 5

Nhi kim thính vũ tăng lư hạ,

Tấn dĩ tinh tinh dã.

Bi hoan ly hợp tổng vô tình,

Nhất nhâm giai tiền, điểm tích đảo thiên minh ——

Tương tiếp • ngu mỹ nhân

Ma Diện Phán Quan lại xuất hiện rồi!

Cách biệt đúng hai năm, Phán Quan Hịch rốt cuộc lại tái xuất giang hồ, hơn nữa vừa xuất hiện một lúc bốn nơi.

Kim Lăng Nhiều gia được “sủng hạnh” nhất, cùng một lúc ở hai nơi – ngân hàng tư nhân Nhiều gia tại Thái Nguyên phủ cùng tiệm tơ lụa ở phủ Tương Dương – mỗi nơi nhận được một mặt, còn có đại ác hộ tiền đại đồ viên ngoại nổi danh ở Trấn Viễn phủ cũng nhận được một mặt, sau cùng là xuất hiện tại Thập Cửu Phi Tinh hội ở Điền Kiềm.

Ba chỗ đầu từ khi nhận được Phán Quan Hịch liền liền mạng đi tìm hộ viện cùng tiêu sư, thậm chí còn trả giá ời người trong giang hồ giúp đỡ, dù sao giá cả có ấy cũng không bằng con số mà Ma Diện Phán Quan cướp đi.

Về phần Thập Cửu Phi Tinh hội, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài toàn bộ cũng chỉ có mười chín người thôi, nhưng ai nấy đều võ công cao cường, tất cả đều là cao thủ nhất đẳng, hơn nữa mười chín người này đều tâm ngoan thủ lạt, nổi tiếng giết người không chớp mắt, vì vậy, một trận đánh này e rằng sẽ kinh thiên động địa!

Vì thế, bọn bộ khoái trong quan phủ lại bắt đầu mặt ử mày ê, trong lòng hận hận muốn chết, nhưng bách tính khắp nơi lại hết sức vui mừng, cảm kích hận vô cùng, chỉ thiếu chuyện đốt pháo ăn mừng, tế thần bái tổ. Bởi Thập Cửu Phi Tinh hội mặc dù chỉ hoạt động trong phạm vi Điền Kiềm, nhưng cũng khiến cho bách tính kêu khổ vang trời, rên la không dứt.

Đây chính là nguyên nhân mà Ma Diện Phán Quan quanh năm suốt tháng không thấy bóng hình lần thứ hai xuất hiện, cho dù hần luôn luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng trước tình hình đó, hần nhất định phải xuất hiện.

Một là mỗi khi thiên tai giáng xuống, Phán Quan Hịch sẽ xuất hiện ở những nhà tích trữ tài phú không bị thiên tai làm hại, thông cáo cho bọn chúng biết Ma Diện Phán Quan sẽ đến lấy lại tiền tài cùng trân bảo ô uế mà bọn chúng cướp đoạt từ tay của nông dân bách tính lương thiện.

Những đối tượng này thường là ác thương cự phú, tham quan ô lại hoặc cường hào thân sĩ xấu xa.

Sau đó, Ma Diện Phán Quan sẽ dùng số tiền bạc cướp được cứu tế cho những vùng bị lũ lụt, hạn hán hoặc các nạn dân bị thiên tai làm hại, giúp đỡ họ có thể tiếp tục sinh tồn trong cảnh khốn cùng, cho bọn họ một tia hi vọng về tương lai.

Bất quá, những chuyện này xảy ra có thể xem như tương đối yên bình, bởi vì Ma Diện Phán Quan thông thường nếu lấy tiền sẽ không hại mạng, nhưng tình huống ngược lại có thể sẽ rất đẫm máu.

Trên thế gian này bất luận vương pháp phát triển bao nhiêu, chung quy vẫn có một số kẻ thích làm xằng làm bậy, quan phủ lại bắt không được những kẻ bại hoại này, còn nếu như đến khi thời thế hỗn loạn thì càng không cần nói, cái loại đó quả thực là đầy sơn đầy cốc, đi một bước đụng một đôi, tiện tay vớt một cái là được cả một xấp.

Những kẻ đó có thể là hoàng thân quốc thích ỷ thế hiếp người, cũng có thể là một bang phái thích cướp của, hay là mã tặc phi khấu cướp bóc khắp nơi, hay là bọn ma giết người trong hắc đạo không biết phân biệt trắng đen, xem mạng người như cỏ rác, hay là bọn buôn lậu muốn ăn thôn tính đồng đạo, lũng đoạn thị trường hay giết hại ngoại bang, hoặc là lưu manh du côn các loại.

Nói tóm lại, những kẻ này đều là kẻ mà thông thường quan phủ không có năng lực truy bắt, hoặc là có chỗ dựa vững chắc, quan phủ căn bản không dám ra tay động chạm, thậm chí có thể là quan phủ căn bản lười đuổi theo, dưới tình huống này, Phán Quan Hịch lần thứ hai xuất hiện. Lúc này, nó chính là vật đại diện cho phán quyết và hình phạt của Ma Diện Phán Quan, hơn nữa, phán quyết của hần vĩnh viễn nghiêm khắc, bất luận đối thủ là một người hay mười người, trăm người, hần chỉ có một loại phán quyết: giết!

Hần đã từng giết một tên hoàng thân vương gia tính tình dâm độc tàn ngược, chuyên môn đi gian dâm bức chết phụ nữ, cùng mấy tên gian thần tổn hại mạng người, lạm sát kẻ vô tội; hần cũng từng giết một tên quỷ tàn bạo giết người như ma, hơn nữa còn ăn cả gan người, cùng với một tên được xưng là đại hiệp bạch đạo, nhưng lại có thú vui biến thái thu thập tròng mắt người làm vui.

Hần cũng từng đơn thân độc mã một mình chống lại một bang phái mã tặc ở Quan Đông – “Hãn Mã bang” với một trăm lẻ bảy tên chuyên đi cướp của, cướp xong giết sạch không chừa một ai, nơi ấy từng xảy ra một trận kinh thiên động địa, bởi vì “Hãn Mã bang” không phải là mã tặc không biết võ công đơn thuần, mà là những tên đệ tử bất tài bị các môn các phái trục xuất tập hợp thành đạo phủ. Kết quả, trải qua trong một đêm chém giết thảm khốc, trước khi ánh bình minh kịp thời lộ dạng, một trăm lẻ bảy mạng người kia không sót một tên đều nằm trong vũng máu.

Những việc giúp khó tế bần đó, những việc làm trừ gian diệt ác đó làm sao lại không được dân chúng thiện lương đồng thanh cảm kích ca tụng?

Đây cũng chính là hàm nghĩa của nguyên bảo, cùng xương khô trên Phán Quan Hịch: đòi tiền thì không đòi mạng, hoặc đòi mạng thì không đòi tiền.

Ma Diện Phán Quan hai tay nhuộm đầy máu tanh, nhưng cũng “trách đời thương dân” như vậy, hần dù thủ đoạn độc ác, nhưng cũng có dụng tâm Bồ Tát, hần không sợ mang tiếng xấu cả đời, chỉ làm chuyện hần nên làm, hần chỉ vì người lương thiện, vì người vô tội, Phán Quan Hịch xuất ra, thì đã không thể thu hồi.

Ma Diện Phán Quan rút cuộc lại tái xuất giang hồ!

Ba con ngựa không nhanh không chậm băng băng trên đường vắng, mặt đường gồ ghề nhấp nhô, nghèo nghèo gặp ghềnh, quanh co khúc khuỷu nằm giữa đồng hoang đồi núi, lúc này, ánh bình minh đã lên được

một khắc, ánh trăng sắp sửa rút lui, nhưng vẫn cố gắng hết sức dùng chút ánh sáng yếu ớt của mình chiếu đến tầng tầng khói bụi, những hạt cát vàng cùng rừng cây đàn hương đen ở cách đó không xa.

Nhàn nhạt một mùi đàn hương theo gió bay đến, càng đi về phía trước, hương vị càng nồng đậm, mà hương vị đó u nhã mát lạnh, bay vào chóp mũi, thâm nhập vào não, không chỉ phi thường ngọt, hơn nữa còn khiến đầu óc người ta thanh tĩnh.

Dưới ánh trăng, có một vị kị sĩ anh tuấn tráng kiện tuổi tác chưa đầy ba mươi, ngũ khí cũng phi thường trầm thấp chững chạc, đột nhiên mở miệng.

“Địa bàn của Thập Cửu Phi Tinh hội hình như là ở gần đây?”

Vị kị sĩ bên trái cũng trạc tuổi người này lập tức kính cẩn trả lời, “Là ở gần đây, thưa đại gia.”

Mà vị kị sĩ bên phải thoạt nhìn tương đối hào sảng lại hết sức mong chờ lập tức tiếp tục hỏi: “Nếu như đúng phải, đại gia, chúng ta có nhúng tay vào không?”

Vị kị sĩ ở giữa – Mặc Kính Trúc nhẹ nhàng vuốt ve kim kiếm vắt ở một bên, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Các người nói xem?”

Không chút do dự, vị kị sĩ Hữu Bảo bên phải lập tức trả lời, “Đương nhiên là phải nhúng tay vào rồi!”

Tả Lâm bên trái nghe vậy, không khỏi trêu chọc nói, “Giúp Thập Cửu Phi Tinh?”

“Không phải!” Hữu Bảo kháng nghị, “Ai lại muốn giúp mấy tên hỗn đản đó, đương nhiên là giúp Ma Diện Phán Quan rồi!”

Tả Lâm hừ một tiếng. “Đừng quên người là ai, cứ nhiên đi giúp tội phạm bị truy nã?”

Hữu Bảo ghen một tiếng, “Ta... Ta là giúp người tốt mà!”

“Kẻ bị phát lệnh truy nã là người tốt?”

Hữu Bảo ngẩn ngơ, lập tức nhìn Mặc Kính Trúc kháng nghị, “Đại gia, vậy không đúng nha! Rõ ràng Ma Diện Phán Quan là người tốt giúp đỡ dân chúng mà! Tại sao lại phát lệnh truy nã hắn?”

Mặc Kính Trúc than nhẹ, “Đó là vương pháp, cho dù vương pháp có chu toàn thì cũng có lỗ thủng, quân chủ có anh minh cũng sẽ có lúc bị tư tâm quấy rối, dù nỗ lực đến đâu cũng có cực hạn của lực bất tòng tâm, tuy rằng Ma Diện Phán Quan làm vậy là rất quyết liệt, nhưng nếu như hắn nói chỉ nói mà không làm thì cũng không giúp gì được cho bá tánh, hắn là tà hi sinh danh tiếng bên ngoài của mình để giúp đỡ dân lành gặp nạn.”

“Hắn mới là anh hùng chân chính.” Tả Lâm thán phục nói.

Mặc Kính Trúc gật đầu, “Người tiểu sư muội sùng bái nhất chính là hắn, cuối cùng nói rằng nếu như không bị trói buộc ở vị trí đó, muội ấy tình nguyện làm tiểu lâu la như Ma Diện Phán Quan. Nếu như lúc này không phải tới phiên tiểu sư muội làm công vụ, nhất định sẽ chạy tới đây họp mặt.”

Tả Lâm không khỏi mỉm cười, “Đúng vậy! Thuộc hạ cũng thường nghe tứ tiểu thư ca cẩm như vậy!”

Mặc Kính Trúc trừng mắt nhìn, “Nhưng người có biết tam sư muội cũng rất thán phục hắn không?”

“Sao?” Tả Lâm kinh ngạc. “Tam tiểu thư cũng biết thán phục người khác?”

Mặc Kính Trúc gật đầu, “Người có thể làm cho tam sư muội thán phục

không nhiều, ngoại trừ sư phụ, sư mẫu ra, đại khái cũng chỉ có hắn!”

“Kỳ thực cũng khó trách, chỉ có Ma Diện Phán Quan mới dám làm như vậy.” Tả Lâm nói.

“Đúng vậy, đại gia.” Hữu Bảo hai mắt lóe lên tia hưng phấn, “Vậy là giúp Ma Diện Phán Quan?”

Mặc Kính Trúc nở nụ cười, “Chỉ cần đúng phải chúng ta, đương nhiên là giúp hắn.”

Vì vậy, Hữu Bảo nhin không được kinh hô, lúc này, chân trời phương đông lặng lẽ nhuộm một màu trắng bạc, mà ba người bọn họ cũng đã đến trước rừng đàn hương đen, đột nhiên, Mặc Kính Trúc trầm xuống, cùng lúc đó gờ tay ngăn cản tiếng hoan hô của Hữu Bảo, lại ngừng thần giống như đang muốn nghe cái gì.

Hữu Bảo cùng Tả Lâm lập tức nín thở nhìn về phía trong rừng, sau đó, một tràng tiếng bước chân dồn dập xen lẫn tiếng thở dốc từ trong rừng truyền ra, ba người lập tức phi thân xuống ngựa vào rừng tìm kiếm. Chốc lát sau, trước mắt một tên hắc y nhân hơi thở yếu ớt bước đi ngã tới ngã lui trên đất, mà trên mặt hắn, có mang mặt nạ quỷ trong truyền thuyết.

“Ma Diện Phán Quan!” Hữu Bảo bắt đầu thất thanh la lên.

Hắc y nhân nghe tiếng liền dừng lại, lập tức cảnh giác gờ trường kiếm trên tay phải hướng về phía ba người bọn họ, tiện đà nói nhỏ một tiếng.

“Là người!”

Tả Lâm sững sốt, “Á? Hắn biết chúng ta sao?”

Mặc Kính Trúc bước lên phía trước hai bước, “Có người đuổi theo người sao? Là Thập Cửu Phi Tinh?”

Trường kiếm trên tay hắc y nhân vẫn hướng về phía bọn họ, nhưng thân thể hắn lung lay càng lúc càng nhiều hơn.

“Người... Người muốn làm gì?”

Mặc Kính Trúc không trả lời, hai tròng mắt nhìn về phía sau hắc y nhân, ánh mắt sắc bén tàn khốc.

“Tả Lâm, Hữu Bảo!”

“Vâng, đại gia!”

“Giết không tha!”

“Tuân lệnh!”

Ngay khi hắc y nhân dựa vào thân cây trượt xuống một tấc, Tả Lâm cùng Hữu Bảo đã song song bổ nhào về cánh rừng phía sau hắc y nhân, mà Mặc Kính Trúc thì dè dặt tới gần hắn.

“Người bị thương sao?”

Hắc y nhân vẫn đang cảnh giác nhìn về mặt quan tâm của Mặc Kính Trúc đang ngồi chồm hổm trước mặt hắn, một lúc lâu sau, trường kiếm của hắn rút cuộc cũng vô lực buông xuống.

“Không có.” Hắn khàn khàn nói.

“Không có?” Mặc Kính Trúc hoang mang đỡ lấy hắn, “Nhưng mà...” Hắn đột nhiên ngừng lại, gờ tay lên tháo mặt nạ quỷ trên mặt hắc y nhân xuống, trước khi hắc y nhân còn chưa kịp phản ứng nhiều, đã ngạc nhiên kêu lên: “Là người!”

Hắc y nhân liếm liếm môi, hắn cảm thấy vô cùng khát khô, cả người không còn chút sức lực nào, trong cổ họng lại có vị chất, “Là ta thì sao?” Hắn vô lực nhắm mắt lại. “Người muốn... Người muốn bắt ta đến nha môn sao?”

Mặc Kính Trúc thật sâu liếc mắt nhìn hắn, sau đó quan tâm hỏi, “Người thấy sao rồi?”

Hắc y nhân nhẹ nhàng thở dài, “Ngực... Ngực rất khó chịu, toàn thân không còn chút sức lực nào, nửa điểm cũng không dùng sức được, tứ chi trầm hải (hài: xương cốt) một chút... một chút cũng không có sức, nhẹ nhàng bay bổng, giống... giống như say...”

“Là nội thương?”

“Không phải!” Hắc y nhân mở mắt, ánh mắt ảm đạm mờ mịt, “Độc.”

“Độc?” Hai hàng lông mày của Mặc Kính Trúc bỗng nhiên cau chặt, “Ở đâu?”

“Lưng.”

Không cần nghĩ ngợi, Mặc Kính Trúc lập tức giơ tay đỡ lấy hắc y nhân, xé bỏ lớp y phục sau lưng hắn, lập tức thấy ở trên lưng hắn có một điểm đỏ nhỏ, Mặc Kính Trúc lập tức ở điểm đỏ đó điểm vài huyệt đạo quan trọng.

“Vô dụng thôi,” Hắc y nhân mệt mỏi nói, “Ta... Ta thử qua rồi, thế nào cũng... cũng không ngăn được độc tính lan tràn, người... người cho dù điểm huyệt đạo toàn thân ta cũng vô dụng.”

Mặc Kính Trúc trong lòng trầm xuống, vội vàng đưa tay dán lên điểm đỏ, dùng sức một chút, sau đó một cây độc châm dài lập tức rơi vào lòng bàn tay hắn. Nhìn thấy độc châm kia, Mặc Kính Trúc không khỏi nhần mặt. Đó là một cây độc châm thoát nhìn tương đối “xinh xắn”, ở một đoạn trên đó còn có đủ chín loại màu sắc, vừa tươi đẹp lại mang theo màu sắc quý dị, có thể thấy được độc tính e rằng không phải phức tạp khó giải thông thường.

“Bọn chúng quá... quá dễ tiện,” Hắc y nhân lẩm bẩm, “Tìm người giúp đỡ... thì thôi, bảy mươi mấy người ta... ta cũng không sợ, nhưng... nhưng bọn chúng cứ nhiên lại bảo hai... hai tiểu cô nương chưa đầy bảy tuổi đến... ám toán ta, thực sự là quá... quá ghê tởm mà...”

Hắc y nhân hầu như ngồi phịch trên người Mặc Kính Trúc, Mặc Kính Trúc vươn tay đỡ hắn, tay còn lại cời ngoại bào khoác lên người hắn.

“Ta lập tức mang người trở về tìm tam sư muội, tam sư muội nghiên cứu qua các loại độc được, hẳn là...”

“Đừng!” Hắc y nhân vốn dĩ đang thần tình uể oải đột nhiên gầm lên một tiếng, “Không được... không được đưa ta đi tìm nàng! Ta đã viết... viết thư ly hôn rồi, chúng ta... chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa... Mặc kệ thế nào, người...” Hắn nắm lấy vạt áo của Mặc Kính Trúc, thở hổn hển, “Không được mang ta đi tìm... tìm nàng, ta... ta đã nói là... không bao giờ... bước chân vào Mai... Mai lâm nữa bước!”

Sao lại biến thành như vậy?

Mặc Kính Trúc đang muốn hỏi lại, Tả Lâm cùng Hữu Bảo đứng lúc một trước một sau trở về.

“Đại gia, hẳn sao rồi?”

“Trúng độc,” Mặc Kính Trúc nói, đem mặt nạ quý nhét vào trong ngực, tiện đà giơ tay ôm lấy hắc y nhân, “Ta phải mau chóng đưa hắn đến chỗ tam sư muội!”

Ba người lập tức phi thân ra ngoài rừng, mà hắc y nhân vẫn còn thì thào lẩm bẩm, “Không được... Không được mang ta đến... đến Mai lâm... Không được... Không được...”

Mây đen kéo đến, gió thổi xào xạc, mưa phùn rả rít liên miên không dứt, chẳng những bao phủ cả cánh đồng lúa mạch, cướp đi hi vọng của người nông dân, còn khiến lòng người thấm lạnh.

Cơ Hương Ngưng cau mày đứng lặng trước cổng lớn Cẩm hiên, mặc kệ là Nhiêu Dật Phong trong cơn tức giận viết thư ly hôn, hay là không thuyết phục được sư muội, tất cả chuyện đó đã không còn quan trọng nữa, một nỗi bất an lo sợ mãi không tan đi trong lòng mới là điều nàng lưu ý nhất.

Bây giờ, nàng mới hiểu được Nhiêu Dật Phong ở trong lòng nàng không chỉ chiếm một chút địa vị, hay là chưa đến mức khiến nàng nguyện ý cùng hắn rằng long đầu bạc, mà đã biến thành nàng vì hắn mà quan tâm, vì hắn mà tưởng niệm, mấy ngày không gặp hắn thì đã nhớ hắn rồi.

Đối với những nữ nhân khác thì như vậy là đã đủ rồi, nhưng đối với nàng thì vẫn thiếu! Trái tim nàng so với những nữ nhân khác thâm trầm phức tạp hơn, cho nên, nàng cũng cần nó sâu sắc hơn, thậm chí là tình cảm mãnh liệt mới thỏa mãn nàng.

Chỉ là, vẫn còn thiếu một chút... Nhưng là thiếu cái gì?

Hồ Ngọc lén lút đi tới sau lưng nàng, “Tiểu thư, ngài còn đang lo lắng sao?”

Cơ Hương Ngưng than nhẹ, “Ta có thể không lo lắng sao?”

Hồ Ngọc trầm mặc một lát.

“Nhưng mà cô gia đã viết thư ly hôn rồi.”

“Hai việc này là hoàn toàn khác nhau, huống...” Cơ Hương Ngưng chậm rãi xoay người lại, “Hắn chỉ là nhất thời tức giận, chờ hắn về kinh rồi, ta sẽ giải thích với hắn.”

“Nhưng tứ tiểu thư vẫn phản đối nha! Không được ba người kia đồng ý, không được tiết lộ thân phận, đây là ước định năm xưa của mọi người mà!”

Lúc này đổi lại là Cơ Hương Ngưng im lặng chốc lát.

“Đề nghị này là do sau khi cha nương vân du, sư muội mới đề ra, lúc đó chúng ta cũng chỉ cho rằng cẩn thận một chút cũng là việc nên làm, nhưng bây giờ sư muội lại toàn do vui buồn cá nhân mà quyết định tất cả, như vậy đã thoát khỏi dụng ý ban đầu. Cho nên, ta quyết định đề nghị bạn đời của mình của mình sẽ do mình tự quyết định, chỉ cần đại sư huynh và nhị sư huynh đồng ý, sư muội có phản đối cũng vô dụng.”

Hồ Ngọc nghe vậy, yên lặng nhìn Cơ Hương Ngưng một lát.

“Tiểu thư, ngài rất để ý đến cô gia sao?”

Cơ Hương Ngưng liếc nhìn Hồ Ngọc một cái, lập tức ngồi với chỗ trước đàn tranh, nhưng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mặt đàn.

“Ta nghĩ mình để ý hắn, nhưng mà...”

“Vẫn còn chưa đủ?”

Cơ Hương Ngưng gật đầu, “Là thiếu, ta nghĩ...” Nàng đột nhiên im lặng, cùng Hồ Ngọc không hẹn mà cùng kinh ngạc đảo mắt nhìn người mới từ trong mưa phi thân vào. “Đại sư huynh!”

“A? Đại gia, ngài đã về!”

Mặc Kính Trúc lắc lắc đầu vẩy nước, Hồ Ngọc nhanh chóng mang khăn mặt tới, Cơ Hương Ngưng đứng dậy quan tâm hỏi: “Đại sư huynh, huynh trời mưa còn tới, có phải có việc gì quan trọng?”

“Đúng là có, nhưng mà...” Mặc Kính Trúc chăm chú nhìn Cơ Hương Ngưng, “Trước tiên nói cho ta biết, tam sư muội, muội cùng muội phụ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nàng nhất thời trừng to mắt, “Đại sư huynh sao lại biết?” Cơ Hương Ngưng kinh ngạc hỏi.

“Đừng hỏi ta làm sao lại biết, “Mặc Kính Trúc nhận lấy khăn mặt Hồ Ngọc mang tới, “Nói cho ta biết là được.” Nói rồi, hắn bắt đầu chà lau nước mưa trên người.

Cơ Hương Ngưng chần chờ một lát, sau đó lập tức đem toàn bộ nói ra, bao gồm cả việc Đông An Nam tới tìm Nhiều Dật Phong, còn có Nhiều Dật Phong tức giận viết thư ly hôn với nàng, tất cả mọi chuyện đều nói ra hết. Đề nghị của nàng nếu như muốn được đại sư huynh đồng ý, nhất định phải cho huynh ấy hiểu hết tất cả.

“... Muội thật không ngờ Đông đại nhân cư nhiên lại làm chuyện như vậy,” Cơ Hương Ngưng bất đắc dĩ thở dài. “Nếu không thì chuyện này sẽ không xảy ra!”

Mặc Kính Trúc hiểu rõ, gật đầu, “Thì ra là vậy, khó trách hắn tức giận đến thế,” Mặc Kính Trúc than thở. “Nếu như không có Đông đại nhân xen một chân vào, ta nghĩ muội phụ sẽ rất kiên trì tiếp cận muội tới cùng, tuy rằng hắn không nói rõ, nhưng ta có thể cảm giác được thâm tình của hắn với muội rất sâu.”

“Chỉ là Đông đại nhân có những lời nói và hành vi khinh miệt, khiêu khích như vậy, đúng là tổn thương rất lớn đến lòng tự trọng của muội phụ, lại thêm muội vô tình thừa nhận, càng giống như xát muối lên vết thương của hắn, tính tình hắn nhìn cũng tốt, nhưng nam nhân ai cũng có lòng tự trọng của mình, đổi lại là ta, ta nghĩ ta cũng không thể chịu đựng được!”

Cơ Hương Ngưng mở miệng muốn nói lại thôi, chỉ biết thở dài.

Mặc Kính Trúc đem khăn mặt trả lại cho Hồ Ngọc, “Lúc đó muội hắn nên nói cho hắn biết mới phải.”

“Thế nhưng sư muội phản đối.” Mặc Kính Trúc vừa nghe xong lại nhú mày, Cơ Hương Ngưng nhanh miệng trước khi hắn mở lời lại tiếp tục nói. “Cho nên, muội hi vọng đại sư huynh cùng nhị sư huynh đồng ý, bạn đời của mình, bản thân mình có thể tự quyết định, không cần người khác đồng ý.”

Hàng lông mày lập tức dân ra! “Ta đồng ý,” Mặc Kính Trúc không do dự nói, “Về phần sư đệ cứ để cho ta nói, chắc là không có vấn đề gì.”

“Vậy trước tiên cảm tạ đại sư huynh.”

“Không cần khách khí. Chuyện này...” Mặc Kính Trúc lập tức đổi chủ đề, “Ta có thể thỉnh sư muội giúp một việc không?”

“Đại sư huynh cứ nói.”

Mặc Kính Trúc đầu tiên liếc nhìn ra cửa sổ, sau đó lập tức thu hồi tầm mắt.

“Muội có biết Ma Diện Phán Quan lại tái xuất giang hồ không?”

Cơ Hương Ngưng gật đầu, “Biết, hắn một lần phát ra bốn Phán Quan Hịch, xem ra, lại có không ít bá tánh chủ động lập bài vị trường sinh thờ phụng hắn rồi!”

Mặc Kính Trúc hai mắt thâm trầm chăm chú nhìn nàng, “Muội nghĩ hắn là người xấu, hay là người tốt?”

“Đều không phải xấu hay tốt,” Cơ Hương Ngưng không cần nghĩ ngợi trả lời, “Hắn là một anh hùng chân chính, một người không màng tới hư danh, một anh hùng chân chính không cần được đền đáp!”

“Muội chắc chắn?”

“Đương nhiên chắc chắn,” Cơ Hương Ngưng tựa hồ thấy có chút kỳ quái khi hắn hỏi như vậy. “Đại sư huynh không phải sớm biết nhận xét của muội về Ma Diện Phán Quan rồi sao?”

Hắn nở nụ cười, “Tốt lắm, người ta muốn muội giúp đỡ chính là hắn.” Mặc Kính Trúc cơ hồ rất cao hứng, “Hắn một mình đấu với Thập cửu phi tinh, đối phương lại tìm trên dưới hơn bảy mươi người giúp đỡ, hơn nữa còn sai hai tiểu cô nương mới được bảy tuổi tới ám toán hắn, kết quả là hắn trúng độc, hơn nữa còn vô phương ngăn chặn độc tính lan tràn, bây giờ nhìn thấy sư muội có thể giải độc cho hắn không.”

Cơ Hương Ngưng lập tức trầm ngâm hỏi: “Tình trạng hắn bây giờ sao rồi?” Đối với y thuật, nàng chỉ hiểu qua loa, sơ sài, bởi vì mẫu thân nàng không biết y thuật, nhưng cũng từng đặc biệt nghiên cứu qua chất độc, bởi vì thái tử tiền nhiệm từng bị người ta hạ độc.

“Miệng khô lưỡi khô, lồng ngực khó chịu, toàn thân vô lực, ngay cả đứng cũng không đứng nổi, hơn nữa mỗi ngày vào đúng thời điểm hắn trúng độc châm, độc lại phát tác, mỗi lần phát tác đều tiêu hao không ít sức lực của hắn, hắn cũng càng ngày càng hư nhược.”

Cơ Hương Ngưng càng nghe sắc mặt càng trầm xuống, “Độc châm đâu?”

Mặc Kính Trúc lập tức lấy độc châm được gói trong khăn tay đưa cho nàng, Cơ Hương Ngưng mở ra nhìn thật kỹ, còn để sát mũi vào từng loại màu sắc tỉ mỉ ngửi qua.

“Hắn đâu rồi?”

“Không thể cưỡi ngựa, đành phải ngồi xe ngựa đi, chắc cũng đã tới rồi, ta trước tiên đến báo với muội một tiếng, uội chuẩn bị sẵn.” Nói xong, Mặc Kính Trúc dùng cầm chỉ chỉ độc châm, “Thế nào? Biết là độc gì không?”

“Chưa xác định chắc chắn được, muội phải xem qua khí sắc của hắn, lại phải bắt mạch, chỉ là...” Cơ Hương Ngưng phiền não thở dài. “Nếu như muội đoán không nhầm, hắn là đi tìm người hạ độc lấy thuốc giải sẽ tương đối có hi vọng hơn, tìm muội cũng vô dụng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì thời gian điều chế độc dược phải là ba năm, cũng như vậy, thời gian điều chế giải dược cũng phải tốn ba năm, mà người trúng độc chịu đựng chưa tới một tháng thì sẽ vì toàn thân kiệt sức mà bỏ mạng!”

Mặc Kính Trúc thay đổi sắc mặt, “Muội xác định?”

Cơ Hương Ngưng do dự một lát, “Muội trước tiên phải bắt mạch mới xác định được, bắt quá, chắc là đúng được bảy phần.”

“Thế thì, tam sư muội,” Mặc Kính Trúc quay đầu nhìn về phía cổng, “Muội tốt nhất là nên chuẩn bị tâm lý.”

Cơ Hương Ngưng cũng theo đó nhìn ra cổng, “Chuẩn bị tâm lý?” Có hai người đang từ Mai lâm nhảy ra, trong đó có một người đang mang theo một người khác, “Sao lại chuẩn bị tâm lý?”

“Bởi vì Ma Diện Phán Quan chính là...”

Mặc Kính Trúc còn chưa nói xong, Hồ Ngọc đang bước lên phía trước tiếp nhận người đang được Tả Lâm đỡ trên tay, sợ hãi kêu lên thất thanh, “Cô gia!?”

Cơ Hương Ngưng chấn động toàn thân, “Tướng công?” Nàng không dám tin tưởng hô to, lập tức bước nhanh về phía người được Tả Lâm đặt trên tháp gấm, nhìn thấy người kia hai mắt khép chặt, sắc mặt tái nhợt, mặt nàng càng lúc càng biến sắc, “Tướng công, sao lại...” Nàng đột nhiên dừng lại, gờ ngón tay đặt lên cổ tay hắn, rồi lại vạch mắt, thậm chí là răng, bên gáy, sau tai, sau đó lại nhìn sang Mặc Kính Trúc, trong hai tròng mắt long lanh như có nước.

“Đại sư huynh!”

Mặc Kính Trúc tâm tình trầm xuống, “Yên tâm đi, sư muội.” Mặc Kính Trúc vội nói, “Ta đi tìm sư đệ, có thể chúng ta sẽ tìm được người hạ độc!”

Cố gắng nén lại đau đớn không hiểu rõ trong lòng, Cơ Hương Ngưng cố gắng trấn định phân phó, “Đại sư huynh, phải nhanh lên một chút, bạch hổ châm của muội cùng lắm chỉ có thể kéo dài giúp hắn được trên dưới mười bốn ngày, nhiều hơn không được!”

Mặc Kính Trúc cắn răng. “Được rồi, một tháng cũng đủ, chúng ta nhất định về kịp.” Nói xong, hắn xoay người bỏ đi. “Tả Lâm, người ở lại hỗ trợ.”

Tả Lâm khom người, “Vâng, đại gia!”

“Hồ Ngọc, mau chuẩn bị giường đệm trên giường ta cho tốt!” Phân phó Hồ Ngọc xong, Cơ Hương Ngưng lại vội vàng phân phó Tả Lâm, “Tả Lâm, giúp ta đem tam cô gia ôm vào phòng!”

Sau khi đem Nhiều Dật Phong sắp xếp ổn thỏa ở khuê phòng của mình, Cơ Hương Ngưng vừa vắt khăn mặt vừa nói, “Tả Lâm, đi thay tam cô gia lấy vài bộ quần áo sạch tới... Hồ Ngọc, đến tủ thuốc lấy một nửa Thiên niên lão tham vương cùng hai chỉ Mấu kê sắc thành hai chén, nhanh đi!”

Hai người kia vừa rời khỏi, Cơ Hương Ngưng liền dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Nhiều Dật Phong, có lẽ là khăn mặt ướt đã kinh động tới hắn, cũng có thể đã đến lúc tỉnh rồi, nói chung, khi Cơ Hương Ngưng bắt đầu lau xuống cổ hắn, Nhiều Dật Phong đột nhiên mở mắt, đầu tiên là hoang mang dờ dẫm nhìn lên nóc nhà, sau đó bắt đầu chuyển động, hắn thoáng thấy Cơ Hương Ngưng đang cúi đầu lau người giúp hắn, hai tròng mắt bỗng nhiên phần nộ mở to.

“Nàng!” Hắn khàn khàn rên nhẹ, cùng lúc đó đưa tay đẩy nàng ra, cũng giãy giụa muốn đứng dậy. “Ta nói là sẽ... không bao giờ... trở lại... Mai lâm, ta... ta phải... phải đi...”

“Tướng công, không được, chàng không thể xuống giường!”

Cơ Hương Ngưng sợ hãi muốn ngăn cản hắn, nhưng lại bị hắn dùng lực đẩy ra, lão đảo lui về sau hai bước, còn chưa đứng vững, chợt nghe thấy “âm” một tiếng, Nhiều Dật Phong lại ngã xuống đất.

“Đừng... Đừng gọi ta là tướng công...” Nhiều Dật Phong thổ hển hển đứng dậy, cố gắng ôm lấy cái ghế bên giường, “Ta đã... không phải là tướng công.. của nàng nữa, ta... phải đi!” Nói xong, hắn lại lão đảo muốn đứng lên, đáng tiếc là chân còn chưa đứng thẳng, lại mềm nhũn ra, ngã xuống, cả cái ghế cũng bị hắn đụng cho lật ngửa, cả người chật vật ngã trên đất.

“Tướng công!” Cơ Hương Ngưng vội vàng chạy tới muốn đỡ hắn, thế nhưng, vừa mới chạm tới hắn một cái, lại bị hắn đẩy ra.

“Cút ngay!” Hấn rống lên rồi lại bắt đầu đỡ lấy cái ghế, bắt lấy mép giường, ra sức chuyển động thân thể hư nhược của mình.

Lại một lần nữa, Cơ Hương Ngưng thử dịu đỡ hấn, nhưng hấn vẫn như trước đẩy ra, nhưng rồi cũng vì vậy mà hấn mất đi trọng tâm, tiếp tục ngã, “cách” một tiếng, lúc này, đầu đập vào ghế, hấn rên rỉ ôm đầu; Cơ Hương Ngưng lần thứ hai tiến lên dịu đỡ, nhưng, bất luận có thử mấy lần, đều chỉ là ngay lúc nàng sắp chạm vào hấn, hấn lại phần nộ đẩy nàng ra. (TN: Em mệt với 2 anh chị lắm rồi nha =.=)

Nhìn thấy hấn ngã tới ngã lui thê thảm như vậy, Cơ Hương Ngưng rốt cuộc nhịn không được ứa nước mắt, “Được, được, được, thiếp nói với chàng, thiếp nói với chàng!” Nàng bỗng nhiên nắm lấy cánh tay hấn. “Thiếp ta Bạch Hổ cấm vệ! Là Bạch Hổ cấm vệ trong kinh thành tứ đại cấm vệ!”

Cánh tay đang chuẩn bị lần thứ hai đẩy nàng ra bỗng nhiên cứng đờ, Nhiều Dật Phong ngây người một lúc, mới kinh hoàng lắm bầm, “Nàng... Nàng nói cái gì? Kinh thành... Kinh thành tứ đại cấm vệ?” Hấn hoang mang đảo mắt, “Bạch Hổ... Bạch Hổ cấm vệ? Nàng là... Là Bạch Hổ cấm vệ?”

“Thiếp thân chính là Bạch Hổ cấm vệ.” Cơ Hương Ngưng thở dài, “Tướng công, chàng trước tiên nằm lên giường đã, thiếp thân sẽ từ từ nói hết với chàng, được chứ?”

6. Chương 06

Edit: chikarin11906

Chương 6

Môn cách hoa thâm mộng cự du,
Tịch dương vô ngữ yển quy sâu,
Ngọc chúc hương động tiểu liêm câu.
Lạc như vô thanh xuân vọng lệ,
Hành vân hữu ảnh nguyệt hàm tu,
Đồng phong lâm dạ lãnh vu thu ——
Ngô văn anh • hoán khê sa

Cẩn thận bưng trên tay chén canh gà nhâm sâm vừa mới nấu, Hổ Ngọc giơ tay đẩy cửa phòng bước vào, vừa lúc nghe Cơ Hương Ngưng nói mấy câu cuối cùng, liền lén lút đứng ở một bên chờ nàng nói xong.

“...Bởi vậy, thiếp thân hằng năm tháng mười hai đến tháng hai đều phải vào cung bồi giá, sở dĩ, Đồng đại nhân mới nhận biết thiếp thân, chứ không phải thiếp thân đối với hấn có gì đặc biệt, như vậy tướng công hiểu rồi chứ?”

Nghe Cơ Hương Ngưng dài dòng kể lại xong, Nhiều Dật Phong im lặng hơn nửa ngày không nói một chữ, không biết là hấn nghe không hiểu, hay đang suy nghĩ nên làm sao tiếp nhận sự kiện này. Mãi đến khi Hổ Ngọc đem canh gà nhâm sâm đưa tới tay hấn, lại bị Cơ Hương Ngưng lấy lại thổi thổi khí.

“Tại sao đến bây giờ mới bằng lòng nói cho ta biết?” Hấn cúi đầu hỏi.

Cơ Hương Ngưng bắt đầu thở dài, “Bởi vì ngày trước bốn sư huynh muội bọn thiếp đã từng ước định, để tránh phiền phức không hay xảy ra, trừ khi được cả bốn người đồng ý, bằng không không thể nói ra thân phận của mình với bất cứ ai. Thế nhưng, sư muội trước sau vẫn không đồng ý để chàng biết chuyện này,

mãi đến hôm nay, thiếp thân được đại sư huynh đồng ý, quyết định bạn đời của mình sẽ do chính mình quyết định có nói hay không, không cần người khác cho phép, cho nên thiếp thân mới có thể nói với chàng.”

Nhiều Dật Phong lại trầm mặc một lát.

“Người đã cứu ta...là đại sư huynh nàng?”

Cơ Hương Ngưng gật đầu. “Đại sư huynh là Thanh Long cấm vệ, cùng nhị sư huynh Huyền Vũ cấm vệ là đồ đệ của cha thiếp, tiểu sư muội Chu Tước cấm vệ là đồ đệ của nương, bất quá, tiểu sư muội chỉ học võ.”

Nhiều Dật Phong nhíu mày chăm chú nhìn nàng. “Vậy nàng... cũng biết võ?”

Cơ Hương Ngưng lắc đầu. “Không, thiếp thân không có khả năng luyện võ, thế nhưng thiếp thân tinh thông kỳ môn thuật, thiếp thân sở dĩ phải ở lại chỗ này, chính là vì thiếp thân phải trấn thủ phương vị Bạch Hổ ở Kim Lăng thành, thiếp thân hằng năm ít nhất phải ở đây ba tháng.” Nói rồi, nàng đem canh gà đặt lại vào tay Nhiều Dật Phong. “Tướng công, không nóng nữa, mau uống đi.”

Nhiều Dật Phong một bên từng ngụm từng ngụm chậm rãi uống, một bên tựa hồ còn muốn nói cái gì, nhưng Hồ Ngọc lại chịu không được im lặng thừa cơ tiến tới.

“Cô gia, ngài thật sự là... Ma Diện Phán Quan?”

Nhiều Dật Phong liếc mắt nhìn nàng, gật đầu.

Hồ Ngọc không khỏi bất mãn mở miệng. “Hôm đó hỏi cô gia có biết võ hay không, ngài nói không biết!”

“Ta có nói không sao?” Nhiều Dật Phong chậm rãi nói. “Ta chỉ hỏi ngược lại người, sao người lại nghĩ là ta biết võ?”

Hồ Ngọc ghen lời, “Kia... Kia... Ma Diện Phán Quan xuất hiện trên giang hồ đã bốn mươi năm, cô gia, ngài thật sự già đến vậy sao?”

Nhiều Dật Phong cười hắc hắc, “Thế nào, cô gia ta có kỹ thuật dưỡng nhan thuât sao?”

Hồ Ngọc nhất thời ngẩn ra, Cơ Hương Ngưng cũng phụt cười.

“Tướng công là đồ đệ của Ma Diện Phán Quan?”

Uống hết canh gà còn lại, Nhiều Dật Phong đưa chén trả lại cho Hồ Ngọc rồi nói. “Tám năm trước sư phụ qua đời, ta mới thay thế người trở thành Ma Diện Phán Quan.”

“Tám năm trước?” Hồ Ngọc cầm cái chén không, chuyển mắt suy nghĩ một chút, tiện đà kinh hô. “A? Cô gia, vậy... vậy mười ba mặt Phán Quan Hịch chẳng phải do ngài phát ra sao?”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai. “Hết cách, khi đó mới vừa đánh giặc xong, thời thế hỗn loạn, đời sống nhân dân đói khổ, nhất là những nơi trực tiếp bị chiến tranh tàn phá còn thê thảm hơn, những kẻ nhân dịp mượn gió bẻ măng đột nhiên tăng lên rất nhiều, quan viên gian thương đánh cướp khắp nơi, không cần phải nói, khiến rất nhiều lão bá tánh không sao sống được!”

“Oa—” Hồ Ngọc vừa tán thán vừa sùng bái chăm chú nhìn Nhiều Dật Phong. “Hóa ra kỹ lục phát ra nhiều Phán Quan Hịch trong năm nhất là của cô gia đó nha!”

Đúng vậy, sang năm một lượt phát hai mươi mặt Phán Quan Hịch cho nàng, xem nàng có càng cao hứng nữa hay không!

Nhiều Dật Phong nhin không được trừng mắt, không nói câu nào.

“Thế thì tướng công tại sao phải làm việc phá hỏng hình tượng của mình như vậy?” Cơ Hương Ngưng đột nhiên xen vào hỏi.

Nhắc đến việc này, Nhiều Dật Phong không khỏi hít sâu một hơi, “Cái này phải nhắc tới cha nương ta, thành thật mà nói, nếu như cha nương vẫn còn tại thế, Phán Quan Hịch hằng năm đều phải phát mười mặt cho họ, bởi vì cha ta là một là một đại ác thương thật sự. Nhớ năm đó ta năm lần bảy lượt muốn họ quyên ngân lượng giúp người bị thiên tai, kết quả bọn họ thật sự hết sức keo kiệt, nói cái gì tiền chỉ có thể ỉn dùng, sao lại lãng phí trên người kẻ khác.”

“Lúc đó ta nhất thời nổi giận, ta liền bật thốt lên, nếu như có thể, ta nhất định đi cướp cửa hàng của Nhiều gia trước! Sau đó lại bảo sư phụ ta phát Phán Quan Hịch cho bọn họ, bởi vì sư phụ nể tình ta, nên chưa từng động đến bọn họ. Kết quả là sau một lần bị cướp, cha lại xốc cổ ta hỏi có phải ta đã cầu kết đạo phải đi cướp hay không?”

“Cho nên, sư phụ đã dạy ta làm như vậy, người nói nếu ta càng ấu, sẽ càng không có người hoài nghi ta. Hơn nữa, bởi vì ta là con trai độc nhất, cho nên muốn xa nhà cũng không dễ dàng gì, cha nương quản lý ta rất chặt chẽ, chỉ cần đi xa một chút, liền bảo một đồng người đi theo ta, bất luận ta có kháng nghị thế nào cũng không được, cho nên...”

Hắn nhún nhún vai. “Một tên bất hiếu ăn chơi trác táng bỏ nhà đi khắp nơi du ngoạn, hai ba ngày không trở về nhà là chuyện bình thường, chỉ cần bọn họ quen là được! Dù sao ta cũng đang chơi mà! Cũng chẳng có gì cần phải lo lắng, đúng không? Cho nên, khi ta chính thức tiếp nhận vị trí Ma Diện Phán Quan, đây sẽ là một lá chắn tốt.”

Hắn nói xong ung dung tự tại, nhưng trong lòng Cơ Hương Ngưng lại âm thầm nổi lên một trận sóng to.

Chỉ vì che giấu một thân phận khác của mình, hắn liền hi sinh hình tượng bản thân, khiến bản thân bị người ta mắng chửi, bị người ta miệt thị, chế nhạo, để dễ dàng đi làm một việc không có chút thù lao nào, thậm chí còn khó thể đánh mất tính mạng?

Đổi lại là nàng, nàng có làm được không? Cơ Hương Ngưng không khỏi để tay lên ngực tự hỏi.

“Chính xác,” Hồ Ngọc lầm bầm nói, “Ta đến bây giờ còn không dám tin tưởng! Thảo nào những năm gần đây, Ma Diện Phán Quan phát Phán Quan Hịch cho những cửa hàng Nhiều gia vùng khác đặc biệt nhiều!”

Nhiều Dật Phong cười cười không nói, lại nhắm mắt lại, Cơ Hương Ngưng kỳ lạ nhìn chăm chú nhìn hắn trong chốc lát.

“Tướng công, nếu như không phải đại sư huynh cứu chàng, chàng sẽ cho thiếp biết không?”

“Không.”

“Tại sao?”

Này còn phải hỏi nữa à? “Nàng đã đủ khinh thường ta là tên ăn chơi trác táng rồi, ta làm sao còn dám để nàng biết ta làm tội phạm bị truy nã số một của quan phủ?”

“Thế nhưng chàng chính là vì bá tánh mà!”

Nhiều Dật Phong chậm rãi mở mắt, “Ta nghĩ thứ nàng hi vọng chính là ta có thể đi lấy vị trí trạng nguyên hay gì đó, sau đó làm một vị quan lớn giống như Đông đại nhân.”

Nghe thấy châm biếm từ trong lời nói của hắn, Cơ Hương Ngưng không khỏi buông mắt than nhẹ, “Tướng công còn tức giận sao?”

“Ta nào dám.”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một hồi.

“Tướng công, chàng mệt mỏi rồi, ngủ một lát đi!”

Nhiều Dật Phong không có dị nghị gì, bởi vì hắn đã sớm mệt mỏi, sau khi Cơ Hương Ngưng cùng Hồ Ngọc đỡ Nhiều Dật Phong ngủ xong, hai người liền rời khỏi gian phòng.

“Tiểu thư,” Hồ Ngọc mở miệng nói nhỏ: “Cô gia dường như không vui vẻ lắm!”

“Để hắn nghỉ ngơi cho khỏe, có lẽ ngày mai tinh thần sẽ tốt hơn.” Chỉ cần có sức khỏe, tâm tình tự nhiên cũng sẽ không xấu đi. Mà nàng, cũng có một chút chuyện cần phải ngẫm lại.

Thế nhưng mãi cho đến hừng đông, độc thương trong người Nhiều Dật Phong lại phát tác, Cơ Hương Ngưng mới phát hiện sức khỏe Nhiều Dật Phong căn bản không tốt chút nào, ngược lại càng lúc càng xấu.

Lúc trước Tả Lâm đã cảnh cáo Cơ Hương Ngưng, Nhiêu Dật Phong lúc bị độc phát tác sẽ rất thống khổ, các nàng tốt nhất là đừng ở một bên xem. Thế nhưng Cơ Hương Ngưng kiên trì nhất định phải ở một bên chăm sóc, Hồ Ngọc tự nhiên cũng không rời khỏi nàng.

Mãi đến giờ Dần một khắc, Nhiêu Dật Phong đang ngủ say đột nhiên tỉnh dậy, còn nói hần rất khát nước.

Không ngờ chén trà mới uống được phân nửa, hần bỗng sẩy tay làm rớt chén, Cơ Hương Ngưng vội vàng đem khăn mặt tới chà lau giúp hần. Cho đến khi nàng ngẩng đầu nhìn, lại bất giác bị hù cho sợ.

Nhiêu Dật Phong sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng vẫn cắn chặt răng làm như không có việc gì nói. “Còn... Còn chưa lau xong mà?”

Cơ Hương Ngưng ngơ ngác nhìn bộ dạng thống khổ của hần, nhất thời không thốt thành lời, chỉ cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt theo đó xuyên vào trái tim nàng.

Tả Lâm lãnh tỉnh cố ý bảo Hồ Ngọc đem Cơ Hương Ngưng samh một bên, tự mình ngồi vào giường đỡ lấy Nhiêu Dật Phong, để hần tựa vào người mình.

“Có lạnh không, tam cô gia?”

Bất ngờ co giật một chút, Nhiêu Dật Phong nhắm chặt mắt. “Có... một chút.”

Tả Lâm vội vàng kéo chăn bao chặt hần. “Như vậy tốt hơn chưa?”

Miễn cưỡng kéo khóe môi lên, Nhiêu Dật Phong hơi hơi run nói: “Đa... đa tạ.”

Tả Lâm nhìn Cơ Hương Ngưng chăm chú, “Tam tiểu thư, hai người tốt nhất nên ngủ trước đi! Ở đây có ta là được rồi.”

Thân thể lại có chút co giật, Nhiêu Dật Phong hơi thở dồn dập, “Nàng... Đi ngủ trước, đừng... đừng lo cho ta...”

Cơ Hương Ngưng rút cuộc hồi phục tinh thần, nhưng như thế càng khiến nàng đau lòng hơn, bởi vì nàng hiểu rất rõ mình không thể giảm bớt thống khổ cho hần, cho dù có điểm hôn huyết, thụ huyết của hần, hần cũng sẽ vì quá đau mà tỉnh lại, đây chính là chỗ độc ác của loại độc này, người trúng độc phải chịu thống khổ tới chết mới thôi!

Thế nhưng nhìn thống khổ cứ liên tục kéo đến trên người hần, sắc mặt hần cũng từ từ nhạt dần, những giọt mồ hôi cổ găng không chế đau đơn từ trên mặt chảy ra, hần bắt đầu bị từng trận co giật.

Cơ Hương Ngưng rút cuộc nhận không được nữa. “Tả... Tả Lâm, điểm thụ huyết, để... để tam cô gia nghỉ ngơi một chút!” Giọng nói nàng cũng theo đó run run.

Tả Lâm hơi liếc nhìn Nhiêu Dật Phong một chút. “Thế nhưng tam tiểu thư, tam cô gia bây giờ chỉ mới bắt đầu!”

Toàn thân khắp nơi co giật đến đáng sợ, Nhiêu Dật Phong hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi trên trán đổ ra như mưa, thậm chí ngay cả ngũ quan cũng biến đổi, nhưng vẫn thở hổn hển nói. “Không... Không cần, không... sao cả, ta... ta chịu được...”

“Nhưng... Nhưng mà, như vậy chàng sẽ rất đau đớn!” Cơ Hương Ngưng nhận không được ghen ngào.

Nhiêu Dật Phong giống như muốn nói cái gì, nhưng bỗng nhiên lại cắn chặt răng, đau đớn tận xương tủy, dây vô như bị lằng trì, khiến cả người hần run lên bần bật, da thịt trên khuôn mặt cũng hoàn toàn méo mó thay hình đổi dạng, sắc mặt bắt đầu chuyển thành một màu xanh mét đáng sợ, nhưng hần vẫn như trước liều mình nén xuống, cổ họng cũng không phát ra tiếng nào, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc gián đoạn của hần.

Tả Lâm cố gắng ôm lấy hần, tránh cho hần vì giây giụa trở mình mà ngã xuống giường.

Cơ Hương Ngưng ngơ ngác giống như đá tạc tượng điêu khắc đứng ở một bên, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay vô tình cắm vào da thịt cũng không hề có cảm giác, ánh mắt vừa đau đớn vừa bất lực của nàng dừng lại trên khuôn mặt thê lương thống khổ đến cực điểm của Nhiêu Dật Phong, cuối cùng hiểu được cái gì gọi là lòng đau như dao cắt!

Nước mắt nàng lặng lẽ chảy xuống, Hồ Ngọc đứng một bên trong lòng run sợ nắm chặt cánh tay nàng.

“Tiểu... Tiểu thư, cô gia... Cô gia chịu không nổi a!”

Còn chưa nói xong, đột nhiên nghe tiếng Nhiêu Dật Phong hừ nhẹ một tiếng, đã thấy cả người hắn đột nhiên bất động, ngoại trừ tứ chi có hơi co giật, còn lại hai mắt hắn nhắm nghiền, không chút động đậy, ngay cả chút hơi tàn còn sót lại cũng yếu ớt như có như không, quả thực khiến người ta không thể tin được hắn còn sống.

Cơ Hương Ngưng không khỏi kinh hô một tiếng, rung mình, chợt hồn hển xông tới, cẩn thận vươn tay đặt lên mạch tượng của Nhiêu Dật Phong.

“Tam cô gia bất tỉnh rồi.” Tả Lâm trấn định nói.

“Xong... Xong rồi sao?” Cơ Hương Ngưng run rẩy hỏi.

Tả Lâm do dự một chút, mới bắt đầu nói: “Không phải, ít nhất cần phải một canh giờ.”

“Một... Một canh giờ!?” Cơ Hương Ngưng nhất thời sợ hãi thối lui hai bước.

Trời ạ! Hắn mỗi ngày đều phải chịu đựng như thế một canh giờ sao?

Như vậy hắn có thể chống đỡ được bao lâu? Chống đỡ được một tháng không?

Bỗng nhiên, nàng xoay người ra khỏi cửa phòng hướng tới Thư hiên, còn phân phó Hồ Ngọc đang theo sát phía sau, “Hồ Ngọc, ta đi viết đơn thuốc, trời vừa sáng người liền tiến cung căn theo những gì viết trên đơn, đi tìm thái hậu, bất luận như thế nào, trên đơn thuốc viết gì toàn bộ đều phải lấy cho được!”

Bây giờ chuyện duy nhất mà nàng có thể làm là giúp hắn có đủ sức khỏe để tiếp tục chống đỡ, cho đến khi đại sư huynh tìm được thuốc giải trở về mới thôi!

Nhiêu Dật Phong mặc dù vẫn đang trong vòng sống chết, nhưng hắn trước sau vẫn nhớ đến những nạn dân đang bị lũ lụt làm hại, thế nhưng, ngoài nằm trên giường ra hắn không thể làm được gì khác, đành phải viết một lá thư cho Trịnh Toàn Lộc, đem địa điểm cất giấu vàng bạc châu báu cướp được nói cho Trịnh Toàn Lộc biết, bảo Trịnh Toàn Lộc thay hắn xử lý việc giúp nạn thiên tai. Về phần Nhiêu phủ, cũng chỉ có thể tạm thời giao cho nhi tử của Trịnh Toàn Lộc là Trịnh Nguyệt Phong quản lý.

Về phần Thu Hải Đường, Nhiêu Dật Phong cùng Trịnh Toàn Lộc dĩ nhiên đều không có ở Nhiêu phủ quản lý, đây quả là cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống, ở đây cũng không có ai dám ngăn cản nàng động tay động chân, vì vậy, nàng bắt đầu kế hoạch được sắp xếp đã lâu của mình, từng bước đem người của mình xếp đặt trong Nhiêu phủ.

Mà người đầu tiên, chính là phụ thân của nhi tử nàng – Lâm Hằng Võ.

Năm đó, sau khi nàng mới vừa đến Thụý Di viện không lâu, đã được Lâm Hằng Võ coi trọng, chuộc thân cho nàng, nhưng không ngờ vào một ngày khi nàng sinh nhi tử xong, Lâm Hằng Võ lại một đi không trở lại. Để nuôi nấng nhi tử, nàng không thể làm gì khác hơn là trở lại làm việc ở Thụý Di viện, sai đó lại vào Nhiêu phủ.

Sau này, khi Nhiêu Dật Phong xuất kinh không được bao lâu, nàng lén đi gặp nhi tử thì cư nhiên gặp được Lâm Hằng Võ cũng trở về tìm nhi tử. Vì vậy, hai người nối lại tình xưa, lần thứ hai ăn nhịp với nhau, đồng mưu nhắm tới sản nghiệp của Nhiêu phủ.

Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, vô duyên vô cớ, nghe nói Nhiêu Dật Phong ở ngoài đang bệnh sắp chết, cho nên Trịnh Toàn Lộc đành phải thay thế chủ tử đi làm chút chuyện. Trong tưởng tượng của Thu Hải Đường, Nhiêu Dật Phong tốt nhất là bệnh dậy không nổi, như vậy, nàng chính là chủ nhân Nhiêu phủ rồi, cho dù Nhiêu phủ nhân có trở về, nàng không tin là không thể làm gì được kẻ quái dị kia.

Nếu lỡ xui xẻo là Nhiêu Dật Phong không chết, vậy cũng không sao, chỉ cần cho nàng một hai tháng, nàng có thể xếp đặt êm xuôi tất cả, hắn không trở về thì thôi, còn nếu về nhất định sẽ chết!

Bởi vì, chỉ có nàng biết, Lâm Hằng Vô là người có võ công trên giang hồ, hơn nữa còn là một phần tử của một bang phái tương đối nổi danh trong hắc đạo, tuy rằng bang phái kia đã bị tiêu diệt gần hết, thế nhưng, Lâm Hằng Vô muốn lợi dụng tài phú của Nhiêu gia để chấn hưng thanh danh bang phái.

Cho nên, bất luận là Nhiêu Dật Phong được, Trịnh Toàn Lộc cũng được, trừ khi bọn họ không trở lại, bằng không, Lâm Hằng Vô chỉ cần động hai ngón tay cũng có thể đơn giản giải quyết bọn chúng!

Một ngày có mười hai canh giờ, trong đó mười canh giờ Nhiêu Dật Phong đều ngủ, ngủ nhiều như vậy, đối với người bình thường, khi vừa tỉnh dậy sẽ rất vui vẻ, toàn thân dư thừa tinh lực không có chỗ phát tiết? Nhưng đối với tinh thần cùng sức lực của Nhiêu Dật Phong, đều là một lần rồi một lần bị chất độc phát tác, so với bị đánh trọng thương còn lợi hại hơn, độc tính mỗi ngày đều xâm thực không ngừng, bất luận Cơ Hương Ngưng có làm gì giúp hắn bồi dưỡng thể lực, hắn vẫn như cũ càng ngày càng gầy yếu.

Nửa tháng sau, hắn ngay cả một cái chén cũng không cầm được.

Hôm nay, Nhiêu Dật Phong mới từ một hồi thư thái trong mộng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Cơ Hương Ngưng lẳng lẳng ngồi bên giường nhìn hắn, cũng không biết nàng đã như vậy bao lâu rồi.

Hắn liếm cánh môi khô nứt, Cơ Hương Ngưng lập tức hỏi: “Khát rồi?”

Nhiêu Dật Phong gật đầu, Cơ Hương Ngưng liền cẩn thận đỡ hắn ngồi dậy, rồi lấy vài cái gối đầu đặt sau lưng để hắn thoải mái dựa vào, sau đó lại rót nửa chén trà ấm, rồi lại cẩn thận đút vào miệng hắn.

“Còn muốn uống không?” Đút xong một chén, Cơ Hương Ngưng lại hỏi.

“Đủ rồi.” Nhiêu Dật Phong thở dài một hơi.

“Muốn ngủ thêm không?”

“Không cần,” Nhiêu Dật Phong cười khổ, “Nếu còn tiếp tục ngủ, e rằng không tỉnh dậy được nữa.”

Cơ Hương Ngưng lập tức run lên, lập tức che miệng hắn lại, “Không nên nói vậy!”

Bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng che trên bàn tay ấm áp, Nhiêu Dật Phong hít sâu một hơi, sau đó nở một nụ cười thỏa mãn.

“Thơm quá.”

Không rút tay về, để hắn túy ý nắm, Cơ Hương Ngưng chăm chú nhìn hắn một lát, đột nhiên nói: “Tướng công, chúng ta viên phòng đi!”

Nụ cười lập tức biến mất, trán bỗng chốc nhăn lại, “Nàng đang nói cái quỷ gì vậy?” Nhiêu Dật Phong tức giận mắng nhỏ, “Nàng tướng ta chết chắc rồi sao? Nàng cho rằng Nhiêu gia từ đây về sau tuyệt tự, kẻ làm tức phụ Nhiêu gia nàng sẽ tội nghiệt chết chồng sao?” Hắn bỗng nhiên bỏ tay nàng ra, hừ lạnh. “Nàng đã quên mình bị ta lưu rồi à?”

Đôi mắt nâu sâu thẳm thật sâu nhìn hắn chốc lát, sau đó nàng ưu tư buông mắt. “Tướng công cho rằng nếu tướng công chết, thiếp thân sẽ tái giá sao? Cho nên tướng công mới giữ lại thuần khiết cho thiếp thân?”

Nhiêu Dật Phong không nói gì, chỉ xoay đầu.

Cơ Hương Ngưng than nhẹ, “Tướng công, thiếp thân từng nói qua, thiếp thân vẫn không có ý định lập gia đình, vốn đã chuẩn bị cuộc sống độc thân tới già. Thế nhưng khi thiếp thân gả cho tướng công, thiếp thân cho rằng như vậy cũng không sao cả, dù sao thiếp thân vẫn sống cuộc sống một mình như trước.”

“Không ngờ là ba năm sau, tướng công dĩ nhiên đột ngột xuất hiện tại Mai lâm, hơn nữa còn kiên trì theo đuổi thiếp thân, lúc đó thiếp thân lại thấy vô cùng phiền phức. Nhưng sau này, thiếp thân phát hiện tướng công so với những gì thiếp thân nghe, những gì thiếp thân tưởng khác nhau rất nhiều, thiếp thân kinh ngạc, rồi lại hiếu kỳ, vì vậy, thiếp thân bắt đầu cùng tướng công nghiêm túc ở chung, nhờ vậy phát hiện hóa ra tướng công cũng có một mặt khiến người ta ngưỡng mộ. Thành thật mà nói, thiếp thân quả đã có chút động lòng!”

Nàng nhìn xuống hai bàn tay đang đan vào nhau của mình.

“Nhưng mà, đối với thiếp thân mà nói, như vậy vẫn còn thiếu, ở trong mắt thiếp thân, nam nhân không phải chỉ cần có vậy, cũng không cần nhất định phải thành đại công, lập đại nghiệp, làm đại quan, thế nhưng... thật sự là vẫn thiếu, nam nhân hẳn nên rất có thực lực, càng có thể khiến người ta chấn động, khiến người ta cảm động!”

Nhiều Dật Phong đột nhiên xen vào một câu. “Giống như đại sư huynh, nhị sư huynh nàng?”

“Không!” Cơ Hương Ngưng lập tức phủ nhận. “Còn chưa đủ, đại sư huynh, nhị sư huynh là những nam nhân chân chính, thiếp thân trong lòng tôn trọng họ, nhưng không cảm thấy bọn họ có thể khiến thân tâm thiếp thân rung động. Khác biệt lớn nhất chính là, nếu như có chuyện gì xảy ra, thiếp thân sẽ vì đại sư huynh, nhị sư huynh lo lắng, sốt ruột, nhưng tướng công vừa xuất kinh, thiếp thân không chỉ lo lắng, sốt ruột vì tướng công, hơn nữa còn có cảm giác nhớ tướng công.”

“Nhớ tướng công dĩ dõm hài hước, nhớ tướng công kiên trì chăm sóc, nhớ thời gian cùng tướng công tản bộ, uống rượu, nhớ tranh vẽ của tướng công, cũng nhớ kỳ nghệ của tướng công, càng nhớ lại, thiếp thân càng hối hận tại sao lại nghe theo sự tùy hứng của tiểu sư muội, hối hận bản thân mình tổn thương tướng công. Nếu như có thể quay trở lại, thiếp thân nhất định không mặc cho tướng công phần nộ bỏ đi.”

Cơ Hương Ngưng nâng mắt nhìn Nhiều Dật Phong nở ra một nụ cười áy náy, Nhiều Dật Phong khẽ vuốt hai má lúm đồng tiền của nàng, nàng then thùng buông hàng lông mi cánh bướm.

“Sau đó, một ngày sau, đại sư huynh đột nhiên chạy tới hỏi thiếp thân, ‘Ma Diện Phán Quan là người tốt hay xấu?’, lúc đó thiếp thân không hề do dự nói với huynh ấy, thiếp thân cho rằng Ma Diện Phán Quan là một anh hùng, là một anh hùng chân chính. Nhưng thiếp thân có làm sao cũng không ngờ, thiếp thân không chỉ thiếp thân có thể nhìn thấy vị anh hùng trong mắt thiếp thân, thậm chí tướng công lại chính là vị anh hùng đó, vì thế, thiếp thân thật sự cảm thấy chấn động!”

“Vì thương sinh linh, vì bá tính, tướng công có thể không màng hư danh, không cầu đền đáp, như vậy đã đủ giỏi rồi. Nhưng tướng công còn vì che giấu thân phận thật của mình, có thể phá hỏng hình tượng, bất chấp ánh mắt khinh miệt của người khác, mặc cho người đời cười nhạo, lúc đó thiếp thân lập tức tự hỏi mình: nếu là thiếp thân thì có làm được vậy không?”

Nàng than thở lắc đầu, “Không, thiếp thân không làm được, thiếp thân có thể không màng hư danh, không cầu báo đáp, nhưng không thể làm được như tướng công, thiếp thân không khỏi bị thuyết phục, vì lòng dạ bao dung tướng công, vì ý chí không màng danh lợi của tướng công, thiếp thân không thể không cảm động, không thể không bị thuyết phục!”

Hai gò má tái nhợt chợt có chút nhuộm hồng, “Cái này... Phu nhân nói quá khoa trương rồi,” Nhiều Dật Phong có chút xấu hổ nói: “Kỳ thực... Kỳ thực ta không nghĩ nhiều như vậy! Nam nhân mà! Bị người ta nói vài ba câu cũng không mấy miêng thịt nào nha!” (TN: Ô, không phải anh hư chị rồi à, còn kêu phu nhân làm gì nữa =)))

Trong đôi mắt nâu kia có thán phục, cũng có đau lòng, Cơ Hương Ngưng thật sâu nhìn kỹ Nhiều Dật Phong.

“Thế nhưng, tướng công, khi thiếp thân tận mắt chứng kiến tướng công bị đau khổ dần vặt tàn phá, chàng biết thiếp thân mong muốn chàng không phải Ma Diện Phán Quan thế nào không?”

Nhiều Dật Phong ngẩn ngơ. “Gi?”

Cơ Hương Ngưng thở dài buông mắt, “Mỗi lần nhìn thấy tướng công thống khổ, là mỗi lần trong lòng thiếp thân đau đớn, vì vậy, thiếp thân hiểu rõ, trước khi tướng công xuất kinh, thiếp thân chỉ vì tướng công mà động lòng, nhưng khi biết tướng công lại là một người giỏi như vậy mà chấn động, mà cảm động, mà bị thuyết phục, trái tim thiếp thân liền không tự giác đặt trên người tướng công.”

Hai mắt Nhiều Dật Phong nhất thời sáng ngời kinh hãi, “Thật... Thật vậy không?”

Cơ Hương Ngưng không trả lời hắn, vẫn buông mắt nói nhỏ, “Một trái tim sa vào chỉ biết càng lún càng sâu, mỗi ngày nhìn thấy tướng công, thiếp thân càng ngày càng thấy quyến luyến; mỗi ngày nhìn thấy tướng

công chịu khổ, thiếp thân cũng cảm thấy lòng mình càng thêm đau đớn; mỗi khi thấy tướng công ngủ say, thiếp thân lại không kiềm chế được sợ hãi, sợ hãi... sợ hãi tướng công sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa!”

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, Nhiêu Dật Phong gơ tay nâng cằm nàng lên, hai mắt quỳn luyến nhìn vào đôi mắt ngập nước của nàng, vì vậy, một giọt nước mắt khác lại rơi. Nhiêu Dật Phong thở dài ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng đem đôi môi lạnh băng che lại cánh môi mang theo hương mai nhàn nhạt.

Vì khinh mà trọng, vì cận mà sâu, Nhiêu Dật Phong khó khăn mút lấy ngọt ngào của nàng, tham lam ngửi hôn hương thơm của nàng; Cơ Hương Ngưng hai tay như rắn vòng qua cổ hắn, ngượng ngùng đáp lại hắn, nhưng nước mắt vẫn không dừng lại được.

Hắn rút cuộc thở hổn hển buông nàng ra, nàng lại ngã vào trước ngực hắn mà cúi đầu nỉ non, “Chàng nhất định phải cố gắng chống đỡ! Nhất định phải tiếp tục chống đỡ!”

Nhiêu Dật Phong ôn nhu vuốt ve mái tóc thấm hương mai của nàng.

“Nhất định.”

Một cái bóng màu xanh nhạt nhỏ nhỏ xinh xinh tựa như bướm bướm nhanh nhẹn đáp xuống trước Mai lâu, Hồ Ngọc vừa mới bước ra nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

“Tứ tiểu thư ngài đã về, không phải còn chưa đến lúc sao?”

Bóng dáng màu xanh nhạt – cũng chính là Chu Tước cầm vệ Thủy Tiên nhún nhún vai, tự mình bước vào lâu.

“Hoàng thượng muốn ta theo hầu ngài đến Bắc Kinh, nhưng ta chơi mới được hai ngày là chán, mà hoàng thượng lại không muốn trở về nhanh như vậy, ta đành nhẫn và nhẫn, vất vả lắm mới được trở về, chợt nghe thấy tên kia cư nhiên công khai vào ở đây với tam sư tỷ, cho nên ta lập tức chuồn ra khỏi cung, đi nhìn xem da mặt tên đó dày tới cỡ nào, có thể cho ta cuộn hai lớp ra chơi không?”

“Sao?” Hồ Ngọc kinh ngạc đuổi theo sau Thủy Tiên. “Lẽ nào tứ tiểu thư còn chưa biết...”

“Biết cái gì?”

“Biết...” Hồ Ngọc bỗng dừng dừng lại, sở thích tình quái nổi lên, đột nhiên rất muốn nhìn thấy tứ tiểu thư luôn luôn trên cột người ta tới khi bị phá sẽ có biểu tình gì. “Ắc... Không có gì, không có gì.”

“Không hiểu được người đang làm cái gì!” Thủy Tiên đột nhiên dừng bước. “Ê! Tên kia ở đâu a?”

Hồ Ngọc nén cười ho nhẹ hai tiếng. “Ắc! Là... Là trong phòng tam tiểu thư!”

“Cái gì?” Thủy Tiên xoay người thét lên kinh hãi. “Là ở trong phòng sư tỷ? Vậy... Tên kia, cư nhiên dám đến ở trong phòng sư tỷ?! Tốt, ta đi bắt hắn ra!” Thủy Tiên lập tức nhẹ nhàng bay đến khuê phòng Cơ Hương Ngưng.

Hồ Ngọc lại giống như chạy đua nhăm về phía trù phòng, Cơ Hương Ngưng đang ở đó tự tay sắc thuốc cho Nhiêu Dật Phong, Tả Lâm bị Cơ Hương Ngưng phái ra ngoài mua chút đồ, khi Thủy Tiên đến, Hồ Ngọc đang phải đi thêm chút vật phẩm.

Nhiêu Dật Phong vừa uống thuốc xong muốn tựa đầu vào giường ngủ, bỗng nhiên bị một tiếng đụng cửa dữ dội đánh thức, khiến hắn sợ đến mức suýt chút ngã xuống giường, vội vàng đảo mắt nhìn qua, hóa ra là vị cô nương xinh đẹp kia, hắn vừa mới biết được nàng chính là tiểu sư muội vẫn đối với hắn ôm hận trong lòng.

Chỉ thấy nàng giống như một cơn lốc quét đến trước giường, bỗng nhiên trừng mắt, tựa hồ là vì dáng vẻ gầy yếu tiêu tụy của Nhiêu Dật Phong làm cho hoảng sợ, sau đó lại khôi phục sắc mặt hung ác, hai tay chống nạnh giống như bầu rượu, hùng hổ giương cầm về phía Nhiêu Dật Phong.

“Ê! Là ai cho phép người ngủ trong phòng sư tỷ ta?”

Nhiều Dật Phong đầu tiên là hơi run run một chút, tiện đà nhất mắt nở nụ cười. “Hương Ngưng là lão bà của ta, ta ngủ trên giường lão bà ta thì có gì sai à?” Hắn chậm rãi nói, tuy rằng âm thanh nhỏ như có như không, nhưng cái phong cách bốn cột vẫn không hề suy giảm. “Chỉ vậy! Người đổ kị à?”

Thủy Tiên nhất thời chán nản. “Ai thêm đổ kị với người a! Ta nói người không xứng ở trong phòng sư tỷ ta, cứ nhiên còn dám ngủ trên giường tỷ ấy, có tin ta ném người xuống Trường Giang cho ba ba ăn không?”

Hắn chẳng thèm quan tâm nhún nhún vai, “Người chỉ cần đứng đến ta một chút, ta đảm bảo sư tỷ người sẽ trở mặt với người!” Nhiều Dật Phong vẫn như cũ chậm rãi nói.

Mây liễu thoáng chốc dựng thẳng, Thủy Tiên tức giận lập tức tới bên giường. “Người cho rằng ta không dám đụng vào người sao?”

Học theo động tác nàng từng làm với hắn, Nhiều Dật Phong khiêu khích ngoéo ngón trở nhìn nàng.

“Dám mới nói nha! Không dám thì chính là rùa.”

“Người!” Thủy Tiên không khỏi một trận đại hỏa, chợt túm lấy vạt áo của Nhiều Dật Phong, “Nói cho người biết, ta không chỉ dám đụng tới người, hơn nữa...” Nói rồi, cánh tay mảnh khảnh của nàng vung lực, cứ nhiên đem một đại nam nhân như Nhiều Dật Phong ném xuống giường. “Ta còn muốn tu chính người thật tốt!”

Nhiều Dật Phong sắc mặt có chút biến xanh, nhưng vẫn như cũ vẽ ra nụ cười khinh miệt ở bên môi.

“Người... Người không dám!”

Đôi mắt đẹp đột nhiên mở to phẫn nộ, “Người xem xem ta có dám hay không!” Thủy Tiên giận dữ giơ tay phải lên, đang muốn cố sức ném hắn một cái, bỗng nhiên...

“Dừng tay!” Cơ Hương Ngưng thở hổn hển chạy ào tới, Hồ Ngọc còn bưng một chén thức ăn đi theo phía sau. “Muội điên rồi! Muội muốn làm gì?”

Vừa nhìn thấy đại sư tỷ, Thủy Tiên không khỏi buồn bực buông tay. “Hừ!” Đáng tiếc! “Không làm gì hết!” Sau đó cố ý dùng sức ném Nhiều Dật Phong qua.

Nhiều Dật Phong nhất thời rên một tiếng, cơ người lại thành một hình tròn, Cơ Hương Ngưng bước lên phía trước muốn dìu hắn.

“Dừng... Dừng nên... chạm vào ta!” Nhiều Dật Phong rên rỉ lẩm bẩm.

Vội vã thu tay về, Cơ Hương Ngưng lại đau lòng nhìn hắn nhắm chặt hai mắt, thống khổ hô hấp, gương mặt cũng có chút co giật.

“Chàng... Chàng thế nào rồi?”

Hắn không trả lời, chỉ là khó khăn thở hổn hển, nàng không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại chờ. Cho đến một lúc lâu sau, Nhiều Dật Phong mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh, còn thở dài một hơi, sau đó mở mắt ra, nhìn nàng cười một cách suy yếu.

“Được... Được rồi, có thể đỡ... đỡ ta lên giường...”

Cơ Hương Ngưng vội vàng gọi Hồ Ngọc tới cùng đỡ Nhiều Dật Phong lên giường.

“Tướng công, chàng thấy sao rồi?” Nàng lo lắng lau mồ hôi lạnh trên trán hắn.

Nhiều Dật Phong hai mắt nhắm rồi lại mở. “Không sao cả, ta... nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Vậy chàng nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, nàng kéo chăn đắp lên người hắn, Cơ Hương Ngưng vừa mới quay đầu lại, đã giận dữ nhìn Thủy Tiên, “Sư muội, lần này muội thật sự hơi quá đáng rồi, muội hẳn nên nhìn ra tướng công đang bệnh không nhẹ, muội sao có thể thô lỗ với chàng như vậy, thậm chí còn muốn đánh chàng?”

Thấy sư tỷ hình như thật sự nổi giận, Thủy Tiên không khỏi có chút chột dạ, “Là... Là hắn khiêu khích muội mà! Còn nữa... Hắn còn nói cái gì nếu như không dám đụng vào hắn thì chính là rùa, muội đây...muội đây có phải là rùa đâu!”

Cơ Hương Ngưng sững sốt một chút, lập tức hồ nghi nhìn Nhiều Dật Phong, “Tướng công?”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, “Ta đùa với nàng ta mà!”

“Đùa...” Cơ Hương Ngưng nhất thời không biết nên khóc hay cười. “Tướng công a! Thân thể chàng thể này còn có thể đùa được sao? Muốn đùa thì chờ chàng khỏe lại cũng không muộn mà!”

Nhiều Dật Phong dùng ánh mắt kỳ quái chăm chú nhìn nàng, “Ta... có được không?”

Cả người chấn động, “Không được nói như vậy!” Giọng điệu Cơ Hương Ngưng có chút biến đổi. “Chàng nói sẽ tiếp tục chống đỡ mà!”

Nhiều Dật Phong than nhẹ. “Ta sẽ cố gắng chống đỡ, thế nhưng... cũng không phải ta muốn chống là được! Chỉ còn lại thời gian nửa tháng, đây là chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nàng không thể lẩn trốn! Hương Ngưng.”

Cơ Hương Ngưng cắn răng. “Còn mười ba ngày nữa, đại sư huynh nói huynh ấy nhất định tới kịp là nhất định tới kịp!”

Nhiều Dật Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, “Được rồi! Tùy nàng.” Sau đó tiện đà liếc mắt về phía Thủy Tiên một cái. “Bất quá, nàng cũng đừng trách nàng ta, đích thực là ta cố ý khiêu khích, ta chỉ là muốn trả thù chuyện nàng ta có lòng thù địch không biết phân biệt tốt xấu, cho nên đùa một chút thôi.”

Cơ Hương Ngưng trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên nở một nụ cười kỳ dị, nàng liếc mắt nhìn Thủy Tiên một cái, sau đó bảo Hồ Ngọc đem thức ăn tới, thử xem có còn nóng hay không, sau đó mới bắt đầu dứt từng miếng cho Nhiều Dật Phong.

“Sư muội, trong vòng ba tháng không được bước vào Mai lâm, nhất là gian phòng này, bằng không sư tỷ sẽ trở mặt với muội, nghe rõ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, “Sư tỷ...”

“Được rồi, ra ngoài đi!” Cơ Hương Ngưng khế quát, lập tức liếc mắt nhìn Hồ Ngọc, “Hồ Ngọc, thỉnh tứ tiểu thư ra ngoài, vừa ra khỏi cửa phòng thì nói uội ấy biết.”

Hồ Ngọc lập tức mặt mày rạng rỡ, hai mắt sáng lên. “Vâng, tiểu thư!” Sau đó chuyển mình một cái. “Tứ tiểu thư, thỉnh! Vừa ra khỏi đây Hồ Ngọc sẽ nói cho ngài biết một việc mà ngài sẽ thấy rất hứng thú!”

Kỳ quái nhìn Thủy Tiên cùng Hồ Ngọc rời đi, hơn nữa Hồ Ngọc còn rất cẩn thận đóng cửa phòng lại, “Chuyện gì?” Nhiều Dật Phong nhin không được hiểu kỳ hỏi.

Cơ Hương Ngưng cười cười. “Đợi lát nữa chàng sẽ biết, tướng công.”

Cơ Hương Ngưng lại tiếp tục dứt cho Nhiều Dật Phong, không bao lâu sau, đột nhiên có một tiếng thét chói tai phá cửa xông vào, đáng sợ tới mức Nhiều Dật Phong đang ăn canh bị sắc lên tới mũi, hấn ho một tiếng, tiếng thét chói tai từ ngoài cửa vẫn tiếp tục xuyên vào.

“Cái gì? Gạt người... Không tin! Không tin... Gì? Là... Là thật!?!... Sao lại thế được? Cái đó... Sao...Á!”

Tiếp theo, có người bắt đầu liều mạng gõ cửa phòng.

“Sư tỷ à, muội van tỷ, để muội vào đi! Sư tỷ à! Sau này muội không dám nữa! Sư tỷ à! Cho người ta tởm quan sát đi! Người ta chỉ muốn tán dóc với hần! Người ta còn có rất nhiều điều muốn hỏi hần á! Sư tỷ à! Cầu xin tỷ a...”

Nhiều Dật Phong kinh ngạc há hốc mồm, “Nàng ta... làm sao vậy?”

Cơ Hương Ngưng phì cười, “Muội ấy nha! Ngoại trừ cha và nương thiếp ra, muội ấy cả đời chỉ kính phục một người.”

“Ai?”

“Ma Diện Phán Quan!”

“Sao!?”

Thân thể bị bệnh chỉ có hai kết quả, một là khỏi hẳn, còn tình huống kia chính là không thể khỏe được!

Nhưng mà, ngay từ đầu, Cơ Hương Ngưng không hề nghĩ đến kết quả khác, nàng toàn tâm toàn ý nhận định Mặc Kính Trúc sẽ tìm được thuốc giải, nàng hoàn toàn cự tuyệt tiếp nhận khả năng còn lại!

Thế nhưng bây giờ chỉ còn có hai ngày, mà Nhiều Dật Phong cũng rơi vào trạng thái mê man bất tỉnh, khiến nàng bắt đầu bất an.

“Địa Văn đứt đoạn, nhưng có Tổ Ấm vẫn che chở,” nắm lấy tay hắn, Cơ Hương Ngưng thì thảo tự nói, sau đó lại sờ lên mặt của hắn. “Trán căng tròn, ấn đường rộng, tuyệt đối không phải là người đoản mệnh, Sơn Căn tuy là có Nghi Văn, nhưng không phải trên đầu, lưu niên Liên Tham tọa hợi là tìm được đường sống trong cái chết, chắc chắn không có việc gì, không có việc gì...” (TN: Nguyên đoạn này toàn là thuật số, bói toán, mọi người thông cảm cho ta, khỏi giải thích chỗ này nhé T_T, tại ta cũng có hiểu đâu mà giải thích)

Hổ Ngọc nhìn trộm thấy thần tình thất thố này của Cơ Hương Ngưng, trong lòng cũng bất an vô cùng.

“Tiểu thư, tiểu thư, đừng vậy mà, ngài luôn rất có lòng tin vào bản thân mình, không phải sao? Yên tâm đi! Cô gia nhất định không có chuyện gì.”

Cơ Hương Ngưng ngừng lẩm bẩm, nhưng lại chăm chú nhìn Nhiều Dật Phong nửa ngày, lúc sau mới thờ dãi một tiếng buông tay hắn ra.

“Ta biết, thế nhưng bây giờ ta cái gì cũng rối loạn! Chỉ là rất hối hận...”

“Hối hận?”

“Hối hận đã lãng phí nhiều thời gian như vậy, hối hận tại sao không sớm đón nhận tướng công, hối hận...”

“Tiểu thư,” Hổ Ngọc không cho là đúng cắt đứt lời nàng. “Thế nhưng ngài vẫn luôn không thích cô gia! Sao có thể miễn cưỡng được? Cho dù sau này ngài có thích cô gia thật, nhưng ngài cũng nói là còn thiếu mà!”

Cơ Hương Ngưng ngây người chốc lát.

“Ta không hiểu,” Nàng lẩm bẩm, “Ông Trời nếu như khiến ta bây giờ quyến luyến tướng công như vậy, tại sao không cho ta yêu tướng công sớm hơn? Tại sao phải để đến bây giờ? Tại sao thế gian lại có nhiều chuyện hối hận không kịp như vậy?”

“Tiểu thư, cô gia không sao đâu, nếu vậy hai người về sau còn có rất nhiều thời gian mà, không phải sao?”

Nhưng rồi, chờ đến đêm cuối cùng, một khắc độc tính phát tác, Mặc Kính Trúc vẫn không thấy bóng dáng, Cơ Hương Ngưng liền tuyệt vọng!

Nắm chặt tay Nhiều Dật Phong, nàng cắn môi, lệ rơi đầy mặt, biết hẳn tuyệt đối không qua được lần phát độc này, cũng biết rằng chỉ cần hắn chết, nàng nhất định suy sụp!

“Còn có một cách, sư tỷ.” Thủy Tiên đột nhiên nói.

Cơ Hương Ngưng nhanh chóng dời mồi, “Biện pháp gì?” Cơ Hương Ngưng vội hỏi.

“Sư tỷ dùng bạch hổ châm phong tỏa kinh mạch của tỷ phụ, muội sẽ dùng nội lực giúp tỷ phụ vượt qua lần phát độc này, như vậy ít nhất có thể cầm cự được bảy ngày.”

“Nhưng mà...” Cơ Hương Ngưng bị thương biến sắc. “Nếu như vậy võ công chàng sẽ hoàn toàn biến mất, thậm chí có thể trở thành bán tàn phế!”

“Nhưng như vậy tốt hơn chuyện cứ thế đứng nhìn tỷ phụ chết đi!” Thủy Tiên lãnh tĩnh nói.

Cơ Hương Ngưng chấn động thấp giọng nói, “Đúng vậy, vẫn còn tốt hơn chuyện để chàng chết đi!”

Vì vậy, Cơ Hương Ngưng không hề do dự, lập tức bảo Hổ Ngọc mang bạch hổ châm đến, ngay khi nàng sắp sửa đâm vào cây châm nhỏ nhất thì, ánh nến phút chốc lay động, trong phòng đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng.

“Đại sư huynh, nhị sư huynh!” Thủy Tiên đầu tiên kinh hãi bỏ nhào qua. “Tìm được thuốc giải rồi sao? Tìm được rồi sao?”

Mặc Kính Trùng cùng sư đệ Cung Chấn Vũ một thân gió bụi dậm trường, nét mặt uể oải liếc mắt nhìn nhau.

“Không có.”

Cơ Hương Ngưng lập tức khóc ra thành tiếng.

“Thế nhưng...”

Tiếng khóc đột nhiên dừng lại.

“Ta cùng sư đệ chạy đến Tứ Xuyên Đường môn,” Mặc Kính Trúc mỉm cười, “Ta chính thức đưa thiệp cầu kiến môn chủ bọn họ, thỉnh bọn họ cho ta một viên hỏa long đan, ta nghĩ, mọi người cũng biết, hỏa long đan kia không độc gì là không giải được, tuy rằng khi giải độc đối với thân thể bất lợi rất nhiều.”

“Sau đó? Sau đó thì sao?” Thủy Tiên khẩn trương kéo kéo tay áo Mặc Kính Trúc. “Bọn họ có cho không? Có cho không?”

Mặc Kính Trúc nhún vai. “Bọn họ nói, bọn họ chỉ còn lại hai viên, nên không cho được!”

Lại một tiếng ghen ngào vang lên.

“Nhưng mà...”

Tiếng khóc dừng lại chốc lát.

“Khi ta còn ở đại sảnh cùng bọn họ giảng co,” Mặc Kính Trúc liếc mắt nhìn Cung Chấn Vũ sắc diện lạnh lùng. “Sư đệ đã sớm lẻn vào phòng môn chủ bọn họ ở hậu sơn trộm được một viên hỏa long đan rồi!”

Một hồi im lặng.

Đột nhiên có tiếng reo hò vang lên, “Oa ~~ Vạn tuế!” Thủy Tiên đột nhiên nhảy về phía trước ôm lấy Cung Chấn Vũ đang cau mày rất chặt. “Nhị sư huynh, huynh lợi hại nhất, muội biết huynh lợi hại nhất mà!”

Cơ Hương Ngưng lần thứ hai khóc thất thanh, chẳng qua là lần này vì quá vui mà khóc.

“Tướng công, chàng được cứu rồi, được cứu rồi!”

7. Chương 07

Edit: chikarin11906

Chương 7

Xuân dĩ bán,

Xúc mục thử tình vô hạn.

Thập nhị lan kiên đồ ý biến,

Sầu lai thiên bất quản ——

Chu thực chân • yết kim môn

Nắng thu ảm áp cứ thế theo song cửa tiến vào, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu lên trên người, mang theo một loại cảm giác mềm mại, tê tê, khiến người ta quên đi ánh nắng yếu ớt ảm đảm cùng khí lạnh tàn khốc ngày trước.

Tả Lâm cùng Hữu Bảo hai người cẩn thận hầu hạ Nhiêu Dật Phong tắm rửa, sau đó lại đỡ Nhiêu Dật Phong trở lại ngồi tựa trên giường, một người giúp hắn thay một cái chăn mới, sau đó lại bưng trà tới cho hắn, người kia bắt đầu xử lý những thứ bề bộn trong phòng. Cho đến khi tất cả đều được xử lý xong, bọn họ mới mở rộng cửa rời đi.

Độc trong người hắn đã được giải rồi, nhưng trong vòng nửa tháng thể lực tinh thần đều bị hao tổn, hơn nữa giải độc lại có hại cho thân thể – giống như là có hai quân đội đang đánh một hồi trống trong người hắn, so với khi độc tính phát tác còn đau đớn hơn gấp trăm lần, lúc đó hắn đã gầy yếu tới cực điểm, suýt chút còn không qua khỏi, mà chiến trường nào sau khi trải qua sát phạt chiến tranh đều tan hoang xơ xác, những thương tổn này không thể trong nháy mắt có thể điều dưỡng được.

Đương lúc Cơ Hương Ngưng cầm một phong thư tiến vào, hắn đang híp mắt ngủ, nàng đỡ phong thư ra rồi mới đưa cho hắn, tiện tay bưng trà đặt ở một bên, sau đó ngồi xuống mép giường.

Nhìn thấy Nhiêu Dật Phong cứ nhiên cau mày rất chặt, nàng không khỏi quan tâm hỏi: “Trong phủ xảy ra chuyện gì sao?”

Nhiêu Dật Phong đem thư đặt trên tay nàng, “Tháng trước ta bảo Toàn Lộc giúp ta đi lo việc cứu tể, việc trong phủ đành phải giao cho nhi tử của Toàn Lộc xử lý, nhưng hắn dù sao vẫn còn rất trẻ, có nhiều chuyện không thể sắp xếp được, chỉ trong vòng một tháng, trong phủ đã hỗn loạn cả lên, mà Toàn Lộc ít nhất phải một tháng nữa mới có thể trở về, xem ra, ta không về không được.”

Cơ Hương Ngưng xem xong thư, suy tư chốc lát.

“Tướng công, thiếp thân cùng chàng về phủ!”

Hai mắt hắn sáng ngời, “Sao? Nàng muốn cùng ta trở về?” Nhiêu Dật Phong không giấu được hưng phấn hỏi, “Thật sao? Nàng chắc chắn? Nàng cũng biết lần này đi chính là...”

“Tướng công,” Cơ Hương Ngưng ôn nhu che miệng hắn lại, “Chàng còn không rõ sao? Trái tim thiếp thân sớm đã là của tướng công, thân thể thiếp thân cũng đã sớm thuộc về tướng công!”

Nhiêu Dật Phong thỏa mãn nở nụ cười, hắn kéo tay nàng, hôn vào lòng bàn tay một cái, “Như vậy sau khi trở về, nàng phải ngủ cùng phòng với ta.”

Hai gò má bỗng nhiên nổi lên như hai đám mây, Cơ Hương Ngưng ngượng ngùng buông mắt, “Vâng.”

Nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của nàng, trong cao nhã còn tăng thêm một phần quyến rũ, Nhiêu Dật Phong bất giác nhìn đến ngây dại, choáng váng, nhin không được nâng cằm nàng lên, thật sâu đem môi mình in lên, lần thứ hai mút vào hương thơm mật nước...

“Này! Mọii có thể vào không?”

Hai cái đầu đang thân mật bỗng nhiên tách ra, Cơ Hương Ngưng xấu hổ thẹn thùng chuyển mình ngồi vào cái ghế bên giường, Nhiêu Dật Phong ảo não trừng mắt dò xét Thủy Tiên đang đứng trước cửa.

Hắn với nàng với nàng có thâm thù đại hận gì sao?

“Mọii lại cái chuyện gì?” Nhiêu Dật Phong tức giận hỏi.

Thủy Tiên chấp tay sau lưng cười hắc hắc bước vào, “Mọii nói tỷ phụ à!”

“Chuyện gì?”

“Tại sao Phán Quan Hịch của huynh đều phát vào tháng 6, táng 7, tháng 7 vậy?”

“Mọii ngốc a! Bởi vì bất luận là lũ lụt hạn hán hay thiên tai gì, đều đa số xuất hiện ở những tháng đó mà!”

Vừa nghe xong, Thủy Tiên lại nhú mày, “A~~ Đúng nha! Vậy không sửa được rồi.”

Mày kiếm neho lại, “Tại sao phải sửa.” Nhiêu Dật Phong kinh ngạc hỏi.

Đôi môi đỏ mọng cong lên, “Bởi vì người ta muốn theo tỳ phu đi làm tiểu tùy tùng hay gì gì cũng được! Thế nhưng ba tháng này người ta trùng hợp phải ở trong cung làm việc đó!”

“Tiểu tùy tùng?” Nhiều Dật Phong dờ khóc dờ cười, “Muội tưởng rằng ta đang hát nhạc vui, hay là đang chơi trò hát nói? Làm tiểu tùy tùng gì đó, để mang giày hay là nhắc tuồng? Không phải là câu ‘Giao mạng của người ra đây!’ hay đại loại vậy chứ, cái này còn cần nhắc tuồng sao?”

Cơ Hương Ngưng đứng một bên phì cười ra tiếng, nhưng cái miệng nhỏ nhắn của Thủy Tiên lại càng lúc càng cong lên.

“Thế nhưng người ta muốn giúp huynh giết kẻ bại hoại mà!”

Nhiều Dật Phong không khỏi thở dài một tiếng, “Muội cho rằng giết người rất vui sao?”

“Không vui,” Thủy Tiên mạnh mẽ lắc đầu, “Thế nhưng giết bại hoại rất có cảm giác thành tựu á!”

Nhiều Dật Phong trừng mắt một cái, “Cô nãi nãi của ta à! Đừng quên ta là tội phạm quan trọng được quan phủ phát lệnh truy nã đó!”

“Ồ trong mắt ta, tỳ phu là một đại anh hùng chân chính.” Thủy Tiên chăm chú nói.

Hừ một tiếng. “Phải! Là kẻ nào suýt chút nữa đánh cho anh hùng một chưởng?”

“Cái đó là tỳ phu huynh cố tình trêu ghẹo muội mà!”

Nhiều Dật Phong bắt đầu dĩ lắc đầu, “Dù sao cũng tại muội tới không đúng lúc, không thể trách ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên suy sụp, nhưng trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lại sáng lên.

“À! Đúng rồi, sư tỷ, sư tỷ,” Thủy Tiên hưng phấn nắm chặt tay Cơ Hương Ngưng lắc lắc mấy cái, “Sau này tỷ quá niên (*) đều phải qua cùng tỳ phu phải không? Có muốn đổi với muội không hả? Sau này muội đổi phiên của tỷ, tỷ đổi phiên của muội, hắc hắc! Như vậy không phải vui vẻ cả làng sao? Đúng không? Tỷ phu! Đúng không?” (**) quá niên: lễ mừng năm mới, chắc giống như ăn giao thừa của mình :-?)

Cơ Hương Ngưng rất muốn một lời từ chối nàng, thế nhưng...

Nhiều Dật Phong cùng Cơ Hương Ngưng hai mặt nhìn nhau.

Phu thê hẳn nên cùng nhau mừng năm mới mới đúng chứ?

Nhưng mà...

Chẳng lẽ phải dẫn tiểu nha đầu này đi trộm cướp, giết người sao?

“Có muốn hay không a? Có muốn không?”

Ai, ai! Đừng ồn, đừng ồn nữa, để ta từ từ nghĩ lại cái đã, từ từ nghĩ lại...

Vễn vẹn đúng một tháng, Thu Hải Đường không chỉ đem Tây Thương uyển hoàn toàn biến thành địa bàn của mình, còn đem người của Lâm Hằng Võ tất cả thu xếp vào Nhiều phủ – ngoại trừ chủ ốc, bởi vì lão quần gia thề chết bảo vệ địa bàn của hắn.

Thậm chí nhờ được Lâm Hằng Võ an bài, bọn họ lợi dụng Thu Đỗ Quyên lôi kéo một vị nhân vật có tiếng tăm trong hắc đạo khác đến, chính là quỷ tôn trong “tam sát tứ tôn” thất đại cao thủ – Âu Dương Ngọc Tâm.

Kể từ đó, Nhiều phủ hầu như hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay họ. Bây giờ, chỉ còn lại hai kẻ phiền phức cần phải giải quyết, một người là lão quần gia rùa già kia cùng Trịnh Nguyệt Phong đang thay mặt đại tổng quản, phải loại trừ hai người bọn họ xong, mới có thể nắm giữ sổ sách Nhiều gia cùng chủ ốc, như vậy mới đại công cáo thành.

Sau đó, hôm nay, đương lúc Thu Hải Đường cùng Lâm Hằng Võ đang ở Tây Thương uyển lên kế hoạch làm sao loại bỏ lão quần gia cùng Trịnh Nguyệt Phong để thần không biết, quỷ không hay thì, nha hoàn tâm phúc của Thu Hải Đường là Phù Dung đột nhiên kinh hãi chạy vào.

“Gia... Gia đã về, còn có... Phu nhân cũng đã về!”

“Sao? Thật à?”

“Đúng vậy, mọi người... mọi người đều chạy đến phòng khách tập hợp rồi!”

Thu Hải Đường cùng Lâm Hằng Vô hai mắt nhìn nhau, lập tức cùng nhau chạy tới phòng khách. Ở đây, Lâm Hằng Vô đang là phó tổng quản, cho nên, hẳn có thể quang minh chính đại đi xem Nhiều Dật Phong là người thế nào, có thể dùng loại phương pháp vừa nhanh vừa gọn nào để loại bỏ.

Quả nhiên, Nhiều Dật Phong sắc mặt tái nhợt, sắc mặt tiều tụy, cả người gầy gò, còn phải để người khác đỡ hẳn đi chậm chậm, chỉ mới từ cổng lớn Nhiều phủ đi tới đại sảnh ngồi xuống, hẳn đã thở hổn hển đến rồi tung rôi mù. Mà vị cô nương che mặt đang theo sát bên cạnh hẳn, hẳn là vị phu nhân xấu xí kia, nhưng nàng lại thấy nàng ta đáng điệu yểu chuyển, phiêu dật như tiên giáng trần.

Nhưng mà, người Lâm Hằng Vô lưu ý nhất lại chính là nam nhân đang đỡ Nhiều Dật Phong, cùng hai nha hoàn theo bên người phu nhân, vừa nhìn thấy bọn họ, trong lòng hẳn lập tức sinh ra cảnh giác.

Nam nhân được Nhiều Dật Phong gọi là Tả Lâm kia ánh mắt trầm ổn, hành động vững vàng có lực, vừa nhìn đã biết là người luyện võ rồi, hơn nữa thân thủ rất cao, mà trong hai vị nha hoàn xinh đẹp, có một người tên là Hồ Ngọc mãnh liệt nhất mắt, nhìn như rất vô tội, còn một người tên Hồng Phượng một thân đỏ thắm, thần tình lạnh lẽo như băng; nhưng bất luận là ai, đều là kẻ luyện võ thâm thủ không tề.

Từ đâu nhảy ra ba người này?

Thu Hải Đường không hiểu được sắc mặt Lâm Hằng Vô tại sao lại trở nên âm trầm như vậy, cũng không hiểu được ánh mắt hẳn đang ám chỉ cái gì, không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhẫn nại, trước tiên thỉnh an Nhiều Dật Phong.

“Hải Đường bái kiến gia.”

Nhiều Dật Phong nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng. “Còn có phu nhân nữa.”

Thu Hải Đường cắn môi, lập tức không cam tâm xoay người về phía Cơ Hương Ngưng cúi người một cái, “Hải Đường bái kiến phu nhân.”

Cơ Hương Ngưng đương nhiên nhìn ra sắc mặt không tình nguyện của nàng, vì vậy hơi mỉm cười một cái, tiện tay giơ lên, bỏ đi khăn che trên mặt, trong nháy mắt đó, toàn bộ người trong phòng khách không hẹn mà cùng hút khí liên tục, sau đó trở nên lặng ngắt như tờ, không khí im lặng đến mức chỉ cần một cây kim châm rơi xuống đất cũng nghe thấy được, ai nấy đều há hốc mồm, hai tròng mắt lồi đến muốn rớt ra, đại khái là trong một khắc này, mọi người đều nín thở!

“Các vị, tướng công thân thể không khỏe, cần phải nghỉ ngơi, từ nay về sau Nhiều phủ nếu có vấn đề gì, các vị cứ đến tìm ta là được.”

“Nhớ kỹ,” Nhiều Dật Phong tiếp lời, “Sau này có làm gì đều phải được phu nhân đồng ý, bằng không nhất định không được làm! Được rồi, bây giờ trước tiên để ta xử lý chút vấn đề đi!” Hẳn chuyển hướng sang Trịnh Nguyệt Phong, “Nguyệt Phong, trong phủ dường như có thêm rất nhiều người, là sao?”

Trịnh Nguyệt Phong, một vị thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, thoát nhìn phi thường cẩn trọng quy củ, bất mãn khom người nói, “Vâng, gia, tổng cộng có hơn ba mươi hai hộ viện, một tên tổng hộ viện, hai mươi ba nô bộc tỳ nữ, phòng sổ sách cũng có thêm hai người, còn có thêm một vị phó tổng quản.”

Nhiều Dật Phong tắc lưỡi lắc đầu, “Trong phủ chúng ta cần nhiều người vậy sao? Quả thực là lãng phí lương thực mà, hết thấy đuổi hết cho ta!”

Hải Đường đang muốn kháng nghị, Lâm Hằng Vô đã giành trước đứng ra.

“Gia, không thể.”

Nhượng mày, tay phải đặt lên ghế vịn chống cằm, Nhiều Dật Phong lười biếng hỏi, “Người là rẽ hành nào?”

Phụt một tiếng, Nhiều Dật Phong lập tức dờ mắt, Hồ Ngọc nhanh chóng che miệng cúi đầu.

Cố gắng kìm nén tức giận, Lâm Hằng Võ cẩn thận nói: “Thuộc hạ là phó tổng quản tân nhiệm Lâm Hằng Võ, gia, hai tháng trước có hai sản nghiệp ngoài vùng của Nhiều gia bị cướp, vì vậy thuộc hạ cho rằng những hộ viện này không thể đuổi đi được.”

“Phó tổng quản tân nhiệm, vậy sao? Người cho rằng, là vậy?” Nhiều Dật Phong dứt khoát ngáp một cái, “Nếu như ta nói ta không sợ, không cần thì sao?”

“Thuộc hạ xin gia suy xét nhiều hơn.”

Nhiều Dật Phong hừ một tiếng, “Bị cướp là tài sản của ta, không phải tài sản của người, người lo nhiều quá làm gì? Huống chi phó tổng quản người ta cũng không cần, người bảo ta suy xét cái gì chứ?”

Lâm Hằng Võ khê liếc mắt nhìn ba kẻ mà hắn cố kỵ, sau đó chậm rãi nói: “Gia, ngài cần, thuộc hạ còn đặc biệt giúp ngài tìm một tổng hộ viện, ngài ít nhất nên gặp hắn xem, nhất định thấy thuộc hạ nói không sai chút nào.”

“Vậy sao? Ta...”

“Khoan đã!” Cơ Hương Ngưng đột nhiên ngắt lời, “Hồ Ngọc, đến trù phòng chuẩn bị một ấm trà nóng, cô gia không thể uống trà lạnh.” Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Hồ Ngọc một cái, Hồ Ngọc hiểu ý, lập tức xoay người bỏ đi, lúc này nàng mới chuyển hướng về Nhiều Dật Phong nói, “Tướng công, chàng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi chút đi! Chuyện còn lại để thiếp thân xử lý.”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, lập tức tựa lưng vào ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại, thành thật mà nói, hắn đã sớm sức cùng lực kiệt rồi, chỉ là cố gắng chống đỡ thôi.

Đồng thời, Cơ Hương Ngưng cũng liếc mắt nhìn Tả Lâm một cái, Tả Lâm lặng lẽ tiến sát vào người Nhiều Dật Phong, mà Hồng Phượng cũng tự nhiên bổ sung vào vị trí của Hồ Ngọc, thấy vậy, Cơ Hương Ngưng mới lạnh lùng nhìn về phía Lâm Hằng Võ.

“Phó tổng quản, người nên biết kinh đô và vùng phụ cận này là đất dưới chân thiên tử, người nghĩ có người dám dưới chân thiên tử gây án sao?”

Lâm Hằng Võ ghen hòng, “Chuyện này...”

“Trong vòng mấy chục năm nay, Nhiều phủ chẳng bao giờ xảy ra chuyện, tại sao đột nhiên phải có hộ viện chứ?”

Lâm Hằng Võ á khẩu không trả lời được.

“Cho dù trước đây, Nhiều phủ cũng không thiếu nhân lực, cần gì phải đột ngột tăng lên một lúc năm mươi chín người, bao gồm cả phó tổng quản người?”

Lâm Hằng Võ cắn răng, “Ngày trước không xảy ra chuyện gì bất trắc, nhưng không đồng nghĩa với việc tuyệt đối không gặp bất trắc, kinh đô và vùng phụ cận cũng không phải chưa từng xảy ra trọng án, cho nên, hộ viện nhất định phải có. Nếu như có hộ viện ở lại trong phủ, như vậy, trong phủ càng cần thêm nhiều nô bộc mới có thể đáp ứng được nhiều công việc, còn ứng phó chi tiêu cùng lương bổng của họ, lại phải quản lý họ, vậy thì có gì sai?”

Cơ Hương Ngưng gật đầu, “Tốt, đã vậy, nếu ta nói Nhiều phủ không cần hộ viện, bởi Nhiều phủ đã có năng lực tự bảo vệ mình thì sao?”

Lần thứ hai liếc mắt nhìn Tả Lâm cùng Hồng Phượng, Lâm Hằng Võ lại muốn nói gì, đột nhiên lúc này, Hồ Ngọc bưng khay trà trở về đại sảnh, nàng trước tiên nhìn Cơ Hương Ngưng âm thầm gật đầu một cái, sau đó đem hai chén trà đặt lên trên bàn, đang muốn châm trà, đột nhiên phát hiện Nhiều Dật Phong đang nghiêng đầu về một bên, đúng là thực sự đang ngủ, còn phát ra tiếng kêu nhè nhẹ. Nàng suýt chút bật cười, nhưng vẫn cố gắng đè xuống, yên lặng đứng một bên cười trộm.

Lâm Hằng Võ nhìn ba người Hồ Ngọc. “Phu nhân nói có năng lực tự bảo vệ là chỉ ba vị bên người này ư?”

Cơ Hương Ngưng biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ. “Nếu như ta nói bọn họ...”

“Còn có ta nữa mà!” Một tiếng hô sang sảng bỗng nhiên từ trên không truyền đến, tiếp đó, một thân ảnh thon dài phút chốc xuất hiện trong đại sảnh, người đó là một nam nhân anh tuấn thần tình hào hiệp, lại mang theo chút phong vị bất cần đời, khí chất thoát nhin rất giống Nhiều Dật Phong.

Bất quá, một tiếng hô sang sảng phóng khoáng của hắn đã đem Nhiều Dật Phong đang mơ mơ màng màng kinh hãi thức dậy, còn suýt chút té xuống ghế, Tả Lâm vội vàng đưa tay đỡ lấy, hắn nhất thời mờ mịt đến lúc này mới thấy có thêm một người chẳng biết từ đâu xuất hiện trong đại sảnh.

“Sao? Người lại là củ tỏi nào nữa?”

Nam nhân anh tuấn kia cười hì hì, “Hồi tam cô gia, thuộc hạ Trầm Quân Đào, là một củ tỏi tạp nham không ai cần phía sau hậu viện của nhị gia!”

Phụt một tiếng, Hồ Ngọc cười ra, nhưng lần này Nhiều Dật Phong không có trừng mắt nhìn nàng, bởi vì ngay cả hắn cũng cười ra.

“Hóa ra là người, nhưng mà, sao người lại chạy tới đây vậy?”

Trầm Quân Đào nhìn Cơ Hương Ngưng một chút, “Nghe nói ở đây có náo nhiệt, trùng hợp Quân Đào cũng đang ở gần đây, cho nên mau mau chạy tới, chỉ e không kịp chen vào một chân!”

Nhiều Dật Phong cũng liếc mắt nhìn Cơ Hương Ngưng, “A! Có phải chạy đứt chân rồi không?”

Trầm Quân Đào cười hắc hắc. “Chưa tới, tam cô gia, chưa tới, Quân Đào...”

Còn chưa nói xong, một làn gió thơm thoang thoảng thổi tới, “Quá đáng! Quá đáng mà!” Người chưa tới giọng đã tới, “Các người thật sự quá đáng quá mà!” Lời vừa dứt, Thủy Tiên dung mạo thanh thú bĩu môi xuất hiện. “Các người muốn chuyển đến nơi này cũng không thông báo cho người ta một tiếng, hại người ta đến Mai lâm một chuyến lại quay về tay không.”

Nói rồi, ngón tay thon dài hung hăng chỉ vào Hồng Phượng. “Chính là người đó! Người nghĩ ta phải người theo tam cô gia làm gì? Uống trà nói chuyện phiếm sao? Tại sao bọn họ dọn nhà cũng không báo cho tiểu thư người một tiếng?”

Vẫn giữ bộ dáng lạnh như băng, Hồng Phượng nói, “Tiểu thư, ngài nói tất cả đều phải nghe lời tam cô gia,” ngay cả âm thanh cũng băng lạnh, “Tam cô gia bảo không được nói với ngài, nên Hồng Phượng không thể nói với ngài.”

Tức giận đến suýt nữa bốc khói, “Người!” Ngay cả ngón tay cũng phát run, “Người ngu ngốc! Đầu gỗ! Ta ta ta... Trời ạ! Tại sao sư phụ lại phải người cho ta chứ?” Sau đó đột nhiên chuyển hướng nhìn Cơ Hương Ngưng “Sư tỷ, muội với tỷ đối!” Thủy Tiên cơ hồ rống lên.

Cơ Hương Ngưng còn chưa có biểu thị gì, Nhiều Dật Phong đã hà hơi một tiếng, “Tiểu cô nãi nãi, muội nghĩ đây là đối hằm củ cải à? Ta nhảy qua đó, muội nhảy qua đây là được?”

Lại bắt đầu bĩu môi, “Tỷ phu, huynh lại khi dễ người ta rồi!”

“Ta có sao?” Nhiều Dật Phong làm ra bộ dáng ‘Ta là công dân vô tội nhìn nàng. “Ta bây giờ còn là bệnh nhân đó! Ba bữa cơm đều phải uống thuốc, thời gian nằm trên giường còn nhiều hơn đứng lên, gió thổi qua lại ho khan một tiếng, trời lạnh lẽo thì lại nóng rần lên, nếu như có tuyết, ta khẳng định bước nửa chân vào quan tài rồi! Chắc chắn! Ngay cả ta còn phải tội nghiệp mình nữa! Làm gì có tư cách khi dễ muội đâu!”

Trầm Quân Đào nghe xong không thể không cười. “Tam cô gia, ngài... ngài thật sự thảm vậy sao?”

Nhiều Dật Phong nhún nhún vai, “Đâu có a! Thật sự là vậy mà, Hương Ngưng khẳng định muốn đem ta cột vào bên giường không cho ta bước chân ra khỏi cửa. Ta a! Tùy tiện nói một chút thôi mà!”

Lâm Hằng Vô bắt đầu thấy sự tình không ổn, ngay từ đầu xuất hiện ba kẻ kia đã đủ khiến người ta lo ngại rồi, không ngờ đột nhiên vô duyên vô cớ lại xuất hiện hai người nữa. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Nhiều Dật Phong, xem ra là chuẩn bị trong ngày hôm nay đuổi bọn họ ra khỏi Nhiều phủ, mặt khác, nếu như hắn hôm nay không giải quyết được Nhiều Dật Phong, hắn sẽ bị thủ tiêu, nếu vậy, tất cả công sức đều đổ sông đổ biển! Vì vậy, hắn lặng lẽ liếc mắt nhìn tâm phúc của mình đang đứng trong phòng, tên tâm phúc kia lập tức ra ngoài gọi người tới.

Chỉ cần Âu Dương Ngọc Tâm tới, hẳn có thể một loạt giết chết bọn họ rồi!

Cơ Hương Ngưng đương nhiên chú ý đến tất cả hành động này, nhưng nàng chỉ hỏi Trầm Quân Đào một câu. “Gia nhà người có tới hay không?”

Trầm Quân Đào gật đầu. “Có thể sẽ chậm một chút, nhưng hẳn là tới.”

Cơ Hương Ngưng yên tâm nói. “Tốt, vậy hai người các người đứng qua một bên, ta còn có việc.”

Thủy Tiên lập tức nhảy đến bên người Nhiều Dật Phong, “Tỷ phu, muội bảo vệ huynh!” Nàng lấy lòng nói.

Nhiều Dật Phong trừng mắt nhìn nàng. “Để ta sang năm đưa muội xuất kinh à?”

Thủy Tiên liên tục cười hắc hắc. “Đúng là tỷ phu hiểu muội nhất!”

Nhiều Dật Phong cười ra một tiếng. “Vừa rồi còn nói ta ức hiếp muội, bây giờ lại thành ta hiểu rõ muội, đúng là nữ nhân! Thật sự là...” A?” Hắn đột nhiên dừng lại, cũng kinh ngạc nhìn lỗ tai dựng đứng của Lâm Hằng Võ, “A? Không phải trùng hợp vậy chứ?” Hắn trừng mắt nhìn, lập tức lấy tay kéo tóc Thủy Tiên xuống.

“Á! Tỷ phu, làm gì vậy! Đau quá a...” Thủy Tiên cúi đầu kêu to, nhưng khi Nhiều Dật Phong mới ghét sát tai nàng nói nhỏ vài tiếng. “Sao? Thật sự?” Biểu tình ủy khuất lập tức biến mất không chút dấu tích, thay vào đó là biểu tình hưng phấn rạng ngời, hai đôi mắt do song song hướng nhìn Lâm Hằng Võ, “A, a! Muội đã biết... Tốt, Muội sẽ.. Được, không thành vấn đề... Vâng! Đã hiểu.”

Vừa nói xong, Thủy Tiên trái lại không còn nghịch ngợm đứng bên người Nhiều Dật Phong nữa, thay vào đó chỉ dùng ánh mắt giống như hồ ly nhìn chằm chằm Lâm Hằng Võ.

Mà Lâm Hằng Võ cũng không biết mình từ lâu đã trở thành con mồi, chỉ lo tranh cãi cùng Cơ Hương Ngưng, cố ý kéo dài thời gian chờ chỗ dựa vững chắc của hắn là Âu Dương Ngọc Tâm xuất hiện.

“Phu nhân, thuộc hạ dám cam đoan, người của phu nhân tuyệt đối không so được với tổng hộ viện cùng người của hắn!”

“Vậy sao?” Cơ Hương Ngưng lại nhìn Hồ Ngọc, Hồ Ngọc hiểu ý chuồn mắt, bắt đầu hỗ trợ Trịnh Nguyệt Phong đem nô bộc vốn có của Nhiều phủ rút khỏi đại sảnh. “Người chắc chắn vậy?”

“Không sai!”

Hai tròng mắt hướng về kẻ đang đi phía sau Lâm Hằng Võ, “Chỉ dựa vào hắn?” Cơ Hương Ngưng lạnh lùng hỏi.

Lâm Hằng Võ vội vã xoay đầu nhìn lại, nét mặt chợt hiện lên phần chấn, “Không sai, chỉ dựa vào hắn!”

Cơ Hương Ngưng liếc nhìn Trầm Quân Đào, Trầm Quân Đào vừa lúc cũng xoay người nhìn nam nhân nhã nhặn tuấn tú, nhưng gầy gò giống như bộ xương khô, một thân âm dương quái khí (kỳ quái, không bình thường)

“Là quý tôn Âu Dương Ngọc Tâm trong tứ tôn, thừa tam tiểu thư.”

“Á! Thảo nào,” Cơ Hương Ngưng giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ. “Chả trách người lại chắc chắn như vậy.”

Lâm Hằng Võ nghĩ nàng rốt cuộc cũng biết sợ rồi, rất tự nhiên nở một nụ cười đắc ý, “Thế nào, phu nhân, hay là giữ lại chúng ta bảo hộ...”

“Ta muốn nàng!”

Lâm Hằng Võ sửng sốt, lập tức xoay đầu nhìn lại, đã thấy Âu Dương Ngọc Tâm cầm gậy trúc thật dài chỉ vào Cơ Hương Ngưng, về mặt mê muội bước vào đại sảnh, đi về phía nàng.

“Ta không cần phân chia tài sản Nhiều gia, ta chỉ muốn nàng!” Người đã là âm dương quái khí, ngay cả giọng cũng âm dương quái khí.

Thủy Tiên tức giận, đang định mở miệng mắng, không ngờ Nhiều Dật Phong sắc mặt cũng trầm xuống, vung tay lên, nhanh như chớp bắn ra một luồng sáng trắng.

Âu Dương Ngọc Tâm thần sắc khê biến, cũng vùng tay lên, luồn sáng trắng kia đột nhiên vỡ nát trên mặt đất cách hần không xa.

Chính là chén trà vừa nãy còn đang đặt trên bàn bên cạnh Nhiều Dật Phong!

Lâm Hằng Vô kinh ngạc nhìn Thu Hải Đường – sao nàng lại không nói hần biết Nhiều Dật Phong có võ, nhưng cùng lúc lại thấy sắc mặt Thu Hải Đường cũng kinh ngạc vô cùng.

Ở chung ba năm, nàng cư nhiên ngay cả nội tâm của hần cũng không chạm tới được!?

“Người nằm mơ!” Nhiều Dật Phong lạnh lùng nghiêm mặt nói.

Âu Dương Ngọc Tâm lúc này mới đưa mắt nhìn Nhiều Dật Phong. “Người là ai?” Cả ánh mắt hần cũng âm dương quái khí, khuôn mặt tuần tú thì có tuần tú, nhưng sắc mặt lại chẳng khác gì cương thi.

“Nhiều Dật Phong.”

“Chủ nhân Nhiều gia?”

“Đúng vậy.”

“Kia là lão bà người.”

“Không sai.”

“Ta muốn nàng!”

“Ta nói rồi, người nằm mơ!”

“Người không xứng với nàng!”

Nghe xong câu đó, Nhiều Dật Phong bất giác nhớ tới Đông An Nam, vừa nhớ tới Đông An Nam, hần lại nhin không được đầy một bụng hỏa.

“Người xứng với nàng sao?”

“Không, ta không xứng với nàng, thế nhưng, chí ít ta tốt hơn một tên ăn chơi trác táng vô tích sự như người.”

Lại là câu nói này! (TN: Tội nghiệp Phong huynh =))

Tại sao ai nấy đều nói với hần câu này! Những việc hần làm còn chưa đủ sao? Tại sao ngay cả quỷ cũng tự nhận mình tốt hơn hần?

Hần có thể tận lực làm những chuyện không thu được kết quả gì, cũng có thể mặc cho người đời chửi bới, nhưng chỉ không chịu được ai ai cũng đến đòi đoạt lão bà của hần, hơn nữa còn luôn miệng nói bới vì hần là một tên ăn chơi, không xứng với nàng, tốt nhất là mau mau đem lão bà ra cho tập thể tranh đoạt!

Người đang thể lực suy nhược, lực bắt tòng tâm thì càng dễ dàng tức giận.

“Tốt!” Nhiều Dật Phong không nhin được cố gắng chống đỡ đứng lên, thân thể có chút lay động, “Nếu như người đã nói vậy,” hần kích động đến sắc mặt cũng hóa xanh, “Ta ngược lại muốn xem người thật sự có xứng với nàng không!” Nói rồi, hần đang đỉnh phi thân ra ngoài, lại bị Cơ Hương Ngưng cùng Thủy Tiên hai bên trái phải bắt được.

“Tướng công, thỉnh bình tĩnh một chút!”

“Tỷ phu, đừng nghe chó điên sủa bậy, trên đời này còn ai xứng đôi với sư tỷ hơn tỷ phu chứ!”

“Buông... Buông ta ra!” Hần thở hổn hển rống nhẹ.

“Tướng công, chàng bây giờ ngay cả đứng còn đứng không vững, sao có thể đánh với hần?” Cơ Hương Ngưng ôn nhu khuyên hần.

“Nàng...” Nhiều Dật Phong càng lúc càng phần nộ, “Kể cả nàng... nàng cũng nghĩ rằng ta... ta kém hần?” Hần hô hấp càng lúc càng nặng nhọc.

“Tướng công, chàng biết thiếp thân không phải có ý đó mà, thiếp thân chỉ lo lắng cho sức khỏe của tướng công thôi!” Cơ Hương Ngưng bắt đầu dĩ nói.

“Ta rất... rất khỏe!” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thân thể hần đưng đưa càng lúc càng lợi hại hơn, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp, “Tứ tôn thì... thì thế nào, ta... ta không tin ta đánh... không lại hần!” Nói xong, không đợi người khác ần hần ngồi lại vào ghế, chính hần đã đổ ầm một cái ngời tại chỗ.

Hổ Ngọc vội vã rót một chén trà tới cho Cơ Hương Ngưng dứt hần, Tả Lâm thì dè dặt xoa xoa ngực hần, Hồng Phượng cùng Trầm Quân Đào thì tiến lên, bảo hộ trước mặt hần, Thủy Tiên lại nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt Âu Dương Ngọc Tâm, không ngờ nàng còn chưa kịp ra tay, Âu Dương Ngọc Tâm lại khinh miệt nói một câu.

“Quả nhiên là một phé nhân vô dụng!”

Một luồng khó chịu dâng lên, cả thở cũng thở không được, trước mắt đột nhiên tối sầm, Nhiều Dật Phong dĩ nhiên tức giận ngắt đi.

“Tướng công!” Cơ Hương Ngưng đau lòng kêu lên một tiếng, “Tướng công, chàng không nên tức giận... Hổ Ngọc, khăn mặt đâu, có khăn lông ướt không?” Nàng bắt đầu giúp hần xoa xoa ngực.

Hổ Ngọc lập tức lao đi tìm khăn mặt, song song đó, một tiếng động vang lên, ánh sáng bạc chợt lóe, dây đai lưng kỳ lạ quần bên hông Thủy Tiên mang theo tràn ngập phần nộ, giống như một làn sóng bạc mãnh liệt, che trời chắn đất uốn cong hướng về Âu Dương Ngọc Tâm, âm thanh xé gió bén nhọn, không khí như nứt ra cắt vào lỗ tai người.

“Dám chọc tức tỷ phu ta, ta đánh người!”

Âu Dương Ngọc Tâm kinh dị hô lên một tiếng, “Ngọc La Sát?” Sau đó lập tức nghiêng đầu tránh đi, dưới chân phải di chuyển đúng mười bảy bước, mới thoát khỏi một chiêu công kích đó của Thủy Tiên.

Mà Lâm Hằng Võ một bên đã giật cả mình, hai mắt không dám tin nhìn chằm chằm ngân tiên (roi bạc) lấp lánh, đuôi roi còn có hình chu tước dâng cao.

Ngọc La Sát, một trong Tam la sát của võ lâm thất đại cao thủ, là cây ốt nhỏ điêu ngoa chớ chơi nhất giang hồ, vừa hung hãn vừa dã man, lại rất thích phá phách người khác, nếu kẻ nào bất hạnh đụng trúng phải nàng, chỉ có một câu nói: Chờ được lột một tầng da đi!

Nàng sao lại ở chỗ này chứ!

Thế nhưng bất quá mới được mấy chiêu, Thủy Tiên đột nhiên thu tay lui về sau mấy bước, nhìn người đang ở phía sau Âu Dương Ngọc Tâm reo lên, “Nhị sư huynh!”

Âu Dương Ngọc Tâm trong lòng rung mình, vội bước sang trái ba bước xoay người nhìn lại, chỉ thấy trong đại sảnh chẳng biết từ bao giờ lại xuất hiện một nam nhân lạnh lùng một thân hắc y, giữa trán còn cột một sợi dây đen tuyền, chính giữa dây cột còn gắn thêm một viên ngọc mắt mèo màu tím kỳ lạ, còn có thanh kiếm trên tay hần, một thanh kiếm không dài không ngắn, không giống đao cũng không giống kiếm, màu đen nhánh...

Trong đầu chợt lóe lên một vầng hào quang, Âu Dương Ngọc Tâm trong lòng phát lạnh, bất giác sợ hãi thốt lên, “Cô Sát kiếm! Hắc Sát Thần!”

Hắc Sát Thần!

Sắc mặt Lâm Hằng Võ cũng nhất thời hóa đen.

Cùng là một trong Tam La Sát, là hắc sát tinh lạnh khốc tàn nhẫn nhất gian hồ, chỉ cần mới gia nhập giang hồ một hai ngày đều biết, gặp phải Hắc Sát Thần thì tốt nhất chạy đi, bằng không ngay cả mình chết thế nào cũng không biết!

Trời ạ! Sao lại biến thành thế này? Nhiều Dật Phong sao lại có quan hệ với những người này chứ?

Hần đứng một bên mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thủy Tiên cũng lập tức nhảy qua cáo trạng.

“Nhị sư huynh, chính là hần, Quý Tôn Âu Dương Ngọc Tâm, hần làm tỷ phu tức đến hôn mê rồi!”

Cung Chấn Vũ lạnh lùng dời mắt chậm rãi nhìn qua, vừa thấy Nhiều Dật Phong vừa tỉnh dậy đã ho mấy tiếng, Cơ Hương Ngưng về mặt đau lòng đứng một bên xoa xoa ngực hần, vì thế, trong mắt chợt lóe lên mũi nhọn, thần thái hần trong khoảnh khắc giống hệt lệ quỷ ma thần.

Tiếp theo đó, ngay cả tiếng xuất chiêu cũng không có, chưởng ảnh Mãn Thiên Huyết Nhận đã vô thanh vô thức bao trùm lấy Âu Dương Ngọc Tâm, một luồng khí mạnh mẽ như núi băng trong phút chốc ép tới hần không thể thở nổi, Âu Dương Ngọc Tâm kinh hãi xoay người chạy khỏi đại sảnh.

Chỉ vừa thấy thấy Mãn Thiên chưởng ảnh, hần đã biết mình đâu không lại Cung Chấn Vũ rồi.

Bóng đen chợt lóe, Cung Chấn Vũ lập tức đuổi theo, song song đó, một tiếng động vang lên, Thủy Tiên đã che trước mặt Lâm Hằng Võ đang muốn chạy đi.

“Muốn trốn hả? Nằm mơ!” Nàng cười lạnh nhìn thẳng mặt Lâm Hằng Võ, “Tả Lâm, Trầm Quân Đào, Hồng Phượng, đám lâu la giao cả cho các người, một tên cũng không để sót, có nghe không?”

“Vâng!” Ba giọng nói đồng thời vang lên, ba bóng người cùng nhau bay tới, chia nhau đánh về những kẻ dư thừa trong phòng, bọn chúng hoang mang rối loạn chạy đi tứ tán, bất quá chỉ chốc lát sau, trong đại sảnh chỉ còn lại sáu người Nhiều Dật Phong, Cơ Hương Ngưng, Hồ Ngọc, Thủy Tiên, Lâm Hằng Võ cùng Thu Hải Đường!

Thủy Tiên vẫn đang nhìn chằm chằm Lâm Hằng Võ, nũng nịu hỏi, “Tỷ phu, làm gì nữa?”

Nhiều Dật Phong trước tiên liếc nhìn Thu Hải Đường đang trốn sau lưng Lâm Hằng Võ, “Người còn có nhi tử phải không? Đi đi! Mang theo muội muội cùng nhi tử người chạy càng xa càng tốt, vĩnh viễn đừng để ta gặp lại các người!” Hần khàn khàn nói.

Thu Hải Đường run run một chút, “Thế nhưng... Hần Nàng dò xét nhìn Lâm Hằng Võ, “Hần...”

Nhiều Dật Phong sắc mặt trầm xuống, “Người đừng được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, Thu Hải Đường, nếu như người không sợ chết thì cứ ở lại, bằng không lập tức cút ngay cho ta!”

Lạnh run một trận, Thu Hải Đường chần chừ nhìn Lâm Hằng Võ, lại do dự một lát, rốt cuộc cắn răng dứt khoát chạy khỏi đại sảnh.

Nàng còn có nhi tử, không thể không lo cho nó!

Tiếp đó, Nhiều Dật Phong dời mắt nhìn Lâm Hằng Võ, sau đó hần đột nhiên nở nụ cười.

“Lâm Hằng Võ, người chính là một trong bảy đầu lĩnh của Thất Giác bang năm đó?”

Lâm Hằng Võ vừa nghe, nhất thời kinh hãi hít vài ngụm khí, “Người... Làm sao người biết?”

Chỉ chỉ lỗ tai hần, Nhiều Dật Phong trào phúng nói, “Chỉ có bảy đầu lĩnh của Thất Giác bang mới mang loại trang sức tai này, năm đó khi Thất Giác bang bị tiêu diệt, người bỏ qua giang hồ đạo nghĩa, dĩ nhiên tiên phong chuồn mất, hại ta đi khắp đại giang năm bắc tìm người, không ngờ người cư nhiên lại tự chui đầu vào lưới, cái này gọi là gì? Lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát?”

Sắc mặt hần càng khó tin, “Người... Người rốt cuộc là ai?” Lâm Hằng Võ sợ hãi nói.

Nhiều Dật Phong bỗng nhiên cười cười, sau đó lại trầm mặt xuống. “Ta chính là người năm đó tiêu diệt Thất Giác bang các người!”

Lâm Hằng Võ kêu lên sợ hãi, “Không... Không thể nào! Năm đó tiêu diệt Thất Giác bang là Ma Diện Phán Quan, người... người... sao có thể?”

Nhiều Dật Phong hừ một tiếng, song song đó từ trong người lấy ra một cái lệnh bài ném cho Thủy Tiên.

“Đó! Thủy Tiên, muội nghĩ tới Ma Diện Phán Quan đến nghiệm rồi, cái này giao lại uội, sạch sẽ gọn gàng một chút, biết không?”

Lâm Hằng Võ nét mặt hoảng sợ suýt chút ngất đi, Thủy Tiên cũng hoang hồ một tiếng, nhảy ấy trượng.

“Oa~~ muôn năm!”

Nhiều Dật Phong lắc đầu. “Hương Ngưng, ta mệt mỏi rồi, đỡ ta vào phòng đi!”

Vì thế, Cơ Hương Ngưng cùng Hồ Ngọc đỡ Nhiều Dật Phong rời khỏi phòng khách, để lại mọi việc cho cái kẻ đang vui mừng hơn hờ kia giải quyết.

Nhiều Dật Phong cuối cùng cũng có thể xuống giường, Trịnh Toàn Lộc cũng hoàn thành nhiệm vụ hồi kinh điểm mặt, tất cả mọi thứ đều trở lại như xưa, ngoài việc Nhiều phủ có thêm một vị phu nhân, chính là vị phu nhân đã bốn năm vắng mặt, cùng với thiếp thân nha hoàn Hồ Ngọc của nàng.

Đêm khuya lắng đọng, ý tình sâu sắc, ngoài cửa sổ truyền đến mấy phần hương hoa cúc, bên cửa sổ đèn lồng lấp lánh, hai bóng đen một ột thấp in lên ô giấy trắng nơi cửa sổ đang chậm rãi di động.

Cái bóng cao ngồi xuống, bưng chén lên đến miệng muốn uống rồi buông, “Hương Ngưng, ta rốt cuộc phải uống thuốc bao lâu nữa a?”

Cái bóng thấp đi đến bên người cái bóng cao ôn nhu bưng cái chén lên cho hắn, “Nhanh thôi, uongs thêm mười ngày nữa tháng nữa là đủ rồi.”

“Mười ngày nữa tháng?” Cái bóng cao than oán, “Ta ngay cả thở cũng có mùi thuốc đông y rồi, nàng còn muốn ta uống thêm mười ngày nữa tháng?” Hắn oán giận nhìn, nhưng vẫn không tình nguyện uống cho xong thuốc.

Sau đó, cái bóng cao đứng lên, cái bóng thấp bưng đầu hầu hạ hắn thay y phục chuẩn bị ngủ.

“A! Tướng công, thiếp rất hiếu kỳ a! Tại sao Trịnh tổng quản lại đối với tướng công trung thành tận tụy một cách bất thường như vậy, tại sao a?” Cái bóng thấp hỏi như đang nói chuyện phiếm.

“À! Ta đã cứu lão một mạng mà!” Cái bóng cao để cái bóng thấp giúp hắn cởi áo. “Chắc là khoảng bốn, gần năm năm trước...”

Gần năm năm trước, Nhiều Dật Phong trên đường đi qua Xuyên Thiểm, đã từng liều mạng cứu sống cả nhà năm người Trịnh Toàn Lộc, bao gồm cả phụ mẫu, thê tử, hài nhi không biết chút võ công của hắn. Vì cứu bọn họ, Nhiều Dật Phong cả người đầm máu, thậm chí bị thương còn nặng hơn năm người nhà họ, phải tịnh dưỡng ít nhất cũng hơn hai tháng, Nhiều Dật Phong mới hoàn toàn khỏi hẳn.

Mà lúc đó, Nhiều Dật Phong căn bản không quen biết họ, hắn sẵn dĩ liều mạng cứu giúp cũng chỉ vì hiểu câu ‘Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ’.

Về sau, vì để giúp cả nhà Trịnh Toàn Lộc thoát khỏi nơi phiền phức đó, Nhiều Dật Phong dứt khoát đem cả nhà hắn tiến vào Nhiều phủ, để bọn họ sống những ngày bình yên ở đó, thậm chí sau khi phụ mẫu qua đời, Nhiều Dật Phong còn đề bạt hắn lên làm đại tổng quản, đem toàn bộ việc làm ăn ở Nhiều phủ cùng Nhiều gia ủy thác cho hắn. Từ lúc đó, Trịnh Toàn Lộc đã thề cả đời thề chết phục vụ Nhiều Dật Phong, vĩnh viễn không thay đổi.

Lúc đó, khắp thiên hạ cũng chỉ có hắn mới biết thân phận thật của Nhiều Dật Phong, cũng chỉ có hắn mới biết Nhiều Dật Phong không phải công tử phóng đáng không biết võ công, chỉ biết sống phóng túng.

“... Cho nên, lão nói nhất định giúp ta!”

Cái bóng thấp thở dài, “Tướng công, chàng quả là một nam tử hán chân chính!”

“Thật sao?” Nghe giọng nói đã biết cái bóng cao đang vui đến mức độ nào, “Hắc hắc! Như vậy, chúng ta có thể ngủ rồi chứ?”

“Vâng, tướng công.”

Cái bóng cao ho khan một tiếng, “Ác! Ta là nói...”

Cái bóng thấp giơ tay che miệng cái bóng cao, “Thiếp thân hiểu, tướng công, thiếp thân đã sớm nói, tất cả của thiếp thân đều đã sớm thuộc về tướng công!”

Vì vậy, sau khi thành thân bốn năm, Nhiều Dật Phong rốt cuộc cũng có được đêm động phòng muộn mà hần khát cầu đã lâu! (TN: Vâng, chúc mừng huynh *bắt tay* =)))

8. Chương 08- End

Edit: chikarin11906

Chương kết

Hoàn giáo nhất phiến tùy ba khứ,

Hựu khước oán, ngọc long ai khúc.

Đẳng nhâm thì, trọng mịch u hương,

Dĩ nhập tiểu song hoành phúc ——

Khương quỳ • sơ ảnh

Đông An Nam bắt an nâng chung trà lên uống một ngụm, sau đó lại buông xuống, bỗng nhiên đứng dậy đi tới đi lui, rồi lại ngồi vào chỗ, tiếp tục nâng chung trà lên, do dự một chút rồi lại thả xuống, sau đó lại từ từ hít khí, rồi chậm rãi thở ra, cố ý muốn bình định tâm trạng của mình.

Từ lúc nhận được thư mời của Nhiều Dật Phong, hần lúc nào cũng trong trạng thái khẩn trương như thế, bởi hần không đoán ra được dụng ý của Nhiều Dật Phong khi mời hần đến đây.

Chẳng lẽ Nhiều Dật Phong muốn báo với hần chuyện mình chia tay thê tử ư?

Không, không thể như vậy được! Xem thái độ lần trước của Nhiều Dật Phong, hần căn bản không có dự tính buông tha nàng!

Huống chi, lại có lời đồn truyền ra, nói phu nhân Nhiều phủ đã trở về phủ rồi, lẽ nào tam cô nương lại nguyện ý đi theo tên công tử phóng đảng đó?

Không, chuyện này tuyệt đối không thể nào! Nếu như nói nàng nguyện ý, hà cớ gì ba năm trước không trở lại bên cạnh hần đi?

Vậy... Tình huống bây giờ là tình huống gì?

Đương lúc hần đang vắt óc suy nghĩ, đột nhiên...

“Đông đại nhân.”

Hần cả kinh hoàn hồn, vội vã đứng dậy xoay đầu nhìn ra, kia chính là tên công tử phóng đã Nhiều Dật Phong, tuy rằng nhìn hần gầy đi rất nhiều, nhưng vẫn không giảm đi vẻ tuấn mỹ cùng hào hiệp vốn có, thậm chí còn có thêm mấy phần phiêu dật. Mà theo sát bên người hần, chính là Cơ Hương Ngưng cao nhã thoát tục, nàng vẫn như vậy xinh đẹp động lòng người, khiến kẻ khác ngưỡng mộ.

“Đông đại nhân có thể nhỉnh chút thời gian đến đúng hẹn, Nhiều Dật Phong thật tình cảm thấy vinh hạnh, càng cảm kích khôn nguôi.” Nhiều Dật Phong tiêu sái cúi chào.

“A! Ắc...” Đông An Nam vội vàng thu hồi ánh mắt lưu luyến đang đặt trên người Cơ Hương Ngưng, “Không cần khách khí.”

“Nếu vậy, mời Đông đại nhân ngồi.”

Sau khi ngồi xuống, được người hầu dâng trà xong, Nhiều Dật Phong liền dùng bộ dáng tươi cười hỏi: “Đông đại nhân chắc hẳn đối với việc Dật Phong mời đại nhất đến Nhiều phủ cảm thấy vô cùng kinh ngạc?”

“Ắc...” Cho dù gặp mặt đã lâu, nhưng trước mặt Cơ Hương Ngưng, Đông An Nam luôn tỏ ra dè dặt, “Hoàn hảo.”

Nhiều Dật Phong cười càng lúc càng sâu, “Kỳ thực, Đông đại nhân, người muốn tìm ngài không phải ta, mà là chuyết kinh.”

“Sao?” Đông An Nam nhất thời kinh ngạc, “Là tam cô nương... Ắc! Không phải, là Nhiều phu nhân muốn tìm ta sao?”

Nhiều Dật Phong gật đầu, sau đó thản nhiên nâng chung trà lên.

“Hương Ngưng, giao lại cho nàng!”

Cơ Hương Ngưng nghe vậy, chợt vẽ ra một nụ cười ôn nhu, thâm tình nhìn Nhiều Dật Phong.

“Tạ ơn tướng công.”

Chỉ là, trong chớp mắt Cơ Hương Ngưng lại khôi phục sắc mặt lạnh lùng, “Đông đại nhân.”

Tại sao lại khác nhau như vậy?

Đông An Nam có điểm kinh ngạc, “Gì? A! Nhiều phu nhân?”

“Hôm nay mời Đông đại nhân đến phủ, chỉ là muốn nói rõ với Đông đại nhân một việc thôi.” Cơ Hương Ngưng lạnh nhạt nói.

“A! Vâng, Nhiều phu nhân có gì muốn sai khiến An Nam sao?” Đông An Nam vội hỏi.

“Không, ta chỉ là muốn nói với Đông đại nhân, trong mắt ta, tướng công chàng...” Cơ Hương Ngưng lại nghiêng mặt chăm chú nhìn Nhiều Dật Phong, ánh mắt ôn nhu quyến luyến, “Là một nam nhân chân chính, một anh hùng chân chính, một nam tử hán chân chính!”

“Cái gì?”

“Có lẽ là trong mắt người khác, chàng rất tệ hại, rất sa đọa, là một tay ăn chơi hết thuốc chữa, thế nhưng...” Cơ Hương Ngưng nghiêm mặt quay về phía Đông An Nam, “Kia chỉ là bề ngoài của chàng, một vẻ ngoài không thật, nhưng con người chân chính của chàng lại có một tấm lòng phóng khoáng cùng ý chí quang minh chính đại mà ta không có được, ta rất bội phục chàng, kính phục chàng, càng cảm thấy kiêu ngạo, thấy vinh quang vì đã là thê tử của chàng...”

Đông An Nam nghe xong liền ngây dại.

“... Đời này, ngoại trừ chàng ra, ta sẽ không có thêm nam nhân thứ hai nào nữa, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không tìm được nam nhân nào tốt hơn chàng, có thể khiến ta yêu thương ngưỡng mộ như chàng. Vì vậy, Đông đại nhân, xin ngài đừng trở lại quấy rầy tướng công nhà ta nữa, bằng không, đừng trách ta thỉnh cầu hoàng thượng điều ngài tới biên cương!”

Vừa khiếp sợ, vừa kinh ngạc, lại có xấu hổ, nhưng Đông An Nam lập tức hiểu rõ. Nhiều Dật Phong đã biết chuyện của Cơ Hương Ngưng rồi, thậm chí còn biết nhiều hơn cả hắn.

“Ắc! Ty chúc hiểu rõ.” Vừa nhắc đến hoàng thượng! Hắn cũng lập tức hạ mình.

“Tốt!” Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói, “Như vậy ngài có thể đi!”

“Vâng, ty chúc xin cáo từ!”

Nhìn theo bóng lưng chật vật của Đông An Nam, Nhiều Dật Phong không khỏi có chút thương cảm.

“A! Hương Ngưng, nàng có phải hơi tàn nhẫn rồi không? Dường như hắn đối với nàng cũng rất cuồng dại a!”

Cơ Hương Ngưng phút chốc phụt cười, sau đó lại nghiêm túc ngẩng mặt.

“Vâng, tướng công, lần tới thiếp thân sẽ đối với hắc dụ dàng chăm sóc hơn một chút.”

“Sao? Á! Không được, không được, dụ dàng chăm sóc của nàng là thuộc về ta, sao có thể chia cho người khác?” Nhiêu Dật Phong ra sức lắc đầu, “Được, được, cứ hung ác với hắc một chút, độc địa một chút, tốt nhất là bảo hoàng thượng chém đầu hắc luôn đi!”

Cơ Hương Ngưng cười cười.

“Vâng, vâng, tướng công, thiếp thân tất cả đều nghe theo chàng.”

“Ừ! Tốt, tốt, nghe theo ta nhất định không sai.”

“Nếu vậy, xin hỏi tướng công, thiếp thân khi nào nên thỉnh hoàng thượng chém đầu Đông đại nhân?”

“Hả?”

[Phần này chỉ là 8 nhầm :>]

TN: Vâng, tới đây là đã hết truyện ‘Nương tử, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn’ rồi). TN rất cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện từ đầu tới đây. Bộ này phải nói là bộ có lượng từ 1 chương dài nhất mà TN từng edit).

Hệ liệt kinh thành tứ đại cấm vệ này còn 3 truyện nữa, bao gồm:

Bộ thứ 2. Đại hiệp, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn. (Về nhị sư huynh Cung Chấn Vũ, mà theo mọi người biết sơ sơ từ chương 1 của bộ Nương tử thì Cung Chấn Vũ thành thân là do bị Cung phu nhân ép buộc))

[Thông tin đính chính sau nửa ngày ost về bộ thứ 3 và bộ thứ 4. =)), nhầm lẫn này là do cái tính hết sức ẩu tả có ta T_T, sorry mọi người nhiều nha T_T]

Bộ thứ 3. Tướng công, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn (Về tứ tiểu thư Thủy tiên. nàng đi tìm vị hôn phu của mình để từ hôn, nhưng vì tự ái tại sao mình đẹp như vậy mà người ta khi nghe nàng muốn từ hôn xong lại “No Problem”, đồng ý cái rụp, cộng thêm một số việc xảy ra sau đó khiến nàng tự nhiên yêu người ta và thế là... câu chuyện chính thức bắt đầu))

Bộ thứ 4. Ân nhân, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn (Về đại sư huynh Mặc Kính Trúc, bộ này muốn spoil thì phải edit nguyên cái văn án nên thôi kệ, khỏi spoil há))

Sau khi xong bộ này, ta tạm gác việc edit 3 truyện còn lại của hệ liệt này lại để tập trung làm Nhất dạ thâu hoan, sau khi xong Nhất dạ thâu hoan rồi mới tính tiếp. Riêng Loạn thế lưu phong thì vẫn như cũ 1 tuần 2 chương. Thế nhé XD. Cảm ơn mọi người đi cùng ta tới chương cuối cùng XD.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuong-tu-thinh-chi-giao-nhieu-hon>